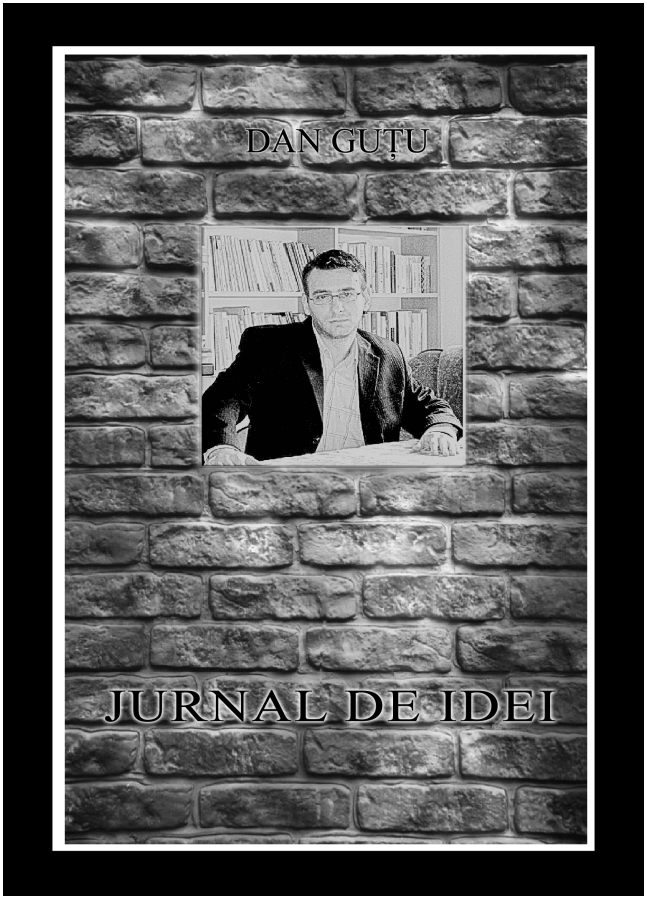


JURNAL DE IDEI

Editura
PAX AURA MUNDI

DAN GUȚU

JURNAL DE IDEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GUȚU, DAN
Jurnal de idei / Dan Guțu – Galați : Pax Aura Mundi, 2009
ISBN 978-973-119-062-4

821.135.1-94

duminică, 1 aprilie 2007
Puțină ordine în viață și în gândire, ăsta e scopul acestui jurnal... să-mi omor metodic timpul.

Destul de frumoasă ziua de azi. Cu geamul deschis, cu ochii pe frunzele proaspete şi pe cerul albastru şi-n urechi cu concertul numărul patru pentru pian şi orchestră de Beethoven timpul trece în mod plăcut. E ora 12, am un avans de vreo 7 ore față de melancolia ce mă va cuprinde la venirea serii. Lumina, lumina de afară, câtă bucurie gratuită îmi aduce.

Să vedem ce pot face azi. Ora 12. Citesc, fişez, migălesc *Aristotel sau politeismul cunoaşterii*, 50 de pagini plicticoase. Îmi amintesc de sfatul lui Noica dat lui Liiceanu: *Ai într-un buzunar miracolul grec, deşi un Aristotel bine făcut îţi lipseşte încă*. Nici eu nu-l ştiu bine pe Aristotel dar, sunt încă tânăr. Liiceanu avea 35 de ani, socotisem eu scăzând din anul indicat în jurnal anul naşterii lui Liiceanu, adică 1942. Mereu fac comparații din astea: X la 30 de ani ştia asta şi scrisese asta, eu la 24 de ani ştiu bine pe astălaltă. Deci, hai să zic că stau vreo 3-4 ore la migălit Aristotel de Noica. Apoi, ce mai fac apoi? Tristă treabă, m-am prostit, m-am tâmpit. Îmi arunc ochii pe cele 25 de rafturi de cărți din jur, dar, nimic interesant de făcut, nicio pasiune, nici nouă, nici veche. Dar sunt singur, absolut singur în oraşul asta împuțit, aşa că redescoperirea vechilor pasiuni erudite e doar o problemă de timp. Doar că trăiesc cam de multişor la întâmplare, iar asta diminuează pe oricine.

luni, 2 aprilie 2007

Începe-ți ziua planificându-ți activitățile din cursul zilei și sfârșește făcând bilanțul a ceea ce ai realizat, spune un vechi precept pitagoreic. Pentru asta doar am început jurnalul, din nevoia unei maxime ordonări a vieții.

Despre coincidențe. Umblam ieri, de plictiseală, din curiozitate, dracu' știe de ce, pe niște site-uri pentru amorezi. Hormonu' dom'le, ce vrei? Coincidența a facut ca poza unei fete la care mă uitam să îmi pară cunoscută. Interesant, îmi spun. Mi se părea că o mai văzusem odată. Venise în cancelarie cu niște credite. *Nu aveți nevoie de bani?* m-a întrebat. *Ne dați bani? Gratis? Și ce am făcut ca să-i merit, că eu nu-mi aduc aminte de nimic.* Și era drăgălașă fata, o sorbeam din ochi. Iar ieri mi s-a părut că-i văd poza pe site-ul pentru iubăreții în căutare de senzații noi. Fie vorba între noi, acum sunt la ora de filosofie. Plictisit și eu, plictisiți și ei, dragii mei elevi. Ei se fac că învață pentru lucrarea de după ora mea, eu mă fac că gândesc. Oricum filosofia nu are trecere, și-mi fac de lucru cu jurnalul, visând la femeiușca de ieri, dar mai mult de-amorul artei decât în serios. Ziceam de fătuca ceea. O salut, mă salută, arunc o vorbă, mi-aruncă o vorbă și, după zece minute, după ce schimbăm și niște poze vorbim de parcă ar fi dragoste la prima vedere și nu ne-ar mai ajunge cuvintele. Ciudat e că se pare că vorbea cu mine cu așa debordantă pasiune pentru că semănam cu un fost prieten de-al ei. Eu vorbeam cu ea pentru că îmi plac femeile cu aspect intelectual, ochelari și aer inocent. Deci, trebuie neapărat să mă cunoască, m-a cunoscut ca să-l suplinesc pe celălalt, scopul meu, menirea mea. De ce nu? E o invitație la smerenie. Eu cel de neînlocuit, cel irepetabil să fiu doar un înlocuitor, e pentru mine o invitație la progres, la contradicție.

Să văd ce fac azi. Trei ore dimineață am citit din Noica, am scris aiurelile de mai sus, mai nimic, nu e bună ideea să lași clasa să-și învețe la ceva, decât poate ca să-i observi în mediul lor natural, de elevi. Murmurul ăsta, exact același de când eram și eu elev, mă întinerește. Sunt senzații de mult trecute pe care le redescopăr. Ce bucurie aveam când eram lăsați în pace la vreo oră. Mai ales la orele de chimie. Intra domnul Ilinca, noi ne ridicam tremurând, ne studia milităreşte să vadă dacă mișcă vreunul neregulamentar, iar uneori, când ne așteptam să ne asculte, să ne bește lească, ne trântea un scurt: *Vă scoateți și lucrați!* Atunci parcă ieșea soarele pe strada noastră. Era un murmur unanim de ușurare, ne scoteam fiecare câte ceva, de obicei matematica și lucram în liniște mormântală. Cele mai desăvârșite catharsisuri le-am trăit la orele de chimie. Ce-o mai fi făcând domnul Ilinca, pe cine o mai fi terfelind din superioritatea chimiei lui? Dar probabil că a ieșit la pensie.

Azi, 2 aprilie 2007 de la facerea lumii noi, ce-aș mai putea să fac cu viața mea?

- mai migălesc 40 de pagini din Noica (termin Sf.Augustin si citesc Toma d'Aquino)
- încep să recitesc cu maximă migăloșenie Republica

Ia să văd, îmi hrănește toate fibrele sufletului programul acesta? Poate cu un pic de muzică, cu un pic de lumină și de soare afară, ar putea să mă liniștească. Ce dracu' să mai fac? Să reîncep greaca, engleza, franceza. Am senzația că ar trebui să fac ceva precis și absolut dezinteresat. Probabil ar trebui să reîncep greaca.

joi, 5 aprilie 2007
Ieri şi alaltăieri am stat pironit în faţa calculatorului, trăind cu intensitate două realităţi (politica şi fetele frumoase) care astăzi îmi sunt indiferente. Astăzi ziua e relativ calmă. Să fie oare o coincidenţă că abia la două zile după ce începusem să mă pun în ordine trăiesc aşa mărunte pasiuni? Recitesc **Viaţa lui Milarepa** ca să mă apăr de iluzie. Poate am citit-o de prea multe ori căci nu-mi mai spune prea multe, nici nu mă mai emoţionează prea tare, nici nu mă prinde ca în alte dăţi. Îmi trag liniştea din nocturnele lui Chopin şi din cenuşiul cerului. Lumina, veselia, nu mi-ar face bine acum.
Unu fără un sfert. Să văd ce ar mai fi de făcut pe ziua de azi. Trebuie să mă duc de la două la opt la şcoală, timp pierdut. Două clase în practică, deci am două ferestre. În plus, sunt înainte, nu trebuie să fac nicio oră. Ce îmi iau să citesc? Chopin în urechi pentru izolaţie, apoi, ceva uşor. *Cearta cu filozofia* a lui Liiceanu că tot aprofundez pe Noica.

vineri, 6 aprilie
Am terminat de citit *Schiţă pentru Istoria lui Cum e cu putinţă ceva nou*. Recitesc *Cearta cu filozofia* a lui Liiceanu. Dacă tot am reuşit să mă aşez aici, la masa de lucru, aş fi bucuros dacă nu m-aş ridica până diseară. Faptul că peste o oră trebuie să mă duc la şcoală îmi anulează orice chef de a mai face ceva. Poate ar trebui să-mi recitesc jurnalele mai vechi...Îmi amintesc că tot cu aste râcâieli mă chinuiam şi înainte. Ba chiar la unele aflasem şi remedii.

Am senzaţia că anumite idei plutesc în aerul unui timp. Cine să exprime esenţialul vremii acesteia? Spiritul lumii îşi alege anumite persoane şi începe să fiarbă în ele. După un timp, dacă fierberea e inutilă şi nu dă rod, spiritul lumii îşi va căuta pe altcineva în care să încerce să se manifeste. Dacă nu-s eu, va apare altul mai bun. Dragoste şi umilinţă...

sâmbătă, 7 aprilie
Am terminat de citit *Cearta cu filozofia* a lui Liiceanu. Noaptea de Înviere mi se pare. Am stat toată ziua în casă. Oricum, chef de studiu nu prea am. Sunt neliniştit şi agitat. Poate mă apasă şi singurătatea. Ce umilinţă...să mă apese singurătatea. De fapt nu e asta problema. Sufăr de un exces de luciditate. Mi-aş lua bicicleta să mă duc să mă plimb, prea mă apasă pereţii. Poate e doar o cauză biologică, poate am nevoie să iau aer. Mă duc la o plimbare, străzile sunt pustii, trebuie să fie plăcut de pedalat.

duminică, 8 aprilie
A trecut Cătălina pe la mine. M-a părăsit şi acum suferă. A descoperit că mă iubeşte. Dracu s-o ia! Am pus-o eu să mă lase? De ce vine acum să mă mustre cu suferinţa ei? Duminică, ora 13 şi deja mă simt ca dracu'. Oare cum o să suport după-amiaza de duminică... Deja simt că mintea mi se strânge în cap şi-mi amorţeşte ceafa. Să-mi pun o muzică, poate ajută...Concertul numărul patru de pian al lui Beethoven.
Afară e sărbătoare, cald şi frumos. Au ieşit toţi şobolanii din case să-şi facă grătare, să frece o tablă... Mi-e silă.
Hai să încerc ceva. Mă aşez pe scaun, îmi îndrept spatele, îmi ritmez respiraţia, mă întorc la vegetal, la mineral. Calm, calm, calm. Hai că trece şi asta.

luni, 9 aprilie
Azi mă simt minunat, am un chef fantastic de studiu. Până diseară am o grămadă de timp. De ieri am reluat Republica...

marți, 10 aprilie
N-am ieşit de doză zile din casă, dar mare spor nu am. O vizită, oleacă stat la calculator, a trecut ziua. Nu-mi respect nici pe departe programul. Ah, durerile facerii, de câte ori nu am făcut eu programe. De zece ani, mai precis de la 14 ani îmi tot fac programe...

miercuri, 11 aprilie
De astăzi, chiar nu-mi mai permit să pierd timpul aiurea. Trebuie să dau zor cu pregătirea pentru titularizare, apoi să scriu patru lucrări pentru master şi să pregătesc patru examene la economie...

joi, 12 aprilie
Am terminat de citit **Republica** şi **Viața lui Milarepa** de Rechung.

sâmbătă, 14 aprilie
Mi-am pus la punct pe Parmenide (gâdilat pe greceşte) şi pe Heraclit. Am început **Jurnalul portughez.** Pentru buna-mi sănătate psihică o să citesc câte puțin în fiecare zi din el. E totuşi...ultimul jurnal al lui Eliade pe care nu l-am citit. Melancolie, ajung la capătul apropierii mele de Eliade.

duminică, 15 aprilie
Găsesc în jurnalul lui Eliade o însemnare care mi se potriveşte perfect, care rezumă toată sterilitatea mea spirituală: *„Nu pot scrie niciodată într-o zi când ştiu că am ceva de făcut. Chiar dacă aş avea numai seara angajată, în ziua aceea sunt incapabil să creez. Nu pot lucra decât având certitudinea că pot rămâne un timp indefinit la masa de scris."*
Am trăit o săptămână minunea simplă a vacanței, minunea de a avea tot timpul numai al meu. De mâine începe şcoala, încep sâcâielile, mai ales orele alea multe de economie pe care trebuie să le țin, îmi taie toată pofta de viață. Şi dacă nu mi-ar păsa? Observă oare cineva dacă mă fac numai că muncesc?

luni, 16 aprilie
Două dimineața. Mă apuc imediat să sorb o cafea şi să citesc *Sacrul şi profanul*, am senzația că o să găsesc în cartea asta ceva despre timp, ceva revelator. Mă obsedează timpul de la o vreme. El vrea să mă dezintegreze, să-mi ucidă ființa spirituală, iar eu mă aşez pe scaun la masă, încep să respir mai lent, iar lucrurile din jur încep să intre în ordine şi ies din timp. Gândurile, gândurile... cât de uşoare sunt uneori şi cât de tulburi. Încerc să-mi țin mintea limpede, concentrată asupra vreunui subiect, iar ele deodată se năpustesc. Mirajul vieții efemere, mirajul vieții celorlalți, reflexia morții... cum mă prinde uneori.

Să rescriu matematica în alt sistem de numerație, ca să scap de ticurile evidenței şi să înțeleg mai bine judecățile sintetice.

luni, 16 aprilie

Din Viața lui Milarepa: după un an de necontenită meditație sau concentrare, am dorit, spune Milarepa, să mă plimb puțin, ca recreere. Eram gata să plec, când mi-am adus aminte de propriile mele jurăminte şi mi-am cântat următorul reproş:

O, Dorje-Chang în forma lui Marpa!
Îngăduie ca acest yoghin să poată rămâne în solitudine!
O, ție Marpa
Îți cânt această povață!
Departe eşti de toți
Cei care cu tine s-ar putea conversa.
Aşadar te simți singur şi ai vrea să cauți o diversiune;
N-ai niciun motiv pentru astfel de căutări!
Nu-ți excita astfel mintea, ci las-o să rămână în pace!
Dorinței tale pentru distragere nu-i da curs,
Căci astfel, risipită în vânt va fi devoțiunea!
Corpul nu-ți ridica,
Căci va căuta vane frivolități!
Nu dormi, ci continuă-ți devoțiunile.

Şi după ce-şi făcu acest reproş, Milarepa îşi continuă meditațiile pentru mai mult de trei ani. Am deci ceva în comun cu Mila, dorința de distragere, incapacitatea de solitudine, de tăcere prelungită. Cu diferența că lui i se întâmpla după un an, iar mie zi de zi. Acelaşi sentiment dar în altă proporție, la altă scară... Trăim totuşi în kali-yuga, iar *oamenii viitorului vor fi degenerați şi slăbănogi*, spusese şi Milarepa.

Dacă ar fi vorba ca pentru distragere să ies din casă, probabil că din marea mea comoditate aş rezista ispitei. Numai că omului modern i se oferă nişte facilități extraordinare şi nu are nevoie să-şi părăsească scorbura pentru diversiuni. Noi, asceții moderni, avem Rețeaua şi ne pierdem în lumea virtuală micile noastre

devoțiuni. Suntem prinşi până în gât într-o iluzie a iluziei, într-o imitație de-al treilea, de-al zecelea rang al iluziei cosmice Maya. Platon acuza arta că ar fi un lucru de al doilea rang, o imitație a efemerului, efemer care şi el se află la mare distanță de arhetip. Şi totuşi, câtă noblețe, câtă puritate se află în artă, în privirea contemplativă a obiectelor şi imitarea lor. Câtă puritate divină față de vulgara lume virtuală a Rețelei.

Ne-am pierdut până şi demnitatea de a gusta direct iluzia, am ajuns sclavi într-un surogat de iluzie. Trebuie oare să cunosc şi aceste lucruri, să le gust, să le simt pe pielea mea? Găsesc un fragment interesant în ***Jurnalul portughez*** al lui Eliade:

Nu cumva am părăsit Himalaya, în 1931, pentru că nu cunoscusem încă lumea, nu mă pătrunsesem de marea ei iluzie? Dacă totuşi, întreaga mea viață de atunci nu e decât o serie de încercări pentru a mă convinge de inutilitatea şi absurditatea oricărei vieți moderne? Poate că adevăraţii mei poli nu sunt naşterea şi moartea, ci anul când am plecat din Himalaya şi anul când mă voi întoarce definitiv, pocăit, pregătit.(p.175)

Fapte iluzorii produc gânduri iluzorii, numai că din cauza lor, pierd uneori şi câte o jumătate de zi. Îmi promit solemn să nu mai deschid calculatorul. Ce să caut acolo? Ştirile şi noutățile timpului, efemeridele astea politice şi sportive. Apoi fetele, mai mult decât evident, şi ele sunt ispite. Dar sunt inocent şi nevinovat. Doar mă dau Available, iar ele, dragele, ştiu ele să mă distragă de la activitățile mele savantlâceşti, că doar de aia sunt ispite.

Lucruri serioase. Am citit ieri **Sacrul şi profanul** , ar fi nişte lucruri de spus, dar nu mai am timp acum. Mă duc să mănânc, că am început să slăbesc de când m-a părăsit Cătălina. Dar mi-e o absolută lene să-mi pun masa. Un gând îmi mişeşte. Da, categoric, deja mă simt mai bine. Doar pentru că îmi dau seama că am doar 24 de ani, că pot încă să fac ORICE!

marți, 17 aprilie

Am un ghimpe înfipt în suflet. Mâine am de ținut două ore de Educație antreprenorială sau altfel spus inițiere în afaceri. Dar cum să ajung eu: Dan Guțu, vecinic amator de limbi moarte, studios de idei de mult prăfuite şi fără utilitate practică, cum să ajung eu să vorbesc despre afaceri. Îmi vine să vomit numai când aud cuvântul ăsta: afacere. Ființa mea întreagă e orientată spre privire contemplativă, nu spre mărunte meschinării lumeşti.

miercuri, 18 aprilie

M-am trezit la două dimineața şi nu am mai reuşit să adorm. Mă chinuie mereu ziua asta de miercuri, în care trebuie să țin două ore de „Inițiere în afaceri". Ore pe care de altfel nu le țin pentru că nu mă pricep la aşa ceva şi nici nu vreau să mă prefac, am silă de impostură. Nu-mi place să divaghez, să vorbesc prostii, să tulbur aiurea apele. Nu mă pricep şi gata. Aşa că îmi ocup timpul orelor citind, dar stresat de ideea că aş putea fi surprins nefăcându-mi cum trebuie activitatea. Ca să scap de sentimentul neplăcut al zilei de miercuri citesc din jurnalul lui Eliade, lectură întotdeauna tonică:

Nimeni, cunoscându-mă mai bine, şi chiar citind acest jurnal, nu-şi poate închipui intensitatea dramei mele. De multe ori pe zi trebuie să lupt cu o criză atât de gravă – fie ea de disperare, fie de neurastenie – care cred că ar doborî şi pe cei mai tari. Nimeni nu poate bănui cantitatea de geniu, de voință şi de simplă energie fizică cheltuită pe zi în lupta cu mine însumi şi cu demonul meu. (p.199)

De altfel, în afara zilei de miercuri, am impresia că sunt o natură senină şi fericită. Ziua de miercuri este ziua ispăşirii, acel rău necesar care luminează prin contrast restul zilelor mele. Ce ar fi viața mea fără bucuria de a scăpa de ziua de miercuri?

Şi ce motive mediocre am de tulburare. Eliade măcar intuise cu câțiva ani înainte ca faptul să se împlinească că vom fi vânduți ruşilor, că bestiile roşii vor şterge de pe hartă poporul nostru. Suferea pentru destinul nostru, nobilă suferință ca să zic aşa. Am fost şi eu până acum o săptămână prins în plasa zădărniciilor politice urmărind totul cu sufletul la gură şi suferind cu intensitate, până la lacrimi, de ticăloşia clasei politice. Ei bine, o astfel de suferință pentru *binele general* are întotdeuna în ea ceva stenic, bărbătesc. Suferi, dar totodată simți aşa o plăcere, cât de bun eşti că suferi din aşa motive. Chiar şi suferința neînțelegerii, neaprecierii e interesantă, te înalță, te purifică, te simți bine aşa neînțeles, unic şi irepetabil.

Numai suferința de dinți sau din alte cauze mărunte e umilitoare şi greu de suportat. Adică, suferința şi plictiseala pentru nişte ore cretine. În plus, am îndoieli în ceea ce priveşte presupusul meu geniu. Când a trecut oare vremea când spuneam: secolul XIX l-a dat pe Eminescu, secolul XX pe Eliade, iar ultimul mileniu pe mine. Şi totuşi, nu am decât 24 de ani, n-am pierdut încă meciul, sunt abia la început.

Am găsit în *Sacrul şi profanul* nişte intuiţii interesante referitoare la timp. Îmi promit să remeditez cartea şi să-mi extrag din ea ceea ce mă confirmă şi mă sporeşte. Ora şase, deja mă simt bine, adică mai bine, în stare să înfrunt ziua de miercuri.

Ieri am dormit patru ore, azi cinci. Mă simt foarte bine. Se confirmă vechea mea descoperire despre cum concentrarea minţii, efortul psihic regulat şi susţinut reduce nevoia de somn.

duminică, 22 aprilie
Greu mai e să te apuci de treabă, chiar şi după o relaxare de trei zile. Mintea, dacă nu e ţinută concentrată pe ceva mereu, oboseşte, îşi pierde limpezimea. Salvarea vine întotdeuna dintr-un bun program de studiu, sau, cum ziceam altădată, din trăirea inteligentă a vieţii. Acum, drace, parcă nici să scriu nu mai ştiu.

miercuri, 25 aprilie
Azi a fost ziua nefericirii mele. Trecătoare mai sunt toate, şi fericirile şi nefericirile. Aşa că nu te tulbura, totul e părere, totul e subiectivitate...
Disperarea mea subiectivă, ce mi se strecoară în suflet pe înserat. Mă salvează sentimentul bizareriei vieţii pe care o duc. Mândria de a mă şti unicat. Degeaba îmi fac iluzii, nu am nevoie decât de mine în viaţa asta.

Sunt sigur că am descoperit esenţa religiozităţii lui Eliade.

Mă turbură Elena. Mereu când mă vede cu messengerul deschis mă deranjează. Nu că m-aş supăra, îmi cam place fetişcana, dar m-am abţinut mereu să o caut eu primul. Mi se pare că aş juca un rol ridicol, ea fostă elevă de-a mea şi cu vreo cinci ani mai mică ca mine. Mi-a trimis nişte poze zilele trecute... e altfel decât mi-o închipuiam, mai matură şi mai superficială. Departe de imaginea delicată şi seducătoare pe care i-o imaginasem. Cum mai omoară femeile astea amorul când te apropii prea tare de ele. Singura dragoste decentă e cea de la distanţă şi cea neîmplinită. Mi-a reproşat că ultima dată am închis fără să o salut, îmi părea afectată de asta, deşi, de obicei, mă lasă să vorbesc singur şi mă aprobă prin plastica interjecţie *aha*, care-mi limpezeşte că sufletele noastre sunt înrudite.

Unde o fi femeia care să ne poarte spre înălţimi? Personal eu nu am cunoscut nimic de genul ăsta, ba chiar dimpotrivă, după cum zicea prea-înţeleptul Ostap Bender. Înţeleg destul de bine nobilul entuziasm şi toată poezia pe care o poate inspira o femeie, atunci când o cunoşti exterior, superficial. Zilele trecute, lovit de inspiraţii subite şi cu inima bătându-mi mai tare ca de obicei, mă tot minunam de starea aceasta, ajunsesem parcă în cer. Numai că, în culmea entuaziasmului inspirat de Eros, râdeam în sinea mea, gândindu-mă că totul e doar o iluzie. Femeia care îmi provoacă mie asemenea stări e doar un mobil oarecare, un accident, ar fi putut fi oricine fără deosebire. Exprimându-mă în limbaj elidian, se manifestă ceva încărcat de sacralitate într-un meschin obiect feminin oarecare, pentru ca eu să am experienţe sublime. Dar motivul aparent nu are nicio semnificaţie. Sunt dăruit cu multă dragoste în ultima vreme...

joi, 26 aprilie
Alerg cu bicicleta. De ce naiba oare am impresia stupidă că eu am un **destin** al meu şi că oricât aş risca eu nu pot să o sfârşesc prosteşte. Am mai avut doar un accident destul de grav.

vineri, 27 aprilie
Vacanță! Cinci zile întregi. Ce fericire pe capul meu. Dar greu mă mai montez să fac ceva. Dimineţile le pierd mai mult aiurea. La şcoală am însă randament maxim, citesc cam 20 de minute la fiecare oră. Am terminat ieri de citit primul volum din *Jurnalul portughez* a lui Eliade. Aş vrea să termin azi şi cărţulia lui Russel despre *Problemele filosofiei*.

duminică, 29 aprilie
Am terminat de citit *Un nou Ev Mediu* de Berdiaev, carte care m-a prins la început şi m-a exaspererat la sfârşit. Acest Ev Mediu e văzut de Berdiaev într-o lumină idilică. *(„Ascetismul lumii catolice medievale era o excelentă preparaţie pentru creaţie. El a salvat şi a concentrat puterile creatoare ale omului. Asceza medievală era o şcoală extraordinară pentru om; ea dădea spiritului o călire sublimă. Şi omul european din Istoria modernă a trăit din ceea ce a dobândit spiritualiceşte la această şcoală. El e dator întru totul creştinismului. Nicio altă şcoală de spiritualitate nu a putut să-l pună la încearcare şi să-l disciplineze.*")
Tocmai datorită acestui Ev Mediu a fost posibilă Renaşterea. Îl înţeleg bine pe Berdiaev, ba chiar mă convinsese raţionamentul său. Numai că, după unele ezitări, mi-am dat seama că lucrurile nu stau aşa.

E într-adevăr seducătoare această imagine a unei rase ameliorate prin asceză în mănăstiri. Berdiaev e obsedat de călugărul evului mediu, de cavalerul acelor vremuri şi proiectează asupra lor o sublimă noblețe şi un eroism seducător. Dar, să ne punem întrebarea: ce anume a fost creat de acel sublim antrenament spiritual al medievalilor? Mai nimic... Totodată, e o simplă naivitate afirmaţia lui că spiritul omului din Renaştere a fost călit în Evul Mediu. Aceasta este o metaforă frumoasă, dar nu o explicaţie; fenomenul Renaşterii are cauze mult mai complexe...

Virtuţile şi viciile nu se moştenesc, antrenamentele spirituale ale părinţilor nu le folosesc urmaşilor. Din Academia lui Platon nu a mai ieşit nimic notabil, iar geniu mai mare ca Aristotel nu au cunoscut medievalii. Iar despre Aristotel se ştie că nu era ascetic, poate doar moderat.

Renaşterea a fost posibilă, după Berdiaev, numai datorită acelui antrenament ascetic medieval. Numai că în Renaştere mai survine ceva, anume îndepărtarea omului de Dumnezeu. Fără acest centru, asceza este uitată, iar spiritul va decădea. Raţionalismul secolului XVIII, revoluţia franceză, pozitivismul şi socialismul, decadenţa artei sau futurismul, toate acestea sunt efectele îndepărtării de Dumnezeu şi de asceza medievală.

Reducţionisme enervante mai sus...

Am avut încă de la primele pagini senzaţia că Berdiaev scrie note de jurnal şi îşi descrie experienţele camuflate în meditaţiuni de filosofia istoriei. În fond, fiecare creator face acest lucru, pleacă de la obsesii personale pe care le regăseşte ca concluzii.

În fapt, tot materialul erudit îngrămădit pentru a da impresia de adevăruri obiective descoperite, este folosit pentru a justifica o concluzie găsită încă de la început. Fragmentul următor este relevant pentru observația mea: *„Nu s-ar putea considera revoluția numai în forma ei externă. Este inadmisibil să nu văd în ea decât un fapt empiric fără nicio legătură cu viața mea spirituală, cu soarta mea. [...] Bolşevismul a luat ființă în Rusia şi acolo a învins, pentru că sunt ceea ce sunt, pentru că nu există în mine o forță reală spirituală, acea forță a credinței, capabilă de a muta munții. Bolşevismul este păcatul meu, greşeala mea.*" Altfel observat, vina pentru decăderea spirituală a istoriei o poartă individul izolat; sterilitatea și oboseala lui spirituală este cea care umple lumea. *(„Într-adevăr, suntem ieşiți din cadrul Istoriei...Ritmul istoriei se schimbă: el devine catastrofic. Viitorul e întunecat... Timpul nostru e timp de decădere spirituală, nu de ridicare.")*

Ei bine, și dacă Berdiaev a înțeles acest lucru simplu, că poartă vina pentru seceta spirituală a timpului său, de ce nu încearcă el însuși să se pună în ordine, să dea lumii un punct spiritual de susținere. Mai ales știe că: *„Avem puternice motive să credem că puterile creatoare ale omului nu pot fi regenerate decât printr-o nouă epocă de ascetism religios.*" Altundeva susține că omul e gata să se sprijine pe orice colectivism pentru a scăpa de povara libertății sale. Exact în această greşeală cade el însuși, vrea un nou Ev Mediu, o colectivitate sfântă de călugări asceți, care să pună istoria în ordine. Dar când e atât de greu unui om lucid să-și disciplineze mintea și trupul și să mai fie și creator, ce infantilitate este a dori ca întrega lume să meargă pe acest drum.

Dacă ar fi fost consecvent ideilor sale, Berdiaev ar fi trebuit să scrie **Un om nou** , căci individul este cel care salvează istoria și nu o colectivitate utopică. Probabil un pic de neputință personală se ascunde în dorința lui de a reinstaura un nou ev mediu.

marți, 1 mai

Recitesc **Dincolo de bine şi de rău.** Mă enervează că mi se bate o pleoapă. Toată ziua mi s-a zbătut.

joi, 3 mai

Am terminat **Dincolo de bine şi de rău**. Cam trag chiulul de la școală și mi se pare că am fost luat la ochi. Așa că trebuie să pierd mai mult timp cu pregătitul expunerilor mele economice.

E un lucru de bun simț ca după ce citești o carte să poți scrie câteva pagini despre ea. Însă despre cartea lui Nietzsche cu greu poți spune ceva. Nu ar avea sens să spun ce nu-mi place, nici chiar să rețin ce nu-mi place, și-s multe. Cărțile trebuiesc citite să te trimită înainte, să te îmbogățească cu ceva. Dar în cartea lui Nietzsche cu greu poți găsi așa ceva. Un singur lucru trebuie să recunosc: uneori scrie bine, uneori e de-a dreptul sclipitor. Însă multă răbdare trebuie să ai să ajungi la paginile lui scrise spontan, cu verva geniului. Simți mereu că te îneci în mizeria sufletelului, a psihologiei proaste și a automatismelor verbale:

Un popor este înconjurul pe care îl face natura pentru a ajunge la şase, şapte oameni mari. Şi pentru a-i ocoli apoi.

Cel ce se luptă cu monştrii, să ia aminte, să nu devină el însuşi un monstru. Iar de priveşti îndelung abisul, află că şi abisul îţi scrutează străfundul sufletului.

Cu greu se poate găsi o durere mai cumplită decât cea pe care ţi-o provoacă vederea, ghicirea, simţirea unui om excepţional care s-a rătăcit pe drumul său şi a degenerat (...) acela suferă de o angoasă ce nu poate fi asemuită cu o alta – dintr-o singură privire el înţelege tot ceea ce s-ar mai putea obţine din partea omului printr-o concentrare şi printr-o intensificare favorabilă a puterilor şi sarcinilor acestuia (...) el ştie că omul nu este încă secătuit de supremele sale posibilităţi şi că deseori tipul uman s-a aflat în faţa misterioaselor hotărâri şi a căilor noi – şi mai temeinic decât acestea, din cele mai dureroase amintiri ale sale, el ştie cât de jalnice au fost opreliştile de care s-a zdrobit şi s-a frânt, din pricina cărora s-a scufundat şi s-a ticăloşit câte un om de cel mai ales rang pe calea devenirii sale." (p.119)

Dacă ar fi să scot nota comună a tuturor viselor mele în care am visat că zbor, aceea e fericirea. Dar nu numai prin zbor mi s-a dezvăluit o fericire sublimă. Ci şi prin dragoste... Lucrurile astea sunt într-un fel ciudat înrudite. Mi se pare ciudat să descopăr că şi Nietzsche visa că zboară:
Presupunând că un om a visat în repetate rânduri că ştie să zboare, ajungând să-şi închipuie în vis că puterea şi meşteşugul zborului îi aparţin în chip de privilegii, ca o fericire strict personală şi demnă de

invidiat, un astfel de om care visează că poate executa printr-un impuls uşor tot felul de rotiri şi de întoarceri, cel care cunoaşte sentimentul unei anume uşurinţe divine, al unei înălţări lipsite de tensiune şi sforţare, al unei coborâri lipsite de condescenţă şi înjosire – lipsite de greutate – cum ar putea omul care cunoaşte astfel de întâmplări şi obiceiuri onirice să nu atribuie în cele din urmă, chiar treaz fiind, o altă coloratură şi semnificaţie cuvântului fericire. (p.107)

Despre zborurile din vise am găsit şi în Platon, probabil prima atestare a acestui fenomen. În Demian de Hesse e studiat pe larg acest tip de vise. Totodată şi Eliade a scris un studiu despre zborul din vis. Îmi propun să scriu vreodată un studiu despre **„Zborurile viselor noastre"**

N-am chef de lucruri serioase. Doar să stau tolănit şi să citesc lucruri facile, literatură adică. Am terminat de citit Henrich von Kleist: **Michael Rohlhaas** şi Hoffman: **Elixirele diavolului**. Trăiesc o viaţă stranie, somnambulică. M-am detaşat de mizeriile din jur. Faptul că muncesc, că mă duc la şcoală mi se pare o glumă. Totodată, chiar dacă aproape că nu-mi mai ţin orele, lucrul ăsta mă lasă indiferent. Ştiu că nu pot păţi nimic. Aparent sunt un om serios, preocupat, care stă tot timpul cu o carte în mână. Însă lumea mea, lumea viselor mele creşte fantastic. Singură această lume mi se pare cea reală. Mă bucur că ceilalţi nu-mi observă rătăcirea şi detaşarea. Totuşi, trebuie să cobor puţin pe pământ. Visătoria mea nu e creativă, nu-s stăpân pe timpul meu. Dacă aş avea câteva săptămâni doar pentru mine, atunci poate aş scrie ceva, ceva fantastic şi ireal.

Mă obsedează ideea de **Destin,** iar cărțile de mai sus, mai ales Hoffman cad și ele pe această obsesie. Chiar și în Kleist e un episod interesant, cel cu profeția țigăncii. Dar în Hoffman, parcă însuși Destinul e personajul principal care țese și răsfiră viețile celorlalți. Călugărul Medardus crede, ca și mine, într-un sens al evenimentelor la care participă, și-n plus faptul că se poate ridica deasupra Destinului**: Îți dai seama, Medardus, așa îmi șopti, îți dai seama că tu poruncești destinului, că întâmplarea, supusă ție, înnoadă cu îndemânare firele pe care le-ai urzit?**

miercuri, 9 mai
Trec zilele una câte una și nu sunt atent la timpul meu. A venit deodată parcă și căldura. Oricum, mi-a trecut sentimentul halucinant al vieții, am pierdut dimensiunea onirică, a libertății totale și fantastice. Am din nou contact cu timpul meu concret, istoric. Din cauză că pierd vremea răsfoind ziarele și citind știrile. Și totuși, cât de frumoasă este viața. E atâta lumină și verdeață în jur că orice păcat e inocent. Cei doi plopi și teiul din fața geamului au înfrunzit atât de des că nu se mai vede blocul din față. Dacă-mi las gândurile pe geam și privesc simplu, fără scop, pot să mă cred într-o pădure. Doar dragostea îmi lipsește să fiu fericit... O dragoste pură, imaterială, fără obiect. Doar gândul, doar gândul...
Mi-am pierdut toate curiozitățile erudite. Nu mă mai atrag cărțile. Aș vrea doar să stau la masă și să privesc pe geam jocurile și traiectoriile curioase ale fulgilor ce se scutură din plopi. Există oare o sămânță de eternitate în jocul acesta haotic și gratuit al fulgilor... Poate că viețile noastre nu sunt nici ele nimic mai mult decât acest joc din bătaia vântului, decât acest joc haotic și inuman.

Nu reușesc să văd limpede de ce-mi stăruie o nemulțumire în suflet. Probabil pentru că activitățile pe care le desfășor nu fac parte din Destinul meu. De pildă, lectura lui Hayek, lectură atât de plicticoasă că nu pot să o fac decât când trebuie să suport chestii și mai plicticoase, ca de exemplu consiliul profesoral sau pauzele dintre ore.

duminică, 13 mai
Am recitit **Șantierul** lui Eliade.
Mă așez pe scaun, îmi îndrept spatele, îmi ritmez respirația, mă întorc la vegetal, la mineral. Sunt calm, calm, calm... Sunt detașat și indestructibil. Mi-am adus aminte de visele care mă obsedaseră ani de zile, în tot timpul liceului și la începutul facultății. Visam că mor, în diferite accidente, fie înecat, fie căzând în gol într-o prăpastie. Însă de fiecare dată, în ultimul moment, când mă copleșea frica, când așteptam momentul zero, granița dintre viață și moarte, limita dintre cele două lumi, intram într-o stare de calm suprafiresc, mă simțeam adunat într-un unic punct și realizam că nu pot muri, că sunt indestructibil. Și teama îmi trecea...

marți, 15 mai
Mă detașasem un pic de zarva politică din ultimele săptămâni. Mă uit la o emisiune pe Realitatea cu Andrei Gheorghe, Corina Drăgotescu și Robert Turcescu. Invitat de onoare Ion Iliescu. Nu-mi vine să cred ce aud: *Minerii*, spune Ion Iliescu, *au săvârșit un act civic*. Mi-e silă...

marți, 22 mai

Din cauza schimbării metodologice din învățământ, sunt nevoit să mă apuc de învățat pentru titularizare. De altfel, în afara unei inițiale nesiguranțe, nu mă deranjează prea mult. Mă gândesc numai la ce silă pot avea concurenții mei să studieze și-mi vine un chef nebun de studiu și de viață ordonată. E tonifiantă ideea că trebuie doar să fiu mai bun ca alții.

luni, 28 mai

Coincidențele îl poartă pe călugărul Medardus spre Destinul său. Dar, pentru Dumnezeu, care e Destinul meu? După accidentul de ieri, deschizând întâmplător Jurnalul de la Păltiniș am nimerit peste următorul fragment:

„Către sfârșitul celei de-a treia părți din **Așa grăit-a Zarathustra** un fragment este intitulat *Convalescentul*. Convalescentul este Zarathustra, *Genesen*, a vindeca este același lucru cu grecescul *neomai*. Înțelesul este *a se întoarce la sine*. Convalescentul este cel care se reculege în vederea întoarcerii în propriu-i destin. Convalescentul se află pe drum spre el însuși, în așa fel încât el poate spune despre sine că este."

Totul a început ieri când a trecut Cătălina pe la mine. Venise să-și ia ultimele lucruri, câteva boarfe împuțite. Putea să aibă decența să mă evite măcar, nu să-mi picure sare pe răni. Și-a făcut vreo două sacoșe și a plecat. Sufeream ca dracu, îmi apăruseră și câteva lacrimi în ochi. Aud din nou soneria: *Ce dracu mai vrea*? îmi spun. Nu aveam chef să-i mai deschid, nu voiam să mă vadă așa. Suna ca nebuna și mai și bătea. A intrat pornită, plină de ură: *Mă ții de vorbă și am uitat să-mi iau*...Dracu știe ce fleacuri mai uitase să-și ia. Nu mai puteam să suport, un abur s-a lăsat peste conștiința mea telurică. Încercam să mă agăț de toate obiectele concrete din jurul meu. *Geamul, geamul*, îmi spun. Mă apropii de geam clătinându-mă și-l lovesc cu sete. Cioburile zboară în toate părțile, sângele îmi curge zglobiu, șiroind... Într-un minut era numai sânge pe jos, stropii ajunseseră și pe pereți. Dar mă liniștisem, mi-am înfășurat mâna într-un prosop, se înroșea cu viteză. Și-a dat seama ce a făcut. Plângea acum, lacrimi, isterie. Eu eram încântat, mă ușurasem, m-am dus la urgențe să-mi coase mâna. Noroc că stau chiar în spatele spitalului. *Cum dracu te-ai tăiat în halul asta?* Era un medic destul de tânăr într-un halat verde, cu o privire binevoitoare. *Mi-a căzut un geam pe mână*. Mă întorc acasă, casa pustie, goală, calc prin cioburi, întind sângele de pe jos. Mă așez pe pat. *Drace, și asta după cinci ani cu ea, după cinci ani...*

duminică, 10 iunie

Există oare în lumea asta vreo posibilitate deschisă fantasticului? Există vreun mod în care să comanzi Destinului? Citesc Kierkegaard, *Boala de moarte*. Îmi sare în ochi următorul fragment, explicația despărțirii acestuia de Regine Olsen: *Resemnarea infinită este ultimul stadiu care precede credința, astfel că cel care n-a făcut această mişcare nu are credință. Cavalerul credinței renunță infinit la iubirea ce constituie miezul vieții sale. Dar apoi se întâmplă minunea: el mai săvârşeşte o mişcare, mai cuprinzătoare decât toate celelalte, căci spune: am credința că o voi obține, anume în virtutea absurdului, a faptului că pentru Dumnezeu totul este posibil.* Fragmentul de mai sus, ascunde o idee incomprehensibilă: dacă renunț la ea aici, o voi dobândi prin absurd in aeternitas, de parcă trebuie să existe o lume în care ratările, decepțiile şi pierderile noastre să fie vindecate şi returnate. Altceva doresc eu, o posibilitate deschisă fantasticului, ceva prin care să constrâng Destinul să-mi returneze aici şi acum ce am pierdut. Să-mi returneze, pentru Dumnezeu, în viața asta, nu în cealaltă, nu în absolut, ci acum, acum în concret.

Uitarea, cea mai demonică ispită, ispita prin excelență antimetafizică. Uitarea e demonul ce stăpâneşte lumea noastră şi ne împiedică să ne urcăm la cer şi să devenim zei. Resemnare, uitare, stați departe!

marți, 19 iunie

De trei zile sunt ocupat cu adunarea însemnărilor din jurnalele anilor precedenți. O muncă obositoare şi exasperantă. Toate însemnările privesc experiențe psihice, deci sunt singurul pentru care acele însemnări pot avea vreo importanță. Mult a mai durat rătăcirea mea. Rătăcire numită viață, cu toate bâlbâielile şi mediocrițile aferente şi cu toate scopurile ei mărunte. În anul trecut, 2006, am doar mâzgălituri în jurnal: una din 10 mai, când mă chinuiam cu titularizarea, alta din 25 iulie, când, scăpat de titularizare şi cu pâinea asigurată, îmi făcusem un program pentru un an de zile, din care nimic nu s-a ales.

** 10 mai 2006 – Începând de azi trebuie să lucrez câte opt ore zilnic pentru titularizare. Mai întâi să stau țeapăn la masă. Mai mult decât conținutul propriu-zis al studiilor mele este important exercițiul ascetic în sine, acela de a-mi îndeplini riguros nişte sarcini, neplăcute chiar. Îndreaptă spatele, respiră încet şi nu te gândi la nimic altceva. Nu-i oare prea puțin opt ore? Nu, decât 12 ore pe hârtie şi 6 în realitate, mai bine opt. Nu te înhăma la sarcini pe care nu le poți duce.*

** 25 iulie 2006 – Un an de zile fac ce îmi place. Reiau greaca, de la zero că am un an jumate de când nu am mai pus mâna pe ea. Reiau jumătatea din Platon pe care deja am migălit-o de nenumărate ori. La fel şi cu Aristotel, care tot pe jumate îl stăpânesc. Reiau şi istoria religiilor.*

miercuri, 20 iunie

E incredibil cât de repede trec anii. Dacă acum, în momentul acesta nu fac ceva, dacă nu mă trezesc acum din acest miraj care mă ține prins, atunci mâine o să fac 30 de ani, poimâne 40 şi nu o să realizez nimic. Am deja 25 de ani, iar ultimii ani au trecut prea repede, nu m-au îmbogățit cu nimic. Dacă nu aş simți o absență în mine, cu ce bucurie mi-aş scrie cărțile pe care le port. Zilele îmi trec monotone, stau toată ziua în casă cu demonii mei. Evident, nu pot să fac nimic serios. De câteva zile mă amăgesc cu pseudoactivitatea de a-mi scrie la calculator însemnări din jurnalele vechi. În rest, nu pot citi nimic, nu pot să gândesc nimic. Sunt gol de gânduri, de iluzii, de speranțe. Nicio carte citită luna asta, incredibilă performanță. Mă priveghez, deja au trecut cinşpe zile. Ce-o să se nască de acum încolo nu ştiu, poate un om nou, poate nimic.

miercuri, 11 iulie

Am reuşit să citesc în câteva zile un volum de Jean Paul în care sunt îngrămădite două povestiri (**Viața fericitului învățătoraş Maria Wutz din Auenthal** şi **Călătoria la Flatz a predicatorului militar Schmeltze**) şi două romane (**Viața lui Quintus Fixlein** şi **Siebenkas**). M-a plictisit în mare parte şi m-a exasperat frecvent stilul ăsta prolix şi dezlânat şi cu atâtea digresiuni erudite, o erudiție destul de tristă şi anacronică pentru un cititor din ziua de azi. Umorul şi ascuțita ironie, trăsături proverbiale, nu le-am găsit deloc. Sunt însă unele pagini pline de duioşie şi preaomenească dragoste: viața învățătorașului Wutz surprinde şi ne învață fericirea lucrurilor mărunte.

În **Siebenkas** sunt pagini interesante ce descriu infernul unei vieți creatoare alături de o femeie care se foieşte fără rost prin casă, neputința de a zbura spre cer şi de a te pierde în vise alături de o femeie. În plus, tristețea avocatului de a descoperi mediocritatea şi mai ales instabilitatea sentimentală a nevestei lui. Dar să te chinui să citeşti 450 de pagini pentru câteva zeci de pagini bine scrise, nu prea merită efortul. Nu mă miră că opera literară de 56 de volume a lui Jean Paul, care în timpul său, printr-o favorabilă conjunctură, era considerat deasupra lui Goethe, a căzut apoi în uitare. Aş fi curios să citesc, dar mai încolo, că deja am indigestie la autorul asta, *Hesperus sau 45 de zile de poştă câinească*, roman care, la apariție, provoacă un entuziasm mai mare decât Wertherul lui Goethe. Tablouri ale vieții mărunte, născute din iubire infinită, spune Hesse despre Jean Paul. Inflențat de Laurence Sterne, Jean Paul va influența pe G.Keller şi Adalbert Stifter. S-a născut în 1763, iar în 1789 publică *Selecție din hârtiile diavolului*. În noiembrie 1790 are o viziune de coşmar a propriei sale morți, care-l marchează profund şi care îi schimbă modul de a privi lumea, de la ironic şi pesimist la încredere în viață şi optimism. A notat cu acea ocazie în jurnalul său: *Cea mai importantă seară din viața mea; căci am simțit gândul morții, cum că la urma urmei nu e nicio deosebire dacă voi muri mâine sau peste 30 de ani... şi că trebuie să-i iubesc pe bieții oameni care se scufundă atât de curând, cu dramul lor de viață.*

Moartea, draga de ea, obsesia adolescenței mele, câte lucruri nu ne învață ea. Aştept ceasul când mă va strânge la pieptul ei.. Vezi tu, dragul meu, că toate-s bune pe lumea asta şi că totul s-a întâmplat spre binele tău.. Şi-mi va zâmbi, iar atunci timp nu va mai fi.

duminică, 15 iulie
Când văd câte am de făcut îmi trece tot entuziasmul. Şi asta mai ales pentru că nu continui ceva început ci trebuie întâi să recuperez nişte lucruri pierdute, să recitesc cărţi, să revăd însemnări mai vechi. Pentru început trebuie să stau la masă câte 10 ore şi apoi haosul lucrurilor pe care le am de făcut o să se liniştească. Munceşte mult şi nu te plânge de nimic.

Lucruri pe care trebuie să le fac:
* să stau mai mult timp la masă
* să privesc corect
* să respir corect
* să scriu foarte încet

Să te aşezi dimineaţa la masa de lucru şi să nu te mai ridici deloc sau foarte rar. Ce poate fi mai simplu.

Trebuie să mă concentrez doar la ceea ce fac. Restul va fi gândit la timpul lui.

Trebuie să fiu agresiv, să mă întorc la vechiul temperament. Trebuie să fiu mereu în atac. Dacă nu gândeşti mereu, te năpădesc amintirile zilelor scurse, regretele, porţi discuţii imaginare, ţi se formulează indignările. Dacă eşti mereu în activitate, toate acestea nu mai au timpul necesar să se nască. Îţi vei mări astfel considerabil randamentul cu care lucrezi, nu vei tot amâna să începi o problemă.

E doar o iluzie că dacă faci planificări mentale ale activităţilor eşti mai eficient. Lucrurile trebuiesc gândite fiecare la timpul lui. Dacă te obişnieşti să anticipezi, să le planifici, să gândeşti înainte, îţi va scădea capacitatea de a acţiona.

luni, 16 iulie
Îmi aduc aminte că în urmă cu două săptămâni, într-o stare similară, ajunsesem la concluzia că pentru a scăpa de această risipire a minţii sunt suficiente două ceasuri de meditaţie. Trebuie să-mi rezerv două ceasuri, de preferabil noaptea, să mă aşez la birou, să-mi întind câteva foi goale în faţă şi să-mi pierd liniştit timpul. Gândurile parazite şi iluzorii se blochează, se liniştesc. Obţin astfel o stare de liniştire a minţii, în care apar gânduri corecte asupra existenţei mele, asupra zonei luminoase, tărâmul nemuritorilor. Este foarte important să-mi reduc respiraţia până ajunge imperceptibilă.

Sănătatea psihică mi-o pot întări prin orice fel de muncă intelectuală, prin meditaţii riguroase şi prin anumite lecturi.

Lecturile numeroase nu te învaţă să gândeşti, lectura este petrecere a timpului, simplă pasivitate, o fugă de tine însuţi. Se poate trage un folos, doar dacă încerci să scrii ceva despre ce ai citit. Numai astfel poţi rămâne cu ceva. Numai aşa poţi să rămâi cu ceva. Altfel ai doar confortabila senzaţie că gândeşti, dar e doar o iluzie.

Aseară, văzând că nu mai am nicio şansă să ies din ritmul mediocru al zilei, m-am culcat. Măcar să mă odihnesc, să pot începe bine ziua următoare. Ah, anii adolescenţei mele, când îmi spuneam în fiecare zi, cu cea mai mare siguranţă şi încredere: *De mâine voi face...* Nimic nu mi se părea prea mult, prea greu. Am mai îmbătrânit de atunci, am aflat că şi ziua de mâine poate aduce doar un timp pierdut.

sâmbătă, 8 martie 2008

Este oare posibil ca simplul fapt de a scrie jurnalul la calculator, adică de a fi aproape ti-pă-rit, să-i dea acestuia a anumită prestanță și seriozitate, pe care foile mâzgâlite cu stiloul să nu o poată atinge? Stau și privesc admirativ rândurile scrise mai sus. Parcă nu mai sunt eu cel care le scrie. Deci, s-a terminat cu romantismul meu, cu credința că tot ce e bun pe lumea asta se scrie numai cu stiloul. Observ chiar că pot să corectez vreun cuvânt, sau chiar o întreagă propoziție, și asta, fără să se vadă! E drept, nu e același farmec, o pagină la calculator nu va arăta niciodată *lucrată*, adică mâzgâlită și indescifrabilă, nu va avea ștersături, rânduri tăiate, sau câte un cuvânt inserat deasupra rândului. În mod categoric, pe viitor îmi voi scrie jurnalul la calculator. Sper să mă împrietenesc întrucâtva cu acest obiect neserios, pe care-l privesc mereu cu un aer suspect și neîncrezător.

Și cum am ajuns la o dependență maniacală de calculator (evident de natură vicioasă), sper ca în desele deschideri ale calculatorului, din când în când să-mi mai notez și câte ceva prin jurnal. Încă o observație: scrisul ăsta îmi iese foarte ușor, aproape mecanic; când scriam normal, cântăream mai mult ce aveam de scris, meditam, visam și apoi, din lene, nu mai notam nimic.

Și deci, domnișoara Lally chiar nu vrea să mă caute. Observasem ieri în comportamentul ei o ușoară plictiseală care mi-a cam displăcut. Și, deși eram îndrăgostit de ea mai mult decât oricând i-am propus să terminăm. Din sadism probabil. În cele din urmă o văd online pe messenger. Evident la mijloc era orgoliul meu atins de lipsa de atenție pe care mi-o dădea. Îmi spusese ieri: *Când nu sunt cu tine, îmi doresc să fiu și invers.*

-Băi, tu iar te-ai ofticat de ceva sau doar dormi all the time? De ce nu răspunzi la telefon?

-Nu dorm, nu m-am *ofticat*, dar nu am chef de conversații azi.

-Da? Dar de sex ai chef?

-Nici.

-Cred că ești bolnav, vrei să vin să am grijă de tine? Sper că nu mă refuzi că mă supăr.

-Gândește-te că dacă ai fi la mine, nu ai mai fi așa încântată...și-ți trece cheful să mai vii.

-Nu-mi trece. Bine. Hai. Ai timp până diseară să revii pe calea cea dreaptă.

-Ce se întâmplă diseară?

-E perioada când o sa vin la tine. Dacă zici că nu ai chef, trebuie că e ceva grav. Vin să mă asigur că e totul în regulă.

-Nu e nimic grav, doar că nu mai am chef de tine.

-Aha, bine, deci vrei să o dăm în deghizări să înțeleg. Atunci vin doar pentru sex.

-Ți-am spus doar că mă gândesc serios să terminăm.

-You are so funny.

-Cred că am atins maximul pe care puteam să-l atingem. Și deja apare o plictiseală , întâi a apărut la tine și acum

s-a molipsit şi la mine. Şi dacă a apărut plictiseala asta, nu are rost să mai continuăm. Altfel ne vom dezamăgi unul pe altul de acum înainte.
-Nu încheiem nimic, clar? Şi , nu e după tine!
-Dacă îmi vine chef de tine, te caut eu, da? Lasă-mă câteva zile singur.
-Auzi la el, lasă-mă câteva zile.This is my game, I make the rules!
-De altfel, eu sunt un egoist...Când cred că cineva mi-a dat maximum pe care putea să mi-l ofere...o părăsesc, ca să pot păstra amintirea a tot ce a fost frumos...
-Ce şmecher eşti tu! Hai, tu chiar vorbeşti serios acuma? Du-te-n pizda mă-tii.

duminică, 9 martie

Timpul trece prea repede. Nu ştiu ce să fac să-l ţin măcar un pic pe loc. În rest sunt liniştit, viaţa îmi curge liniştită, fără pasiuni mari, fără tulburări mari. Tot număr zilele care trec: una, şi încă una, încă una. Aş putea spune că sunt chiar fericit. Vremea e caldă, în cameră e cald, în sufletul meu e cald. Trăiesc mediocru, dar nu-mi pasă, asta este viaţa până la urmă. Ieri mă gândeam, că de fapt, am venit pe lume ca să scriu câteva cărţi, atunci când o să am câteva momente de har. Nu mai cred că trebuie să duc o viaţă genială de dimineaţă până seară. La ce bun zbuciumul continuu, la ce bun? Mi-am făcut cât de cât ordine în viaţă şi acum aştept harul, adică momentul magic când iubirea ce o port în suflet îşi va atinge preaplinul şi se va revărsa peste lume.

Aşa că mi-este indiferent ce fac. Doar să fiu mai atent la viaţa ce trece pe lângă mine şi câteva ore de activitate cerebrală zilnică. Încep să-mi redobândesc pofta de a sta la masă şi de a munci. Deocamdată studiez economia. E un exerciţiu minor, reconfortant, care nu-mi solicită decât inteligenţa, nu şi sufletul. Aşa că fac progrese vizibile. Iar acum, tot ce am nevoie este să progresez în ceva.

joi, 13 martie

Ziua de azi abia a început. Şi începe să semene la perfecţie cu celelalte zile fade şi cenuşii ale vieţii mele. Am intrat într-o monotonie care-mi toceşte orice urmă de spirit. Simţurile şi spiritul mi-au intrat într-o stare de toropeala, de acedie cumplită. Ieri mă gândeam, ce ar fi dacă m-aş duce la şcoală pe alt drum în fiecare zi? Oare schimbarea asta minoră, ar putea să modifice ceva în cenuşiul conştiinţei mele? Clar, am nevoie de o vacanţă, să plec undeva, să văd peisaje noi, să reînvăţ arta simplă de a fi fericit privind. Ce ar fi de spus de ziua de azi... M-am trezit ca de obicei, târziu adică (precizez că-s cam obosit în ultima vreme), apoi mi-am băut ca de obicei cafeua cu lapte, am mâncat (meniul fiind acelaşi de ceva vreme, începe să mă dezguste). Imprecis. De fapt, după ce m-am trezit am sunat-o pe Cătălina şi am vorbit cu ea vreo zece minute fix aceleaşi banalităţi pe care le vorbesc cu ea dintotdeuna, (trebuie neaparat să aduc ceva nou în povestea asta şi urgent), apoi am sunat-o pe Lally cu care, deşi povestea e la început, tot nu prea am avut ce vorbi. (*Ţi-e dor de mine, dragă, sau m-ai uitat? Ce ai mai făcut? Când crezi că ne putem vedea?*)

A trecut vremea când nu suportam să fiu deranjat decât la câteva zile odată, şi dacă ieşeam la vreo plimbare îmi luam liste cu cuvinte grecești să le mai citesc pe stradă. Nu mai sunt de mult băiatul deştept din facultate. Alerg acum între două femei, şi nici amândouă nu reuşesc să-mi satisfacă setea. Sete de ce? De dragoste, de neant...Nu ştiu. Trăiesc urât de la o vreme. Poate totuşi virtutea e de preferat viciului. Singura mea salvare, la care mă tot gândesc trebuie să fie abstinența şi tăcerea. Am devenit prea comunicativ în ultima vreme, şi asta mă superficializează.

Tristă e viața când cărțile nu mai au gust. Singurul lucru pe care îl am de făcut e să scriu ceva. Dar nu am linişte şi dragoste în mine ca să scriu. Şi apoi, nu mă iubesc, sunt plictisit şi critic față de tot ce pot să spun eu.

Aproape 12. Până la 16 sunt liber, patru ore să fac orice îmi trece mie prin cap, apoi până la 20 la şcoală. Dar ceasurile astea de neverosimilă libertate, când nu mă agasează nimic, nu mă bucur că le am şi le pierd prosteşte. O să mă întind în pat, cu jurnalul în față să văd ce Dumnezeu vreau de la viața asta, că de prea mult timp viețuiesc diletant, în bătaia vântului.

luni, 24 martie 2008

Meditaţii post coitum. Sexul vindecă de iluzii. Ceea ce ieri părea rațiunea mea de a fi, adică dragostea, azi s-a dus ca un fum. Mi se reaprind pasiunile erudite, numai că e luni, e doişpe jumate, şi am pierdut aiurea toată dimineața cu Lally, după două ore şi jumătate de sex sunt cam obosit, iar azi noapte am dormit puțin.

Săptămâna începe splendid, adică nu mai sunt bun de nimic. Observ aceeaşi detaşare şi la Lally. Dacă dimineața a fost în stare să se trezească devreme, la 7, doar ca să mă vadă, iar când ne-am văzut nu ne mai ajungea aerul, se topea în mine, intram în ea, îndrăgostiți amândoi, înnebuniți, extaziați, ne pierdeam suflul, apoi o luam de la capăt şi iar, niciodată sătui...după două ore nu a mai rămas decât oboseala, inerția, plictiseala. O să trebuiască să mai treacă câteva zeci de ore, ca țesuturile să-şi lucreze procesele lor obscure, până când substanța mea vitală să se regenereze, iar comedia iubirii să reînceapă. Îmi place starea asta, de a fi iubit (oare?) şi de a iubi două femei. Căci într-adevăr, le iubesc pe amândouă. Ca să o păstrez pe Lally ar trebui să nu o satur niciodată, să o însetez de mine, să o chinui chiar. Şi totuşi i-am spus că o iubesc...

Acum o aştept pe Cătălina. Distanța dintre cele două este de o oră şi cam zece minute. Fix o oră şi zece minute. În această oră sunt liber, sunt singur. Sunt fericit că sunt atât de liber. Nu vreau să mă gândesc la nimic, doar să mă întind în pat, cu mâinile sub cap, cu picioarele sprijine de perete, privind pe fereastră verdele crud, abia înfrunzit al copacilor. Viața asta simplă, semianimalică pe care o duc mă reconfortează grozav. Mi-au dispărut toate bolile închipuite, mi-a rămas doar sentimentul confortabil al unui corp sănătos. Stau în pielea goală, doar cu un nişte pantaloni de trening, prea obosit, prea binedispus ca să mai şterg urmele celeilalte...

marți, 25 martie 2008

Ziua asta de marți e cea mai păcătoasă din toată săptămâna. Nouă ore la școală, altfel spus *descensus ad inferos*. Slavă Domnului că am fost suficient de isteț să mă fac profesor, adică să am cel mai lejer program de muncă. Mâine voi studia ce fenomene se pot petrece în mintea cuiva care lucrează 9 ore pe zi, ce culoarea mai are viața pentru acești oameni, care, până la urmă, reprezintă marea majoritate a muritorilor.

Greșit lucru e să judeci pe celălalt după ceea ce gândești tu. Senzațiile mele sunt strict personale, nu înseamnă că ceea ce simt eu, simte și Lally. De pildă, azi m-am cam înșelat. Credeam că dacă eu sunt plictisit de ea, la fel e și ea față de mine. Și calculasem cu aproximație ca abia peste două-trei zile vom avea ce să ne spunem. Numai că ea m-a căutat la câteva ore, și apoi m-a sunat pe seară. Vrea să ne vedem mâine, la 8 dimineața, deși prea puțin pot să stau cu ea, că am ore de la 10. Nu prea înțeleg ce e în mintea ei, când o întreb dacă mă iubește îmi răspunde evaziv. Și totuși, vine să mă vadă diminețile mereu, mă sună, mă caută. Mă văd mai mult cu ea decât cu Cătălina, care se arată cam plictisită de mine. Atenția de care dă dovadă față de mine mă înduioșează. Simt că o iubesc din ce în ce mai mult. Cu toate astea aș vrea să o văd mai rar, ca să visez la ea mai mult. Orice prezență prelungită în doi e demonică, alterează totul, sufletele, inimile, visele. Dragostea e mai mare când nu posezi obiectul ei, când îl dorești dar nu îl ai. Altfel se transformă în depresii animalice.

marți, 1 aprilie

Mici amănunte îmi sugerează că azi va fi o împuțită de zi obositoare, mediocră și plicticoasă. Vremea e mohorâtă, frig, plouă. Mă tot zgâiesc la perdeaua de nori denși, cenușii și nu-mi pare că o să iasă prea curând soarele. De fapt, și ieri fusese cam aceeași vreme, dar ieri nu observasem mizeria universală, pentru că, de dimineață până la doișpe, am avut ochi numai pentru Lally. Da, știu ce trebuie să fac, simt de fapt ce trebuie să fac ca să nu-mi mai ard inutil vremea. Niște cărți la mine și niște muzică. Asta mă va izola de atmosfera generală a mediului unde activez. Ciudat, dar am poftă să ascult simfonia patetică a lui Tchaikovsky. E probabil în corelație cu vremea de afară. Când am ascultat-o prima dată, mă plimbam printr-o ploaie care mă murase din cap până în picioare, și simțeam că întineresc. Mda, mă duc să-mi mai fac un ness. Tabieturile maniacale, ritualul meu cel de toate zilele îmi fac viața suportabilă. În primul rând, sorbitul zgomotos, cu zghiorțăieli al nessului.

luni, 7 aprilie

Lunea de obicei plouă.

M-am trezit târziu, deoarece lucrasem până în zori la economie (bleahh...ce umilință, dar mă rog, e un exercițiu intelectual minor și am satisfacția de a face ceva) și jucasem și câteva partide de șah pe net. Mă cuprinde, după vreo zece ani de pauză vechea mea pasiune. Mă agăț de toate lucrurile concrete care îmi vin în minte, am nevoie mai mult decât oricând să-mi văd roadele, să-mi verific potențialul.

O să mă duc la bibliotecă să-mi iau o carte de deschideri, căci constat că le-am cam uitat. Mi-am cumpărat şi o tablă de şah să mă antrenez un picuţ. Am câştigat foarte multe partide atacând şi sacrificând, am pierdut gafând, tot romantic am rămas.

Lally nu a fost azi la mine, nici nu m-a sunat, probabil am dezamăgit-o. Am sunat-o : *-Te-ai hotărât să te faci fetiţă cuminte şi să te măriţi ca Arabela? Să înţeleg vă vrei să te eliberezi de mine?* Îmi doream oare asta, adică să mă lase în pace; cu siguranţă nu, voiam doar să evit complicaţiile care să-mi ameninţe prea dulcea-mi linişte. – *Eu fetiţă cuminte? Niciodată!* Bun atunci, o să trec pe la ea.

Ora 13. Să văd ce mai pot face astăzi. De la 13 la 14, chestii domestice, mănânc, spăl vase, curăţenie bucătărie, mă pregătesc pentru şcoală. De la 14 la 20 la şcoală studiez pe la economie, muzică, mi-am pus nocturnele lui Chopin pe mp3 player, şi îmi iau şi *Isabel şi apele diavolului* la mine, în caz că mă plictisesc. Mă gândesc să recitesc Eliade. Aceeaşi dorinţă obscură de a mă evalua, de a mă compara cu alţii. Teamă de ratare şi sterilitate probabil. Sterilitate pe plan creator, spiritual, căci altfel, sunt în cea mai bună formă. Ceea ce nu constituie nicio ruşine să recunosc.

sâmbătă, 23 mai

E timpul să mă întorc la vechile pasiuni, la note de jurnal care să-mi ofere satisfacţia de a fi mai deştept ca alţii, la făcut planuri de viaţă şi citit cărţi. Încă vreo 30-40 de ani mai am de jucat această comedie, după care, he he, marea aventură.

Deşi... încă 30 de ani de astfel de zile, poate că e cam mult. Oricum, azi, prin nu ştiu ce minune, m-am întors spre mine însumi, m-am regăsit. Nu în totalitate, sunt plictisit rău de viaţa asta, mănânc de câţiva ani acelaşi fel de existenţă mediocră, iar efectul s-a produs, adicătelea m-am regăsit prostit de-a binelea. Ceea ce nu constituie însă nici o ruşine. Nu ştiu de ce, am făcut un fix probabil, dar când scriu, mă tot gândesc la jurnalul bietului Mihail Sebastian. Şi mă gândesc cu tristeţe dacă nu sunt şi eu la fel de mediocru, la fel de fad şi plicticos. Probabil că deseori mi se întâmplă şi mie. Dar slavă Domnului, nu-s atât de prost încât să nu-mi dau seama când sar calul prea rău cu propria-mi mediocritate. Aşa că spre deosebire de Eugenio D'ors, care ardea în fiecare noapte de Anul Nou una din paginile lui cele mai frumoase, eu am obiceiul contrar de a mai şterge discret câte unele din paginile mele mai stupide.

Trebuie să mă las odată de re-descoperita, vechea mea pasiune: şahul. Şi ce naiba să fac atunci vineri la ora zece? Lumea pare încremenită, e prea linişte în cartierul asta, iar eu am nevoie de viaţă intensă. De la 1 iunie o să... ce naiba o să...? nu am niciun fir de care să mă agăţ. O acedie, prea dulce acedie. Deodată am tot timpul din lume, şi ziua mi se pare atât de lungă. Printre altele mă abţin să o caut pe Lally. De când mi-a spus că nu mai are chef de mine, a devenit deodată mult mai interesantă şi de dorit. Dacă m-ar suna să ne întâlnim aş accepta pe loc. De-a dreptul enervant să-mi dau seama de asta, pentru că, printre altele, mi-am propus să nu o mai văd niciodată.

Încerc evaziunea în viețile altora, citesc *Sabina* de Goma, încercând să vibrez la altă pasiune, la altă femeie. Ieri nu ne-am văzut, iar azi ne-am întâlnit accidental pe scară. De fapt, ea trecuse în sus spre etajul doi, iar eu eram la unu și coboram. Ni s-au intersectat pentru vreo două secunde privirile, realizez acum că nu ne-am salutat. Și cam atât, eu nu m-am oprit, ea nu s-a oprit. Am ieșit de la oră înainte să se sune, și am plecat acasă, că să înțeleagă năroada că-s ofensat și că o evit, în caz că ar fi coborât să mă vadă. Dar evident, ea nu o să mă caute, am înțeles că s-a schimbat ceva în ecuația problemei, a descoperit că poate și fără mine. Descoperire neplăcută pentru mine, evident. Și e tot vineri...

sâmbătă, 24 mai

Nu știu nici măcar cu aproximație când am adormit, dar de trezit m-am trezit pe la unșpe jumate. Somnul e un lucru bun când nu prea ai nimic de făcut; iar eu deocamdată nu prea am nici un rost major în existență. Am adormit citind *Sabina* lui Paul Goma. Citesc încet, nu mă grăbesc. Stilul lui Goma e inutilizabil, nu poți învăța nimic de la el, ca tehnică vreau să spun. Evident că omul ăsta nu-și rescria cărțile, nu gândea dinainte ce avea de spus. Trăiește scrisul cu o bucurie deplină, și nu șterge nimic din ceea ce a scris. La ce bun să ștergi *ceea ce a fost deja scris*, într-adevăr, la ce bun? Căci ceea ce a trecut de la momentul non-existenței spre existență, de la potență la act, în limbaj stagiritic, rămâne veșnic actual. Cu atât mai mult cu cât expresia e mai nudă, mai sinceră, mai ne-falsificată de estetizări ulterioare.

Să facem puțină topografie: în prima, eu, într-o cameră, 24 de rafturi de cărți pe pereții care încadrează fereastra, vis-à-vis de fereastră o canapea și cu spatele la fereastră două fotolii, ideale de tolănit și citit, deoarece lumina vine din spate, și dacă îmi ridic picioarele pe un scaun, chiar se poate spune că atmosfera e ideală. Pe fereastră se vede un tei uriaș, care-mi acoperă perspectiva blocului din față; bloc urât și dezolant de altfel. Între blocul în care locuiesc și cel din față, se află un fel de curte interioară, destul de rar frecventată. În partea curții dinspre mine, una-două mămici își scot producția la aerisit și la joacă când se plictisesc în casă. În partea dinspre blocul vecin se fac mai ales grătare și uneori se mai întind și rufe. Da, pomenisem de tei, asta pentru că mai ales el se vede când întorc capul spre geam, dar flora e destul de bine reprezentată, mai sunt și câțiva plopi, ca să enumăr doar ceea ce e mai mare. Nu știu la celelalte blocuri din Galați ce se aude, e totuși un împuțit și aglomerat oraș industrial, dar la mine la geam e o veșnică ciripeală de păsări. Anul trecut se aciuase și o privighetoare, se auzea mai ales noaptea, una, că noaptea era liniște deplină și apoi că noaptea numai ea cânta. E așa o senzație de încremenire în jur, liniște și numai păsări...

duminică, 25 mai

Starting new life sau *incipit vita nuova*. Că încep o viață nouă, asta e clar, necesar, dintr-o necesitate pot chiar să zic fiziologică, am nevoie de un nou aer, de ceva nou. Lucrul ăsta l-am cugetat de cum am deschis dimineață ochii, l-am simțit, l-am înțeles cu certitudine apodictică. Dar despre conținutul concret al noii mele vieți, aici încep scărpinăturile în cap, pentru că, în fapt, nu-s deloc dumirit ce va să fie noua mea viață. Am deschis dimineață calculatorul să-mi însemn două rânduri în jurnal, evident, ca să-mi fac curaj, să îmi încordez oleacă muşchii cu ce o să fac eu astăzi. Până la urmă am făcut borş. Evident, nu poți să te trezeşti dimineața şi să te apuci de rezolvat problemele majore ale umanității, să ordonezi sistematic lumea când în jurul tău e o dezordine şi o bramburească totală. Şi când îți ghiorțăie mațele, că de lene în ultima vreme nu prea am gătit şi am mâncat mai mult pe fugă de-a-n picioarelea. Aşa că ziua de azi a fost folosită pentru cosmetizarea şi ordonarea spațiului din jurul meu, adicătelea pe românește cu dezpuțitul bucătăriei şi gătitul unei delicatese numită borş. Evident, să nu se creadă că un om inteligent ca mine, atunci când face borş râmâne tot un om inteligent şi că gândeşte ştiu eu ce chestii serioase şi profunde. Dar cum jurnalul nu trebuie să înregistreze decât excepția, ar trebui să sar peste evenimentele din restul zilei. Pentru că e târziu, şi nu am ce face, pentru plăcerea mea şi numai a mea, încerc să-mi mai reconstitui cât de cât ziua.

Ziua a continuat cu faptul că, subsemnatul şi cu Cătălina, inspirați probabil de ritualul gătitului borşului, s-au lansat într-o partidă de amor torid, urmată de un somn binemeritat şi de o lungă plimbare pe jos pe-afară. Vremea de altfel era minunată, abia plouase, aerul era curat, ploaia curățase atmosfera şi toți tei erau în floare. Ne-am dat în leagăne în parcul de la Tribunal, apoi am coborât spre Centru pe faleza de sus. Dunărea era crescută şi tulbure. Pe celălalt mal al ei inundase şi se formaseră un fel de insule de apă. Şobolanii din Galați făceau şi ei aceeaşi promenadă tropăind în grupuri sau perechi. Ce noroc să trăiesc lângă un fluviu imens, şi totuşi nu am percepția fluviului, atât de rar percep această curgere. Ne-am plimbat până în Gradina Publică pe jos, apoi ne-am întors acasă cu maxi. Nimic altceva...

La o jumătate de oră după ce am ajuns acasă mi-a sunat telefonul. Eram sigur că e Lally, deşi, nu credeam că o să mă mai caute. Mi-a fixat o întâlnire „peste 2 minute". Ne-am găsit la turnul de televiziune şi am stat împreună vreo jumătate de oră. *–Am vrut să te sun de ieri dar am uitat. Am ieşit cu o prietenă, am condus-o acasă şi când am ajuns la mine, am realizat că uitasem să te mai sun.* Poate în altă circumstanță m-aş fi simțit lezat, jignit chiar. Cum adică, pe mine, unicul, inimitabilul, şi ea să uite. Dar de data asta, ideea m-a înveselit teribil. Probabil începe să nu-mi mai pese de ea.

luni, 26 mai

M-am trezit târziu astăzi, am un somn atât de profund încât nu am auzit telefoanele care îmi sună de câteva ori între 7 şi 7 jumate. Până la zece abia mi-am băut cafeaua, iar apoi timp de o oră am tras de nişte proiecte de lecţie pe care le-am trimis domnului Ivlampie spre analiză. Până la unu, când trebuie să mă pregătesc de şcoală, sunt liber să fac ce îmi place. Probabil, o lectură uşoară care să mă introducă gradat în activităţile mele intelectuale de vârf.

Tânjesc după vacanţă mai tare decât după un sân de femeie frumoasă. Munca, timp pierdut zadarnic, ucide tot ce e sublim în mine, tot ce *ar putea fi* sublim. Munca îmi sufocă spiritul, mă diminuează spre forme larvare. Mă consolez cu ideea că genialitatea e un accident, nu numai în umanitate, ci şi în însăşi fiinţa geniului. Aşa că îmi port zgura, biata mea materie omenească, aşteptând momentul magic când toate imperfecţiunile şi dezordinile mele omeneşti se vor echilibra într-o flacără ce va lumina câteva clipe lumea şi apoi se va stinge în neant.

Deocamdată nu pot lucra nimic serios. Vieţuiesc de prea multă vreme diletant. Oricum, urmează şase săptămâni de benedictină muncă în care vreau să reiau Platon. M-am hotărât să nu mai particip la titularizare, mi s-a prelungit contractul de muncă cu încă un an, şi apoi nu este niciun post scos la concurs. Cu alte cuvinte, singura mea bătaie de cap mai e să plagiez o teză pentru postuniversitara de Economie şi antreprenorială.

La şcoală, orice ar fi, nu pot lucra nimic serios. Am mai citit prin pauze şi prin unele ore din *Sabina* lui Paul Goma.

duminică, 1 iunie

Vita sine programmatione quasi imago mortis est. Am în faţă două luni: iunie şi iulie, numai pentru lucruri de suflet. Să văd ce o să pot lega în aceste două luni. În principiu, trebuie să reiau volumele IV si V din Platon şi să văd ce pot să scot din ele. Mi-am rânduit frumos pe masa de lucru cele două volume din Platon, plus cele 125 de pagini legate pe care le am deja scrise despre. A trecut atâta vreme de când am abandonat proiectul Platon, că aproape am uitat pe unde am ajuns cu cercetările. O să trebuiască *să mă recitesc* de câteva ori, şi abia apoi să trec la migălit şi meditat textele platoniciene. În paralel cu munca mea, o să mă relaxez citind ce s-a scris în româneşte despre Platon. Şi fiindcă nu prea s-a scris, iar ce s-a scris e destul de oarecare, o să mă apuc mai cu spor de treabă, gândindu-mă că chiar de nu mi-o ieşi mare brânză, tot voi scoate un lucru mai bun ca ceilalţi.

luni, 2 iunie

Ziua de ieri a fost cam împrăştiată şi cu un randament destul de scăzut. Am terminat de citit *De la Şcoala din Atena la Şcoala de la Păltiniş* a lui Andrei Cornea şi am început *Când Socrate nu are dreptate* de acelaşi autor. Neinspirate titlurile acestor cărţi, mai ales a primeia, din care oricum nu se poate reţine decât ultimul capitol, cel despre Noica. În rest simplă grămădire de inutilă erudiţie politică.

Am citit jumătate din *Când Socrate nu are dreptate*. Lectura nu m-a captivat, dar nici nu m-a plictisit. Am față de Andrei Cornea o cu totul altfel de privire și înțelegere. Am depășit de mult stadiul etic și politic, nu mă mai interesează, nu mai rezonez la astfel de teme. Oricum, îmi aduc aminte de unele lucruri pe care voiam să le scriu și nu le-am scris. De pildă, căile de acces la Formă, la metafizică sunt două: pe de o parte asceza (Phaidon, 74d) pe de altă parte Erosul (Banchetul). Din asceză pot să dezvolt un subcapitol despre plăcere (Philebos). Mai sunt două capitole pe care le port de mult în minte: *Misterul alungării poeților din cetatea lui Platon* și *Scris și melancolie.*

marți, 3 iunie

Ieri am avut un randament extrem de scăzut. În primul rând m-am trezit târziu, în jurul lui 10. Mă sunase Cătălina ca să ne întâlnim pentru controlul psihiatric, apoi m-a sunat Lally și am vorbit vreo douăzeci de minute. Nu mă așteptam să sune și nu înțeleg de ce a făcut-o. *–Vino pe la mine! – Are vreun rost, îți mai pasă de mine?* m-am mirat sincer. *–Dacă nu o să vii nu o să știi niciodată*. Mă rog, până la urmă, de curiozitate m-am dus. Am găsit-o ocupată cu niște cretinități de teste psihologice pentru copiii cu retard; le sorta cu îndemânare, și mă tot socoteam în minte când are de gând să mă bage în seamă. Adicătelea, eu vin la ea și ea are treabă cu niște stupidități de teste, care culmea, mai au și poze și desene. Evident, m-am enervat, dar am lăsat-o să mă *abrambureasc*ă, (asta e vorba ei), până la urmă m-am dumirit: vine vacanța și va avea mult timp liber de ocupat cu ceva.

Și aici intervine rolul meu de his favorite sex toy pentru poftele ei inepuizabile. Numai că m-am cam detașat în ultima vreme și nu prea mă mai atrage să-mi complic iarăși viața.

Pe de altă parte, urmează să scriu un comentariu la Banchetul lui Platon, din care m-am hotărât doar asupra titlului: Despre Eros ca mijloc de acces la Absolut și se știe, Platon recomandă iubirea întâi a unui trup, și apoi a două trupuri, pentru a se observa că Frumosul transcendent este motivul pentru care aceste trupuri sunt iubite.

Și la Eliade se regăsește teoria asta, un pic diferită, dar în esență aceeași. Eliade spunea că a iubi două femei în același timp și cu aceeași intensitate e un mare pas spre sfințenie. Căci numai desăvârșiții, numai sfinții pot iubi astfel. Sunt un sfânt în devenire, nu mai există nici o îndoială.

Că tot veni vorba de Eros, am văzut-o azi pe Arabela, ultima profesoară virgină din țara asta. Coincidența face ca Arabela să scrie o teză de doctorat despre Eros la Plotin. Auzi, ea care nu a văzut sulă pân' la ai ei treizeci și ceva de ani să-și dea doctoratul în Eros sau iubirea carnală; amuzant la culme.

Pe la școală nu pot face mare lucru. Am terminat de citit *Când Socrate nu are dreptate*, și cam atât. Am plecat de la școală un pic mai devreme, că mi-au chiulit niște elevi. Acasă am pierdut vremea, câteva partide de șah, mi-am vizitat bunica pentru că nu o mai văzusem de vreo două săptămâni, și în cele din urmă, am avut inspirația să-mi deschid jurnalul, să-mi detaliez ziua, să văd unde am pierdut vremea. Printre altele mă rod patimile trupești.

Dar cum nu opun nicio rezistență morală și nu-mi fac niciun proces de conștiință, pot spune că fac doar gimnastică de întreținere. Off, și e unu jumate, și peste două zile fac 26 de ani, înspăimântător de-a dreptul, trebuie să fac urgent ceva cu viața mea, să fac urgent o faptă mare care să dea sens vieții mele de până acum.

vineri, 6 iunie

Viața ca un cur de femeie frumoasă.

Trebuie să fac ceva urgent ca să ies din atmosfera asta mediocră, superficială în care mă zbat de atâta vreme. Trebuie să renunț la tot, să plec departe, într-un colț uitat, ca să pot să-mi revin. Am făcut undeva o greșeală care m-a scos de pe drumul meu, dar nu știu unde. Și nu atât mediul sau cei din jurul meu mă limitează, cât faptul că mi-am pierdut obișnuința de a lucra, de a citi și de a gândi. Azi am împlinit 26 de ani. Și nu am făcut până acum nimic serios. Deja gluma se îngroașă, nu mai pot continua așa, ca până acum. Oricum, am în față două luni, până pe 4 august când plec zece zile la Herculane, în care sper să fac ceva cu timpul meu.

Viața mea stă sub semnul unei așteptări nedeterminate. Nu știu propriu-zis ce aștept, dar simt că ceva trebuie să vină, să mi se întâmple. Trăiesc de prea mult timp viața în sentiment estetic, altfel spus, viață ca un cur de femeie. Atâția ani de zile, femeia mi se păruse un lucru absolut nenecesar, de care îmi aminteam când venea la mine și o uitam apoi complet până revenea. Uitam dragostea cum uiți foamea după masă, iar acum am ajuns ca gândurile-mi să fie influențate nu doar de una, ci de două femei.

Evident, mă tulbură mai mult, cea pe care o am mai puțin, adică Lally. Aproape o uitasem, iar uitarea era însoțită de un sentiment tonifiant iar mintea mi se limpezise, se curățase de ea.

sâmbătă, 7 iunie

Singura dragoste decentă este dragostea de sine. De azi voi fi propriul meu obiect de adorație, voi fi zeu și adorator în același timp. Satisfacțiile sunt astfel infinite.

Din ciclul: viața ca un cur de femeie. Sexul e tonic, regenerant, revigorant. Înlătură superstițiile, alungă chiar dragostea. Lally satisface pofta mea de vulgaritate și mediocritate, de viață sub nivelul speciei. E o femeiușcă delicioasă. Îmi place la ea că are toate poftele intacte și un apetit sexual inepuizabil. Vine să mă vadă, se dezbracă singură și îmi spune pe tonul cel mai firesc din lume: *Let's have sex!* Nimic nu e modificat la ea de cultură sau religie. Parcă trăiește încă în paradis, fără de inhibiții sau păcate. Visez să mă fi născut într-un veac mai puțin civilizat. Aș fi alergat cu ea, dezbrăcați pe câmpuri și ne-am fi împreunat ca animalele.

De ieri mi-am propus o eficientizare și o raționalizare a vieții mele: două luni de vacanță, șaizeci de cărți de citit, șaizeci de pagini de jurnal, volumele IV și V din Platon de comentat, reluat manualul de greacă veche plus limba engleză.

Ieri am recitit şi fişat *Solilocviile* lui Eliade. Am scos patru pagini de note despre mistică şi asceză. Studiez ca un maniac tot ce ține de mistică şi mă topesc în pasiuni lumeşti.

duminică, 8 iunie

M-am trezit astăzi foarte dimineață, pe la patru fără ceva, mi-am băut cafeaua şi m-am apucat imediat de lucru. Încerc să-mi disciplinez păcătoasa de fire românească. Uneori sunt atât de român că mă apucă disperarea.

Studiez limba greacă după o metodă originală a mea. Fiindcă am rumegat foarte bine structura limbii, gramatica ei, şi am acces, ca să zic aşa, la esența limbii, încerc să-mi croiesc drum şi spre vorbirea ei. Mi-am înregistrat diferite fragmente elineşti pe care le ascult în permanență. Pe stradă le ascult ore în şir la mp3, cât mă plimb, acasă le ascult înainte să adorm şi în timpul somnului. Le ascult până limba în care sunt rostite acele fragmente, îmi pare maternală.

luni, 9 iunie

Ieri am scos 25 de pagini de fişe din cartea lui Andrei Cornea – *Când Socrate nu are dreptate*. Sunt câteva pagini despre Teoria Ideilor, utilizabile pentru studiile mele. Totodată, e şi un excelent comentariu : *Tăcerea lui Philebos*, dar în rest cartea e destul de oarecare, plină de rezumate din dialogurile lui Platon. Măcar înțeleg că atunci când nu poți să scrii ceva sclipitor, ceva inedit, poți măcar să povesteşti cumsecade, fără nici o jenă.

M-am plimbat prea mult în ultimele zile. Nu mai aud ce ascult la mp3, m-am imunizat la textele mele greceşti. M-am plictisit de ele.

Sunt curios ce voi face pe ziua de azi. Dimineața trebuie să fiu la inspectorat, apoi am şase ore la şcoală, iar diseară joacă România-Franța. Fotbalul e singura pasiune gregară pe care mi-o permit. Înfrângerile nu mă afectează prea tare, deşi urmăresc şi trăiesc pasiunea cu maximă intensitate. În caz de rezultat nefavorabil îmi spun mereu: tu încă nu ți-ai pierdut meciul tău, încă nu e totul pierdut, drumul tău spre cer încă e deschis; vei reuşi sau nu?

duminică, 29 iunie

Caut o explicație pentru timpul pierdut inutil în ultima vreme...şi nu o găsesc. Unde am fost eu în tot acest timp nu ştiu. Nu am trăit eu, au trăit instinctele mele, lenea mea, firea mea românească, am ajuns prea comod, prea moale. Mi-au rămas două luni de vacanță. Deja timpul începe să mi se pară prea puțin. Noul meu scop este redobândirea tonusului psihic şi fizic.

Ieri mi-am cumpărat un sistem audio 5+1 profesional. Vechea mea combină nu mai citea unele cd-uri şi era enervant ca atunci când îmi doream să ascult ceva, să nu meargă respectivul. Ascult Bach. Muzica asta mă purghează de tot ce e inferior şi sentimental în mine.

16 august , sâmbătă

Am o jenă teribilă de a *relua* jurnalul după mai bine de o lună şi jumătate de pauză. Mai ales că în ultimele trei săptămâni am avut zero activitate cerebrală, fiind plecat în cea mai lungă vacanţă din ultimii ani. Nu-mi găsesc nici cuvintele nici cheful de a povesti impresii de călătorie. Deşi mi-am luat la mine lecturi grele (Platon, vol VI) nu am avut nici cheful nici dispoziţia de a studia ceva temeinic. Am trăit cu bucurie gratuită în voia facultăţilor mele inferioare, într-un animalism sănătos şi reconfortant. Ultimii ani mă cam uzaseră, îmi cam pierdusem poftele erudite aşa că schimbarea a fost binevenită, schimbarea de a fi cu totul altul decât cel de obicei fără a regreta că pierd inutil timpul. Am făcut plajă, m-am bronzat cu conştiinciozitatea cu care un bolnav îşi ia medicamentele, am înotat mult, am alergat după mulţi ani de pauză, câteva ascensiuni pe munte, iar serile câte o partidă de şah. Şahul la Herculane va avea mereu acelaşi farmec. Acu opt-nouă ani se juca în faţa hotelului Dacia, unde e un izvor secat acoperit cu un acoperiş circular din sticlă verde. Vechiul izvor era încorporat într-un fel de masă de beton, destul de înaltă pe care sahiştii îşi aşezau tabla şi stăteau în picioare de jur împrejur. Ritualul era simplu, veneai şi îţi aşezai piesele, faceai prima mutare şi aşteptai să *pice* un adversar. Jocul apoi se încingea şi unul câte-unul se adunau în jur privitori tăcuţi, uneori fiind chiar îmbulzeală în jurul mesei. Cel care câştiga rămânea la masă, celui care pierdea îi lua locul altul, se năşteau astfel pasiuni aprinse în jurul mutelor piese de lemn.

Numai că vechiul loc de întâlnire nu mai avea acoperişul verde, nu mai avea de fapt deloc acoperiş, iar sahiştii se mutaseră chiar în stânga intrării de la Dacia. Timpul parcă a trecut mai mult peste valea Cernei. Treptele hotelului Decebal, pe care mi le aminteam întregi, din marmură, le-am găsit măcinate, de parcă ar fi trecut un secol de când le-am văzut.

Să încerc totuşi să reintru în activitate... Pentru început îmi propun şase ore de studii platonice pe zi.

vineri, 12 septembrie

Pe la şase seara m-am trezit, dormisem agitat. Sun. Nimic. Iar sun, de data asta insistent, de cinşpe ori. Până la urmă răspunde.

- *Unde eşti?* întreb nervos.

- *Păi suntem pe la faleză, e ultima zi şi trebuie să avem grijă de oaspeţi.*

- *Unde eşti mai exact?* Asta e o stratagema mai veche de-a mea, o întreb unde e, apoi îi zic să stea pe loc, că vin imediat să o iau. De fapt să mă conving că e acolo. *Şi cu cine mai eşti, cu toată lumea?* Bănuiala mi se însinuase, e cu franţuzu ală libidinos, pe care mi-l prezentase ieri, şi care se uita cam ciudat la mine cu o jenă însoţită de teamă. *Eşti sper şi cu directoarea?*

- *Sigur că da.*

- *Unde eşti mai exact?* S-a prins că nu e a bună. Îmi închide telefonul. Caut pompa, umflu roţile, în timp ce sun într-una. În zece minute, o să fiu în orice punct din oraş. O să merg ca săgeata, mai repede ca orice maşină, bicicleta are mobilitate mai mare, nu se blochează la semafoare, se strecoară. Iar eu nu am maşină.

La prima intersecție mare, tramvai, șapte sensuri o fac de oaie. Blochez circulația, scap ca prin urechi de o mașină dracu știe de unde apărută. Capete nervoase ies din mașini. Unu mă înjură în gura mare: *Nu-ți place viață mă? Baga-mi-aș..* Nu am timp să stau la discuții cu ală. Dar mă simt ca un căcat. Plec mai departe, pedalez cu ură, las un urmă blocuri, străzi, mașini. Mă gândesc că poate totuși nu e ceea ce cred eu. Poate e cu grupul, nu cu Philippe. Am niște chiloți de plajă pe mine și un maieu negru mulat. Sunt elegant. Îmi socotesc, că poate e cu grupul. Atunci o văd, salut în dreapta, stânga. *Salut, salut..je fais du sport..au revoir*, și plec, doar nu o s-o fac să se simtă jenată de chiloții mei sport. Drace, e singură, dar o găsesc cam pe unde a zis că e.

Râdea ca proasta.

- Unde ți-e grupul?

- A..păi să vezi, că i-am lăsat și am venit să te văd.. O iau la bani mărunți, cer detalii, întotdeuna o prind în detalii când minte. Urăsc să fiu mințit, prefer să-mi spună orice, dar nu să mă mintă. Dar din cauza asta am ajuns să mint și eu, adică să o înșel, să mai am pe cineva în afară de ea.

Până la urmă recunoaşte.

- Mi-a zis directoarea să am grijă de Philippe, că a rămas singur, ne-am plimbat, am fost la un suc, n-am făcut nimic.

Aha, deci m-a mințit inițial. Ăsta e lucrul pe care îl urăsc cel mai mult. Şi doar i-am explicat să nu mai facă asta niciodată, că poate să facă orice, dar să-mi spună adevărul. Și când am avut discuția asta, i-am explicat că minciuna mă doare cel mai mult, că pot să înțeleg orice slăbiciune, orice greșeală, cu condiția

să-mi spună. Şi ca să țină minte am luat un cuțit, l-am înroşit în foc şi mi-am făcut câteva arsuri pe mână: *Uite, fă, mă doare mai tare când minți decât asta. Pricepe dracu !* N-a priceput.

Şi apoi nu vedea nimic anormal aici, părea satisfăcută chiar, își făcuse datoria. Deci așa, eu mai mai că fac accident şi domnişoara e amuzată. Evident i se pare că eu sunt țăcănit, sărit. Şi totuși, ce dracu crede, că am șapte vieți, chiar nu se sinchisește deloc de perspectiva că puteam să crăp dracului. E inconştientă sau nu-i pasă. Nu-i pasă. Își caută altceva. Dar, lucrul care mă disperă, nu recunoaşte. Ar fi normal să o încheiem de comun acord. Dar ea nu poate așa, cochetează cu unul şi cu altul, şi doar în momentul când o să fie sigură că a găsit altul, atunci o să-mi zică. Fix o curvă. La fel a făcut anul trecut. Numai că nu a avut noroc și până la urmă afară de un film porno făcut spre eternizarea pasiunii ei, cu altceva nu s-a ales. Pentru că francezul, de fapt un nenorocit de român aciuat de ceva vreme în Franța, i s-a cărat de unde a venit cu capodopera lor cinematografică cu tot.

*- Da ce fă, tu nu ai bărbat, baga-mi-aș p**a în morții mă-tii de curvă muistă. Alta nu s-a găsit să-l plimbe pe libidinosul ală. De ce tocmai tu?*

Simțeam că fac criză, i-am dat câteva palme pe stradă. Era ceva lume prin jur, am constatat când m-am uitat să văd ce martori la scena penibilă am avut. Se uitau câțiva amuzați, zâmbind la circul nostru.

Adică ea se plimbă cu boul ăla-n călduri care se băga în seamă cu toate la petrecerea de aseară, la care mă mir că m-a luat cu ea. Mă uitam la el și mă minunam cât poate să fie de prost. Insistă mă boule numai la una,

dar nu mai încerca la toate, chiar nu vezi că nu e bine așa, că îți întorc toate spatele și se amuză pe seama ta și de verva ta prostească de bou în călduri.

Îmi amintesc anul trecut, ne despărțisem. Eram distrus, plecasem cu bicicleta prin țară, dormeam pe drumuri, unde mă prindea noaptea. Între Piatra-Neamț și Bicaz mi s-a întâmplat. Accidentul vreau să spun. Scârțâit de frână apoi m-am trezit împins-zvârlit în niște boscheți din marginea drumului. M-am ridicat tremurând, m-am abținut cu greu să nu-l scot pe ală din mașina și să-l pocnesc până nu mai mișcă. În primă fază nu avusese curaj nici să coboare. Era mai speriat ca mine, plângea și mă implora să nu sun la poliție că-și pierde carnetul și-i stric vacanța. Scosese portofelul: *Oricât, oricât vrei!* Mi-era silă, îmi venea să-l scuip în ochi. Am sunat la poliție. Până la urmă, s-a înțeles cu polițistul. Eu fusesem de vină, că mergeam pe mijocul drumului, se jurau cu toată familia, ei care mai devreme plângeau și mi se rugau în genunchi. Încep să-mi examinez bicicleta. - *Dacă vrei să faci plângere, vii la secție...* Mă uit la polițist scârbit. *-Dacă e vina mea nu mai fac nicio plângere. La revedere!*

Măcar cât a depins de mine am făcut. România, ce vrei mai mult. Doar nu o să mă dau eu cu capul să schimb sistemul. Și în momentul când eu umblam de nebun, ea era pe la Suceava cu cel pentru care mă lăsase. Mi-o imaginez, cu precizie halucinantă, în extaz, filmându-se, în timpul când eu mă adunam de pe jos.

vineri, 19 septembrie

Am avut șapte ore azi, de la două la nouă. Adicătelea vineri am venit de la muncă la nouă jumate seara. Am mâncat mi-am făcut un pahar mare de ness, iar acum, *nu mă îndur să las timpul să treacă*.

Propriu-zis nu fac nimic, nici nu știu ce să fac, ascult Sinfonia a V-a a lui Beethoven cântată numai la pian și mă tot gândesc de ce să mă apuc. Am o stare febril-creatoare, numai că eu de ani buni nu creez nimic, doar citesc/fișez, nimic altceva.

joi, 2 octombrie

I'm just an wild animal. Mi-am alergat kilometrii pe care de obicei îi făceam în douăzeci de minute în 17 minute și 54 de secunde, adică am coborât cu două minute baremul. Și asta cu toate că nu am mai alergat de cel puțin două săptămâni și iar am luat vreo două kilograme în greutate. Ascult aceeași Sinfonie a Destinului cântată la pian de Glenn Gould, muzica asta îmi dă forță și puritate, mă purghează de toate infecțiile sentimentale. Căci da, mă gândesc prea mult la ea, la Lally. Cred că azi am vorbit ultima dată și sper să mă țin de cuvânt. Din sadism împotriva mea și împotriva ei. Îmi cam intrase în sânge și e interesant de a observa suferința preliminară despărțirii. Deja am momente când încep să simt o stare ciudată de concentrare psihică. Plus faptul că încep să-mi aparțin acum mie mai mult. Totodată sadism împotriva ei. Mi-a propus să rămânem amici, să vorbim, să-i povestesc tot ce fac ba chiar s-a arătat dezamăgită că acum *dacă nu ne mai alea-alea* nu mai vreau să vorbesc cu ea.

Am ghicit-o mai puțin afectată decât mine și despărțirea totală o să-i lase totuși un gol, pe care nu l-ar simți poate dacă aș mai vorbi cu ea. Sunt curios ce o să iasă de aici. Am mai avut două momente de despărțire, dar de data asta cred că vorbește serios. În plus, acum există și Nicoleta care mă tulbură destul de mult. Numai că Nicoleta deși mi-a spus că e îndrăgostită de mine își trăiește destul de mediocru pasiunea, așa cum se trăiesc după un an-doi pasiunile și nu la începutul lor. Bănuiesc că mai e prinsă în altă relație și nu e prea liberă, deci de ținut minte, o să aștept de la ea inițiativa, că deja nu mi-a răspuns în două rânduri la telefon.

M-am trezit cu greu dimineața. Ness, drum spre școală, pe drum ascult **Animal Farm** a lui Orwell în engleză. Două ore, apoi de serviciu două ore, în care citesc de prin Metafizica sexului a lui Evola. O văd la școală pe Diana, venise mai devreme, altfel nu m-aș fi întâlnit cu ea. Am privit-o cu atenție, încercând să-i regăsesc farmecul pe care îl avea prima dată când am văzut-o. Drum spre casă, ascult Ferma. Somn. O oră de engleză în care citesc și traduc o pagină din **Animal Farm**. Plimbare cu Cătălina la Real. Îmi cumpăr patru litri de Coca-Cola, doi litri de lapte, o cutie de 300g de Ness, mere, nectarine și un buchet de trandafiri pentru Cătă. Mă întorc acasă. O cunosc pe Cosmina Dulgheru, vorbesc o jumătate de oră cu ea. Îmi atrăsese atenția pentru că avea o poză pe hi5 la mormântul lui Constantin Noica, stătea într-un genunchi iar sub poză era un comentariu „Cum am plâns la mormântul lui Noica”. I-am mulțumit pentru așa o poză sublimă și pentru poza ei, voi ierta păcatele neamului muieresc și le voi iubi din nou.

Apoi meci CFR-Chelsea, apoi alergat, asta fiind pe la 12 noaptea, duș fierbinte, rândurile de mai sus, urmează somn. Apropo, mi-am propus să scriu o pagină de jurnal în fiecare zi, cum ieri nu scrisesem nimic, am scris acum și pentru ieri.

vineri, 3 octombrie

Lene mare. Nu sunt în cea mai bună formă. Oricum, e ora două după masă, sunt deja pe scaun, m-am obișnuit deja cu senzația, și, din lehamitea de a mă muta în altă poziție, găsesc că până la urmă e suportabil moțăitul la calculator. Mai greu mi-ar fi orice altceva pentru care să trebuiască să mă ridic de pe scaun. Azi m-am trezit târziu, primul lucru mi-am verificat telefonul să văd cine mă iubește, cine s-a gândit la mine. Auzisem prin somn telefonul sunând parcă. Oricum, nu fusese decât alarma, se pare că nu-i sunt nimănui indispensabil. Mi-am băut cafeaua de dimineață. Am mâncat orez cu ficat de pui si castravete murat și fără pâine. Câteva telefoane. Am vorbit cu Victor Marola, l-am rugat dacă ajunge la București să-mi completeze și mie fișa de înscriere și să-mi plătească taxa pe anul I, deci scap de un drum la București și de o zi pierdută aiurea.

Citesc o introducere în filozofie de Valentin Mureșan, profesor de filosofie și decan al Facultății de Filosofie din București. *„Această carte este o introducere elementară în filosofie.”* (p.5) De ce Dumnezeu decanul Facultății de Filosofie din București scrie introduceri elementare? Introduceri din astea să scrie amatorii fără studii în domeniu, profesorii de liceu cel mult, dar nu tocmai domnul decan.

De la domnul decan aş aştepta studii savante, erudite, cu bibliografie de n-şpe pagini şi nu lucrări de popularizare pentru tonți. Pentru că, nu e greu de aflat motivul, dacă privim CV-ul domnului decan, observăm că bate vântul prin lucrările lui publicate, deci această carte încearcă să completeze un număr prea mic de cărți scrise. Incredibil, omul ăsta până la 44 de ani a scris două cărți cu titluri insignifiante, cărți care numai după titluri le zvârli din mână: *Valorile şi criteriile eficienței* (1986), *Apusul unei filosofii* (1995). Se pare că tatonează terenul în filozofia antică, prin cartea comentariu la Republica şi cealaltă la Etica Nicomahică. Evident, eu voi realiza mai multe, mult mai multe, decât aceşti oameni slabi şi neinspirați de cele înalte.

sâmbătă, 4 octombrie

Obosit, plictisit, stare psihică de rău toată ziua, adică un fel de durere difuză de cap însoțită de somnolență. Acum parcă încep să-mi revin, poate e şi din cauză că se apropie miezul nopții. M-am culcat azi-noapte la 3,30, după ce am citit o oră din **Metafizica sexului** a lui Evola. M-am trezit târziu, dar am avut un vis minunat. M-am trezit cu un sentiment ciudat de fericire difuză şi puritate. În vis zburam pentru prima dată cu avionul. Nu ştiu unde, ştiu doar că mergeam spre est, spre soare-răsare. Şi zburam la o altitudine atât de joasă că atingeam stâlpii electrici şi blocurile. Şi nu eram singur, mai erau câteva avioane în jur, care mergeau în aceeaşi direcție. Mi-era o teamă teribilă că o să ni se atingă aripile şi o să ne prăbuşim. Dar eram foarte liniştit, dacă o să mor, nu voi simți nimic, îmi spuneam.

Apoi, decorul s-a schimbat. Eram în munți. Dar totul era incomparabil mai frumos, mai prăpăstios şi mai sălbatic decât tot ce văzusem eu până atunci. Deodată, îmi apare în față Marea *** , în vis mi se părea foarte firesc că există şi numele ei mi se părea cunoscut dintotdeuna, deşi, sunt convins nu există acea mare, nu ştiu cum îi inventasem numele pe care acum, treaz fiind i l-am uitat. Nu arăta însă ca o mare, ci doar ca un fel de lac împrejmuit de pereți de stâncă prăpăstioşi. Apa era foarte limpede şi părea că fierbe din cauza peştilor. Aceştia făceau salturi imense în sus, de zeci de metri, încercând să urce în amonte. Salturile lor se transformau într-un fel de zbor, planau pe aripioarele lor şi urcau în văzduh din mişcarea cozilor. Zburau atât de mult în aer încât cădeau pe pământ iar eu alergam să-i prind. Am pornit în sus, pe un fel de drum forestier. Pe marginea drumului erau pomi pe care nu-i cunoşteam, cu fructe ciudate din care mâncam atunci pentru prima oară.

Din vis m-a trezit Cătălina, suna nervoasă la uşă, lung, insistent, dar eu eram prea fericit în vis să o aud. Ajunsesem la o cabană şi vorbeam cu cei de acolo într-o limbă ciudată. Până la urmă m-am dat jos din pat şi i-am deschis. Mi-a făcut un ness pe care l-am băut meticulos într-o jumătate de oră. Ne-am mutat în bucătarie, unde eu ca de obicei spăl vasele, oalele, curăț ce are nevoie ca să-mi facă mâncare, eu fac munca de jos, iar ea îmi găteşte cu mare artă. Până săptămâna viitoare, adică până sâmbăta viitoare mâncarea mea de bază e musacaua cu cartofi şi carne. Plimbare, apoi întors acasa, dormit, citit 2 ore din Evola, scris în jurnal de la unşpe la doişpe şi cam atât pe ziua de azi.

duminică, 5 octombrie

Sunt într-o stare de febrilitate ciudată. M-am culcat pe la trei, m-am trezit la șase jumate. Citesc cu destul interes din Evola. Se pare că am reușit să o extirpez pe Lally din memoria mea sentimentală după ce am întrerupt toate legăturile cu ea. Speram să o înlocuiesc cu Nicoleta. Numai că dimineață găsesc un mesaj offline de la ea, că știe ea, cum știu și eu, că între noi nu se poate, bla bla bla, și că o să rămânem doar colegi. Mă simt puțin prost pentru cele două-trei buzzuri pe care i le-am dat și pentru cele vreo două telefoane la care nu mi-a răspuns. Mă simt nițel ca adoratorul trimis la plimbare. Deși, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici ea nu cred că se simte minunat după convorbirea destul de libertină pe care am purtat-o cu ea, convorbire provocată de ea de altfel. O tachinam pentru raționalitatea ei, pentru incapacitatea de a trăi plenar momentul prezent și pentru pasiunea ei mediocru manifestată. Și deodată, refulările ei ating limita, mă întreabă cu inocență *"Pot să vorbesc urât?"* și-mi trântește un *„Să mi-o sugi..."*, cu care, drept să spun, m-a lovit drept în inimă, tulburându-mă profund. Și am privit-o altfel din aceea clipă, și am dorit-o și mai mult...

Aproape luni și începe o nouă săptămână în care am de dus o muncă grea etcetera dar insatifacțiile erotice mă fac trist și mă umilesc. Degeaba încerc să mă conving că virtutea e preferabilă viciului. Tânjesc după zilele când mă iubeau două femei, și mă culcam dimineața cu una și seara cu alta. Sunt venit pe lume cu posibilități erotice tantrice pentru *calea mâinii stângi* și nu pentru asceză.

Poate semnele din jurul meu îmi sugerează să mă întorc la studiile mele ascetico-mistice, să acumulez *virya*, până ce demonii, geloși pe forța mea magică acumulată îmi vor trimite ispitele la ușă.

Ascult Led Zeppelin, muzică pe care nu o mai ascultasem din liceu. Muzica asta îmi dă senzația că întineresc. Câți ani au trecut? Nici nu vreau să știu. Dar muzica asta încă mă scoate din minți...

Working from seven to eleven every night,
It really makes life a drag,
I don't think that's right.
I've really, really been the best of fools,
I did what I could.
'Cause I love you, baby, How I love you, darling, How I love you, baby,
How I love you, girl, little girl.
But baby, Since I've Been Loving You.
I'm about to lose my worried mind, oh, yeah.

luni, 6 octombrie

Am ascultat muzică până la unu. Citit ceva la educația antreprenorială până la unu juma. Citit până la trei **Metafizica sexului**. Somn până la șase. Cafea. Drum la școală, avansez un pic cu **Animal Farm**. Două ore la școală. Back home. Mănânc, cafea. Citesc de la 11 la 13. Dorm până la 16. Citesc încă o oră jumate. Calculator. Mă antrenez un pic cu haltera pe muzică de Led Zeppelin, apoi ar trebui să mă duc să alerg. Apoi o să termin Evola și scriu câteva rânduri despre erotica lui Socrate.

marți, 7 octombrie

Nu știu cum se face că nu am făcut nimic pe ziua de azi. Doar că am citit o oră din extraordinara carte a lui Culianu *Eros și magie în Renaștere.* În rest, timp pierdut aiurea. Am foit calculatorul până pe la două dimineața, am găsit ce-i drept texte online de prima mână, adică Platon, neoplatonici, gnostici. Dormit până la 10 jumate. Am făcut curat în casă, am fost la piață, la bancă, la școală. S-a dus naibii ziua aiurea. Mă pun imediat să mai citesc o oră din Culianu, măcar două ore de lectură pentru sufletul meu să am pe ziua de azi. Au trecut patru zile de când nu am mai vorbit cu Lally și nici nu știu câte de când nu am văzut-o. Viața mea sexuală suferă.

Observasem mai demult un fenomen ciudat, că dacă stau câteva zile abstinent, capăt așa o energie și concentrare psihică încât se ard becurile în jurul meu.

miercuri, 8 octombrie

Zi pierdută complet aiurea. Am stat până la cinci dimineața să-mi fac planificările anuale și să-mi pun la punct portofoliul pentru că era programată o inspecție în școală. Nici nu știu cum am reușit să mă trezesc peste o oră, la șase. Drum la școală. Două ore, apoi sunt de serviciu încă două ore. Vine și faimoasa inspecție de calitate. De observat că oamenii cu cât sunt mai cretinoizi, cu atât sunt mai tipicari și mai exacți. Era o inspectoare bătrână, uscată și galbenă ca o lămâie stoarsă. Și un inspectoraș mai tinerel, la vreo 35 de ani și îmbrăcat cu un costum ireproșabil, atât de ireproșabil că se vedea că nu e în largul lui și nu reușea să-și poarte costumul nou-nouț cu dezinvoltura cu care-și poartă oamenii hainele, uitând de ele.

No, el era înfipt în costum și se simțea înfipt, așa că era puțin jenat de situație. Inspectorii se proțăpesc la intrarea în cancelarie. Noi, profesorii de jur împrejur. Se lasă un moment de tăcere rece, penibilă. Inspectoarea cea galbenă are și ea un moment de ezitare provocat de modul cuminte, școlăresc cum am tăcut noi și o priveam curioși. Se blochează un pic, apoi își revine și își intră în rol. Ne ia ca la școală: *Deci, vreau să vă ascult și pe dvs, ce păreri aveți, ce credeți că ar putea fi îmbunătățit, ce părere aveți de comisia de calitate de la școala dvs?*

Comisii, comisiuțe, comisioare. Eu citesc preocupat din extraordinara carte a lui Culianu despre eros și magie. Stau chiar lângă inspectorimea de calitate, absent și preocupat. Doar nu o să fiu atent la prostiile lor. Îmi aduc aminte un fragment din Ferma Animalelor: *The pigs had set aside the harness-room as a headquarters for themselves. Here, in the evenings, they studied blacksmithing, carpentering, and other necessary arts from books which they had brought out of the farmhouse. Snowball also busied himself with organising the other animals into what he called Animal Committees. He was indefatigable at this. He formed the Egg Production Committee for the hens, the Clean Tails League for the cows, the Wild Comrades'Re-education Committee (the object of this was to tame the rats and rabbits), the Whiter Wool Movement for the sheep, and various others, besides instituting classes in reading and writing.*

Porcii, dragii de ei, organizaseră animalele în Animal Committees, îmi amintesc şi-mi râd în sinea mea căutând corespondenţe: Comitetul pentru Producerea Ouălelor pentru găini, Liga Cozilor Curate pentru vaci, Comisia pentru o Lână mai Albă la oi şi Comisia pentru Re-educarea sălbăticiunilor.

Mă uit în jur şi observ câteva priviri care se uită la mine dezaprobator, probabil din cauza obiectului ce-l ţineam în mână. Drace, îmi zic, hai să fiu atent la ăştia, să le sorb cuvintele cu venerație, că acuşi mă trezesc că o să fiu verificat de toate comisiile din şcoală şi or să mă depisteze că nu am predat nici planificări, că nu fac nici proiecte de lecţii şi câte alte mizerii mi-or mai scoate acuşi pe nas. Parcă mă văd cu ouă în cap de la puicuţele astea bătrâne sau cu vreo coadă de vacă după ureche. Aşa că pun cartea deoparte, îmi îndrept ochelarii pe nas, îmi iau mutra ceea severă şi interesată.

Discuţia între timp se aprinsese, profesoraşii începuseră întâi timizi, apoi din ce în ce cu mai multă îndrăzneală să-şi spună păsurile. Cu toţi erau de acord că sunt nedreptăţiţi, au elevi slabi, nu au ce să le facă, deşi numai ei ştiu cât se chinuie să lucreze cu aceşti elevi. Profesorii ameninţă timizi că *vor refuza pe viitor să mai facă hârtii*. Ceea ce provoacă un moment de panică comisiei de calitate. Hârtia este pâinea comisiei de calitate aşa cum laptele e hrana pruncului. Ce ar mai face comisia dacă nu ar mai avea de studiat kilogramele de hârtii cretinoide ce se află îngrămădite în portofoliile profesorilor. Evident, sadic ar fi să mutăm comisia la bibliotecă, e şi acolo hârtie câtă vrei, mai ales că se vede de la o poştă că nu prea am nevoie şi de degetele de la picioare ca să număr câte cărţi a citit comisia în viaţa ei.

De aici discuţia se complică şi atinge într-o zăpăceală generală toate problemele învăţământului românesc. Evident, e de la sine înţeles că toată discuţia nu va schimba nimic cu niciun milimetru. Dar, îşi fac datoria să discute, pentru că *aşa trebuie* , să-şi facă şi ei şi comisia datoria. He, he, ce de baliverne mi-au mai auzit urechile, curată reformă a învăţământului.

Inspectoraşul cu costumul nouţ încearcă să extragă câteva idei din brambureala generală. Avea o coală A4 goală în faţă şi încerca probabil să facă un proces verbal. Chiar scrisese ceva foarte mărunt şi înghesuit pe coală, vreo 10 cuvinte. Când mă prind ce face, încep să-l privesc cu interes. Privirea mea îl intimidează pe bietul om care îşi pierde capacitatea esenţializatoare şi scriitoare de procese verbale. Cum dădea să prindă o idee din zbor şi să noteze, cum îmi ridicam o pleopă şi-l priveam politicos şi plin de interes. Ceea ce avea ca rezultat că omul se sfia să mai mâzgălească foaia, jenându-se parcă să mai noteze vreo oarecare prostie ce o auzise trecându-i razant pe la ureche şi pe care i-aş fi citit-o şi eu. *Hai lasă, nu te supăra pe mine, ştim cu toţii că doar ne aflăm în treabă. Dă-l naibii de raport, îl scrii tu mai încolo, sau iei unul făcut pentru altă şcoală şi îi schimbi numele. Mai e până când se vor înfiinţa comisii de supra-calitate pentru supravegherea comisiilor de calitate.* Îmi e chiar simpatic omul în stânjeneala lui, îşi dă şi el seama că se află în treabă, nu are morga acră şi superioară, pătrunsă de o stupidă importanţă a şefei sale.

Acestea fiind desfăşurate, profesoraşii sunt mulţumiţi că au îndrăznit să-şi spună păsul, comisia e mulţumită că şi-a făcut datoria. Şi toţi ne îndreptăm cuminţi, cu cataloagele sub braţ spre sălile de clasă. A trecut şi comisia asta, apele s-au liniştit. Şi totul merge imperturbabil înainte, ca şi până acum, adicătelea prost.
Din înţelepciunea măgarului Benjamin: *Benjamin was the only animal who did not side with either faction. Windmill or no windmill, he said, life would go on as it had always gone on — that is, badly.*

joi, 9 octombrie
Scris până dimineaţa. Am dormit vreo două ore. Şcoală. Am întârziat o jumătate de oră că aveam de la şapte şi m-am trezit cu greu. Inspecţie neanunţată la oră pentru că se pare că eman prea multă superioritate. Apoi şedinţă cu cele două directoare. Sunt luat la rost pentru *atitudinea* mea. Am surpriza să constat că am nimerit într-un mediu securisto-poliţienesc de o organizare impecabilă. Turnătoria e în floare. Se pare că există 7000 de urechi în şcoala asta a căror principală ocupaţie e să înregistreze absolut tot ce spun eu şi să mă toarne apoi la directoarea principală, doamna N.L. , mama lor bună. Câinele moare de drum lung şi prostul de grija altuia. Mai fusesem luat de urechi odată, dar am crezut că e un simplu accident. Dar azi, dna N. s-a scăpat că ştie ea că le-am zis unora *„că nu au decât zece cuvinte în vocabular."* Urât, foarte urât, doamna directoare. În primul rând că încurajaţi turnătoria. Adică, măi tanti, toată lumea se plânge de clasa aia şi tu mă iei pe mine la rost în loc să exmatriculezi jumate din ei?

Şi apoi, în loc să mă întrebi dacă am vreo problemă cu ăia, dacă m-au deranjat cu ceva, tu mă consideri vinovat pe mine că îţi insult clasa de eminenţe? Aşa carevasăzică, deci, există oameni în şcoala asta care chiar nu au treabă, dacă până şi asemenea căcănării de doi lei, că eu aş fi zis că unii *„nu au decât zece cuvinte în vocabular"* le reţine interesul. (Sigur nu le-am zis de mamă?) Tare aş fi curios cine face parte din brigada de turnători ai dnei N. Momentul esenţial în desfăşurarea lecţiilor acestor emerite şi valoroase elemente se pare că este spovedania şi împărtăşirea oilor rătăcite de dl. Eugen Dan Guţu. *Ce v-a mai zis dl. Guţu? Cu ce v-a mai jignit eminenţele voastre cenuşii? (arde-l-ar focul gheenei de păcătos stricător de educaţia voastră, distrugătorul muncii şi sudorii noastre)* Elevii instigaţi, încurajaţi astfel, încep timid să-şi aducă aminte ce le spune dl. Guţu. Fiindcă nu se găsesc chestii evidente, se face apoi hermeneutică. *Ce a vrut dl. să spună când a spus că?* Ce elevi minunaţi, dragii de ei! Mare noroc am că am venit de curând în şcoală, altfel m-ar fi scos dna directoare vinovat şi de actul sexual simulat pe catedră, filmat şi postat pe youtube al fetelor de la aceeaşi clasă. Nu m-aş fi mirat să aud că eu le-am *inspirat*. Sper ca draga mea comisie de turnători, Urechile Lungi ale Vitelor de Pripas, să nu mai umble cu zvonuri şi rumori. Sper să redacteze colecţia vorbelor mele memorabile pe suport scris, ca să poată toată lumea înţelege rolul educativ fundamental al acestei comisii şi înaltele ei merite spre desfiinţarea elementelor dăunătoare educaţiei, între care se găseşte şi nevrednicul de mine, cel din urmă dintre păcătoşi.

marți, 14 octombrie

Iarăși am început să evit jurnalul și ca urmare ritmul vieții mele intră în derizoriu. Propriu-zis nu știu ce am făcut în ultimele trei-patru zile de când nu am mai deschis Word-ul. Mai mult, nici nu vreau să știu. Trăiesc cu atâta egoism prezentul încât orice altceva păleşte şi mi se pare insignifiant față de el.

Singurele lucruri de menționat: două vise. Într-unul eram pe o câmpie, într-un cimitir. Cu toate astea nimic morbid. Viața își intrase așa de bine în drepturi încât vegetația acoperise totul ștergând orice urmă. Doar că pământul împinsese oasele deasupra, așa că, atunci când m-am apropiat am văzut că tigvele goale erau ieșite din toate mormintele. Am luat un craniu în mână, doream să-l păstrez, să-l iau cu mine, întotdeuna am fost fascinat de *oamenii care au fost*. Până la urmă am pus craniul la loc, mi se păruse că aș săvârși o împietate să-l iau din locul lui de veci.

Celălalt vis nu e de fapt chiar un vis. Eram în camera mea, în sufragerie. Mă ridic să beau ceva, mă duc în bucătărie, după care aprind lumina în sufragerie. Descopăr că nu pot să fac asta și mă trezesc întins în pat. Simțeam și o prezență obscură în cameră. Cred că a fost prima dată când nu m-am speriat să încerc să mă trezesc din vis. M-am ridicat şi am început să mă rotesc prin cameră, plutind într-un spațiu fără gravitație încercând să scap de *celălalt*. După un timp am deschis ochii în pat, visul mi se risipea, și, cu ochii deschişi, priveam o apariție luminoasă în mijlocul camerei, care se depărta și devenea tot mai greu de văzut, pe măsură ce mă trezeam de-a binelea din somn.

Am recitit ieri și azi din *Istoria Credințelor și Ideilor Religioase* a lui **Eliade** tot ce avea legătură cu iudaismul şi mi-am scos și trei pagini de note. Totodată, am recitit și *Studiile de mistică iudaică* ale lui **Gershom Scholem** și *Mesianism și mistică* a lui **Moshe Idel.** Mai rămâne să-mi scot nişte fişe cu ce mă interesează din aceste cărți și apoi să recitesc și *Istoria hasidismului* a lui **Simon Dubnov**. Numai că vechea mea pasiune s-a cam stins, mai ales că știu deja că mistica iudaică e cam oarecare și nu-mi oferă prea multe. Oricum, o să mai citesc și **Zoharul**.

Încă nu am terminat cartea lui **Culianu** – *Eros și magie în Renaştere*, sunt zeci de pagini de fișe de scos care mă interesează și timpul meu fiind limitat și preocupat fiind mereu de alte lucruri, nu reușesc să duc la bun sfârșit prea multe.

Sâmbătă mi-am cumpărat de la anticariat cărți: Bulgakov – **Maestrul și Margareta**, Hamsun – **Foamea, Pan și Victoria**, le mai am odată, dar nu m-am îndurat să le las acolo, țin prea mult la cărțile astea. Totodată *Viața ca o pradă* a lui Preda și *Viața pe un peron* a lui Paler, cărți pe care, la anii mei destul de mulți totuși nu le-am citit. Am început să citesc **Viața ca o pradă**.

Abulafia este primul mistic care s-a considerat un Mesia. **Abraham Abulafia** s-a născut la Saragoza în **1240**. Copilăria și-a petrecut-o la Toledo. A părăsit Spania în 1260 plecând în căutarea misteriosului fluviu Sambatyon, care, se spune, își oprește curgerea în ziua de Sabat.

Călătoria nefiindu-i încununată de succes revine în Europa, unde se inițiază în filozofie. Studiază *Călăuza rătăciților* a lui **Moise Maimonide** şi filozofia.

Se întoarce în Spania unde începe să studieze *Sepher Ieţira – Cartea Creaţiei* cu un grup de cabalişti. În 1270 primeşte o revelaţie care îi ordonă să meargă la Roma pentru a discuta cu papa. Abulafia va scrie despre experienţele sale extatice, obţinute în urma unor meditaţii cabbalistice: *„Dar atunci când ajung la Nume, eu pot să mă dezleg de legături, Stăpânul tuturor lucrurilor mi-a revelat atunci secretul său. El mă va chema când va fi sfârşitul exilului şi începutul mântuirii. El mă obligă să vestesc această profeţie."*

În 1280, Abulafia încearcă să-l întâlnească pe papă, dacă nu pentru a-l converti, măcar pentru a-i vorbi despre experienţele sale mistico-mesianice obţinute prin studiile sale asupra Numelor Divine. Papa îi refuză întrevederea, avertizându-l că dacă insistă să-l vadă va fi ars pe rug. Papa însă va muri subit fără să mai fie timp să fie adus un preot pentru a se spovedi. Cronicile Vaticanului şi alte documente istorice vorbesc şi ele despre episodul inexplicabil şi brutal al morţii papei. El a fost reţinut în închisoare pentru câteva săptămâni şi apoi eliberat. Acest eveniment îi întăreşte lui Abulafia conştiinţa rolului său mesianic. Ideea principală care l-a fascinat mereu pe Abulafia este aceea a redempţiunii. Despre acest moment de sfârşit al istoriei face de pildă aluzie în comentariul său asupra Torei, în Sefer ha-Meftehot, încă nepublicată: *„deoarece suntem în epoca redempţiunii este posibil să se dezvăluie secretele"*.

Dar redempţiunea este văzută ulterior mai degrabă ca un proces interior, de salvare sau mântuire personală, decât ca unul istoric, deşi Abulafia nu s-a îndoit niciodată de conştiinţa sa mesianica.

Influenţele aristotelice asupra lui Abulafia provin fără îndoială din *Călăuza rătăciților* a lui **Maimonide.** *„Numele mesia se aplică în trei cazuri; mai întâi apropo la intelectul agent, apoi la omul care trebuie să ne facă să ieşim din exil şi să ne elibereze de jugul naţiunilor, acest om va primi influenţa intelectului agent; în fine trebuie numit intelectul uman care salvează şi dă forţa sa sufletului şi altor forţe superioare."*(Abulafia, Sepher Hamelitz, apud.Idel, p.25) Potrivit filozofiei aristotelice medievale, intellectus agens reprezintă o forţă spirituală obiectivă, care provoacă toate schimbările din natură şi din sufletul uman. Acest intelect este cel care face posibilă trecerea de la potenţă la act, iar perfecţiunea spirituală a individului se obţine printr-un influx primit de la acest intelect.

miercuri, 15 octombrie

Am citit Preda până pe la vreo trei dimineaţa. Şcoală, două ore, apoi încă două ore de serviciu pe şcoală în care am terminat *Viaţa ca o pradă*, lectură care m-a entuziasmat, demult nu mai citisem o carte pe nerăsuflate. Citesc de obicei greu, minuţios şi mai multe cărţi deodată. Întors acasă, am dormit până după masă, ascultând în somn *Animal Farm*. Mai am cinci ore din ziua de azi, să văd ce mai pot scoate din ele. Vreau să-mi scot nişte note despre mistica limbajului şi despre Abulafia din Gershom Scholem.

Îmi aduc aminte ce zicea Socrate în Cratyl*: Sunt tare grele cele frumoase iar învăţătura cu privire la nume nu este tocmai uşoară*. Ca să înţeleg mai bine pe Platon am ajuns la Moise de Leon şi la Abraham Abulafia. Cred că mă risipesc în prea multe văzduhuri şi simt că nu o să mai ajung vreodată la un capăt. Mai ales, că deja mi se pare necesar să studiez şi Zoharul plus Cabala. Aşa că o să sar somnul de noaptea asta, poate mă mai apropii de liman, că lentoarea cu care avansez mă exasperează. Nici măcar nu fac progrese, doar acumulez informaţii, îmi clarific anumite nedumeriri, numai că tot ce fişez şi tot ce extrag acum o să trebuiască să reiau în întregime, să trec totul prin filtrul gândirii mele şi să meditez pe îndelete.

joi, 16 octombrie

Ieri stătusem la masă de la şase seara până la trei dimineaţa. Somn trei ore. Şcoală patru ore, o oră stat în cancelarie, apoi două ore consiliu. Recitit vreo 3 ore la şcoală *Studiile de mistică iudaică* ale lui **Gershom Scholem**. Acasă. Somn, mult somn.

La şcoală mi s-a bătut pleopa stânga îndelung. Sper să nu-mi revină ticul nervos, anul ăsta luni de zile mi s-a bătut întruna până prin august. Pleoapa a început de fapt să mi se bată anul trecut prin mai, când mă despărţisem de Cătălina. Apoi a continuat mai bine de un an. Coincidenţa ciudată e că şi-n folclorul românesc, dar, aşa cum am descoperit, şi-n Ramayana, bătaia pleoapei stângi e interpretată ca semn rău. Are cumva pleoapa vreo sensibilitate anume prin care să primească semnale de dincolo de timp?

Oricum, ciudată chestia că şi-n Ramayana am găsit acelaşi lucru. A fost oare vreo explicaţie empirică, ceva care s-a constatat în urma a foarte foarte multe cazuri? Probabil în cazul meu de vină e programul dezechilibrat şi lipsa de somn. În următoarele 5-6 ore o să încerc să-mi scot note din cartea lui Scholem.

Interesantă noţiunea de *kavana*, care înseamnă intenţia, concentrarea spiritului pe un anumit obiect. Pentru a ajunge la eficacitatea acţiunilor acestea trebuiesc executate cu *kavana*, cu spiritul concentrat asupra a ceea ce face. În spiritualitatea indiană acelaşi fenomen se numea *ekagrata*, ce însemna concentrare a minţii într-un punct. În Scrisoarea a VII-a , Platon are prescripţii similare: *Cele repetate cu glas tare, într-o continuă concentrare a minţii duc sufletul spre revelaţii* ... Probabil am găsit filonul pe care trebuie să-l exploatez mai departe, sunt pe un drum bun.

Dar rugăciunea însoţită de kavana este ceea ce revitalizează mistica iudaică. Numai că scopul final al acesteia nu va fi extazul. Mistica iudaică ajunge numai accidental la unio mystica. Scopul ei este debekut, ceea ce înseamnă comuniune. Omul nu se poate uni cu Dumnezeu, dar poate intra în comuniune cu El.

vineri, 17 octombrie

Patru dimineaţa. Sunt de vreo şapte ore pe scaun. Am vreo cinci zile de studii iudaice asidue până dimineaţa şi a cam început să mă plictisească subiectul. Cu un efort de voinţă poate termin azi, că vreau să trec la altceva. Mai vreau să scriu vreo două pagini despre Sabbatai Zvi şi despre modul cum s-a ajuns la ridicarea tabu-urilor sexuale şi instituirea orgiilor.

Nu că m-ar pasiona imaginea acestui profet dezechilibrat şi apostat, dar e prima întâlnire cu Erosul în mistica iudaică. După care voi ajunge la Pico della Mirandola, neoplatonician care a descoperit în secolul 15 că există o mistică iudaică şi a făcut-o cunoscută umaniştilor prin publicarea în 1486 a unei lucrări despre tradiția cabalistică. Cu Pico mă reîntorc la Platon şi la vechea mea pasiune: Eliade, ale cărui studii de filosofie se încheiau cu o licență în filozofia Renaşterii.

sâmbătă, 18 octombrie

Sabbatai Zvi din Smirna a trăit între 1626 şi 1676 şi a provocat în 1665 o mişcare mesianică ce va cuprinde întreaga diasporă evreiască. Sabbatai Zvi a fost un sfânt ciudat, departe de imaginile tradiționale ale sfinților. Avea profunde dezechilibre pshice şi oscila între extaze şi crize de melancolie şi depresie. A fost compătimit, ironizat şi considerat nebun. Şi şi-ar fi plimbat neştiuta şi nerecunoscuta sfințenie mai departe pe ulițele Ierusalimului, dacă nu s-ar fi găsit un tânăr rabin, care să-i reveleze lui Sabbatai adevărata lui menire. Nathan din Gaza era specialist în Talmud şi în mistica cabalistică. În martie 1663 a avut o viziune în care l-a văzut pe acest Sabbatai drept Mesia.

Este inexplicabilă fascinația pe care a provocat-o acest sfânt netradițional. La un an de la recunoaşterea lui ca Mesia, Sabbatai ajunge la Constantinopol, unde va fi pus între alternativa de a trece la islam sau a suferi martiriul. Sabbatai va trece la islam , adică va comite cel mai scandalos act pe care îl putea comite un iudeu.

Pentru a-i reabilita imaginea după ciudatele *pozne* ale acestui sfânt ciudat, a fost nevoie de toată subtilitatea imaginației lui Nathan din Gaza. Ca de pildă: sufletul lui Mesia a fost legat încă de la început, din Paradis de copacul vieții, dar el nu a gustat şi din copacul cunoaşterii. Şi-a păstrat astfel inocența tuturor actelor, el este dincolo de păcat, dincolo de bine şi de rău iar actele sale sunt mai presus de judecata omenească. Urmarea acestui mod de gândire a fost şi ridicarea interdicțiilor sexuale. Sabbatai spunea *„Binecuvântat fie cel ce permite ceea ce este oprit.”* De aici, uşor a fost să se ajungă la o legitimare a libertinajului. S-a instituit o sărbătoare numită Purim, ce se serba la începutul primăverii şi care avea ca punct culminant stingerea luminilor, urmată de un schimb orgiastic de femei.

marți, 21 octombrie

Ora două, după-amiază. Îmi fac ardei copți şi mă gândesc la destinul meu. Citind cărțile altora, îmi dau seama că ale mele vor fi mult mai bune. Dar ale lor sunt, pe când ale mele... Desigur, poți să rămâi şi prin câteva cărți muncite toată viața, descoperite postum, şi fără să fi făcut vreo larmă înainte. Dar majoritatea celor care *au rămas* şi-au trăit momentul altfel. Recitesc, a câta oară, jurnalul lui Eliade din India. Îl am din prima ediție apărută la Cugetarea în 1935, adică atunci când Eliade avea 27 de ani. Nu ştiu de ce nu mă pot desprinde de cartea asta. Mă fascinează, are ceva magic în ea. Cu atât mai mult cu cât e imperfectă şi prea puțin literară. Am şi mica satisfacție că pot scrie mai bine decât scria Eliade în Şantier.

Am citit cartea asta de cel puțin douăzeci de ori. Mă pasionează *relațiile* dintre oameni, coincidențele care îi leagă pe unii mai presus de timp.

De pildă, în 1929, Eliade o cunoaște pe Miss Macleod, dintr-o coincidență. Scrisese unui erudit din Hymalaia, fără să știe că acesta murise de mult. Scrisoarea în franțuzește ajunge la această miss Macleod, susținătoare a bisericii lui Vivekananda, și care petrecea șase luni în America și șase în Bengal. Dar spiritualitatea acestei americance îl va dezamăgi pe Eliade. Citind jurnalul lui Kazantzakis descopăr că acestă Miss e cea care îi va sponsoriza genialului grec apariția nu mai știu cărei cărți.

Kazantzakis a fost pasiunea tinereții mele. Atât de asemănător lui Papini și Eliade prin universalitatea preocupărilor. Nu există nicio referință la autorul grec în cărțile lui Eliade, m-am întrebat mereu dacă Eliade i-a cunoscut scrierile. Sunt sigur că jurnalele acestui grec obsedat de muncă, de creație, mereu nemulțumit de el, mereu în luptă cu prea puținul timp care îl avea la dispoziție i-ar fi plăcut mai mult decât orice lui Eliade. Obsesia timpului, a destinului creator, a ratărilor și morților spirituale sunt teme comune la cei doi. Mai mult, coincidența face ca prima carte a lui Kazantzakis să fie o lucrare de asceză, chiar așa fiind intitulată: **Asceza**. Eliade, întors din experiența sa indiană își va publica și el **Solilocviile**, care tratează chiar același subiect și cam în același timp cu Nikos.

Un fragment din **Șantierul** lui Eliade, o să mi-l pun pe prima pagină din jurnalul meu: *Noaptea, în pat, m-am zbătut un ceas. Simțeam cu o formidabilă sensibilitate, luciditate, atenție, claritate – cum timpul aleargă în jurul meu, cum fiecare clipă îngroapă pe celelalte, cum tot ce ne încântă sau ne turbură nu e decât un sclipăt efemer... Criza durează și acum când scriu. Timpul, timpul - mă obsedează până la neurastenie. De ce nu pot găsi puncte stabile, absolute, eterne? Când capăt conștiința timpului care curge fără ca vreo putere să-l poată opri - mă cutremur. Mi se pare că ori înnebunesc – ori trebuie să fac urgent o faptă mare.*

Despre episoadele Maytrei și R. o să scriu altădată...

luni, 27 octombrie

Începe o nouă săptămână. Am cam pierdut vremea aiurea în ultimele zile. Începe să mă exaspereze chestia că mereu și mereu mă lupt cu aceleași mărunte patimi și mărunte fleacuri care-mi risipesc viața și-mi împrăștie mintea. Mă exasperează firea mea balcanică. Mare dreptate a avut Titu Maiorescu când a zis că nu ne rezistă celula. Am nevoie de o schimbare. M-am plictisit de nopți pierdute cu randament îndoielnic. Am nevoie de o schimbare, am nevoie de lumină naturală. Am avut într-o vreme un program drăguț, mă culcam devreme și mă trezeam pe la 3 sau patru dimineața. Zilele îmi păreau mai lungi.

marți, 28 octombrie

De ieri am început să încerc să-mi disciplinez păcătoasa mea fire mioritică. Am nevoie de alt program, cel vechi a intrat într-o monotonie care mă agasează şi mă plictiseşte. Aşa că la ora unu m-am aşezat în pat, să visez, să adorm, să fac orice. M-am trezit dimineața destul de odihnit şi revigorat. Cred că schimbarea îmi prinde bine. Până să adorm am visat la Ana. Nu ştiu ce m-a tulburat la ea atât de mult încât să visez la ea înainte să dorm. Mă visam la mare, pe o plajă pustie, numai cu ea sub un soare dogoritor. Uneori acceptam în jur şi forfota care anulează individualitatea şi provoacă pierderea în peisaj. Nu mai visasem la o femeie de când eram în liceu. Atunci da, visam ceva de speriat, visam întruna, visam cu ochii deschişi, cu ochii închişi. Am căzut într-o existență mecanică de la o vreme, nu mi-am mai permis timp pentru bucuriile simple. Mi-am interzis pe viitor să măi ascult texte englezeşti în timpul somnului, operația era obositoare şi fără rezultate. Iar la şcoală m-am decis să pierd timpul, să stau degeaba, să-i privesc pe ceilalți, ca acasă să pot munci mai responsabil. Concentrarea mea psihică continuă, pe lângă faptul că era obositoare, îmi reducea apetiturile spirituale.

Am recitit ieri **Isabel şi apele diavolului** pentru a treia sau a patra oară. Îmi place acest roman straniu, destul de prost scris, dar are tocmai ce eu nu o să posed niciodată, sentimentul halucinant, oniric, e scris parcă în transă, e delir şi beție de cuvinte. Am adunat o serie de propoziții mediocre, neîndemânatice, doar ca să pot scăpa de sub fascinația acestui roman: *Am văzut vaporul pe canal. E **vast** şi negru. [...]Port Saidul e un oraş inutil. [...]Ea îl cunoaşte: plaja e **meschină**, străzile sunt murdare fără a fi pitoreşti, cartierul arab şi cartierul prostituatelor – **mediocre**.* Dar nu am scăpat. Romanele anterioare ale lui Eliade: **Romanul adolescentului miop** şi **Gaudeamus** par indiscutabil mai bune ca tehnică. Aici, parcă Eliade nu mai ştie bine româneşte. E de înțeles, era de doi ani în India, nu mai vorbise şi nu mai citise de doi ani în româneşte.

Adun totodată o serie de fragmente savuroase privind metafizica, femeia, dragostea, sterilitatea creatoare, supraviețuirea, teme care m-au obsedat şi pe mine mereu:

Geniul ştiinței e tocmai faptul că nu se interesează de obiectele ei. Altminteri, ar ajunge la îndemâna tuturor. Dificil şi important nu e să palpiți în fața datelor, ci să le priveşti ca pe o serie de fişe pe care trebuie să le citeşti şi să semnezi de primire. p.26

*Fiecare vrea să supraviețuiască în urmaşi. Instinctul meu e abătut, purificat. **Vreau să supraviețuiesc în creaturile duhului meu.** [...]Dar eu vreau ca rezultatele experiențelor mele să modifice viețile celorlalți. p.30*

Dacă adevărul nu se află prin dragoste, oriunde s-ar afla el – nu mă interesează. *Nu ştiu de ce am scris aceasta, eu, veşnic sterp şi neîndrăgostit. Dar, iarăşi, dacă aş înţelege tot ce scriu – de ce aş mai scrie? p.31*

Intimitatea mea cu diavolul începe din acea zi. Cred că puțini moderni au crezut mai sincer şi s-au luptat mai persistent cu diavolul ca mine. Poate mulți m-au învinuit de superstiție. Dar eu le-am dovedit întotdeauna existența diavolului prin realitatea răului. Dacă diavolul ar fi o închipuire, o noțiune, o spaimă, o vechitură, un mit — răul ar fi aerian şi aburiu, răul n-ar putea fi întrupat. Gîndiți-vă o clipă la toate înfrîngerile şi neputințele. Tot ce trece dincolo de voință, de om, de destin, de lege. Acel rău neaşteptat, imens, pe care nimeni nu-1 combate pentru că fiecare s-a născut alături de el, a respirat cu el şi s-a bucurat de operele sale. Diavolul e un creator tot atît de vast ca şi Dumnezeu, Dacă diavolul n-ar fi mare şi real — viața noastră n-ar avea sens.[...]Intimitatea mea cu diavolul a început din acea zi şi m-a dăruit cu gânduri rare. p.38

Orice prietenie se bazează pe o parțială dar susținută neînțelegere. p.45

Nu e uşor de înțeles un geniu; dar e peste putință de înțeles un geniu sterp. [...] Cel mai fecund katharsis nu e creația, ci neputința de a crea. p.47

O femeie mă interesează prin virtuțile sau viciile ei. Cînd le cunosc, mă desgustă. *În cele mai nebuneşti îmbrățişări, eram indiferent. Luciditatea mea deschidea mii de ochi noi şi savura priveliştea membrelor desfăcute sau incinerate****. Am iubit prea mult metafizica pentru a nu ajunge un apropiat al femeilor.*** *Şi cu cît mai mult mă apropiam, cu atît eram mai liber şi mai calm în gîndurile mele. Înțeleg, femeia nu m-a turburat niciodată, întotdeauna am căutat partea îngerească sau diavolească din ea. Sexul pentru mine nu e decît o libertate în plus şi o dogmă pe care o pot verifica sau anula. Am spus, am trăit prea mult în metafizică. Acesta e drumul către pierzanie sau victorie prin femeie. p.65*

Sînt un om ce gîndeşte prin forme, aşadar un om întreg. Cei care scriu suferă felurite şi multilaterale mutilări. Eu gîndesc prin forme, prin echilibruri şi dezechilibruri; prin sunete, prin piatră, prin culori. Scrisul a slăbit cumplit puterea gîndului, depărtînd mintea de la cuvînt şi depărtînd-o, firesc, de la idee. Acestea le spun ca să se înțeleagă de ce povestirea mea pare bolnavă. Orice se scrie, fatal, e depărtare de realitate. Ca să capete o urmă de realitate în scris, anumiți oameni au închipuit o altă realitate, pe care cred că o exprimă prin fraze simple, cu noțiuni precise, cu raporturi gramaticale clare. Sînt unul dintre puținii cărora le repugnă claritatea grafică... p.81

Asemenea larvei oarbe, lucrătorul nu-şi înțelege locul şi lucrul. Dar, răzbind la cer, află că acele zile cenuşii şi uitate de Dumnezeu au purtat fructul. Sunt aproape lipsit de asemenea răstimpuri şi de aceea sunt incapabil să sfârşesc sau să împlinesc o singură operă. p.159

miercuri, 29 octombrie

Am recitit a câta oară oare **Şantierul** lui Eliade. Dacă aş încerca să explic... Cartea asta are un efect ciudat asupra mea, mă narcotizează, cuvintele, potrivite ciudat, stările neurotice descrise, mă traspun în altceva, mă ajută să ies din timp. Şi locul unde ajung îmi pare mai real decât existenţa banal-mediocră pe care mi-o asum în timpul vieţii mele.

Sunt pe cale să înţeleg sensul esoteric al operei lui Eliade, revelaţiile lui ultime, sâmburele din care s-a născut sistemul lui metafizico-teologic. Revelator este fragmentul următor, scris în jurul vârstei de 23 de ani: *„Şi totuşi nu se poate ca toate acestea să nu-şi aibă un rost, o ţintă; doar nu trăiesc înainte de Creaţie, nu trăiesc un vis. Probele acestea îşi au, fără îndoială, o finalitate. Mă vor duce undeva."* Rândurile acestea sunt scrise după revelaţia descoperirii la câţiva km de casa sa a maestrului spiritual. Întâlnirea e foarte vag descrisă în **Şantier**: *„E o tragi-comedie viaţa mea. A trebuit să stau trei ani în India, s-o străbat în lung şi în lat – ca să-mi găsesc omul la câţiva kilometri de casa mea, în Howrah..."* Vag fragmentul, numai că ulterior, episodul acesta este reluat în **Amintirile** sale, iar eu fac nişte corelaţii geniale, de altfel cunosc biografia lui Eliade mai bine decât oricine, chiar mai bine decât şi-o ştia Eliade. Şi mai bine decât îmi ştiu propria biografie. Nu sunt aşa de egotic să-mi recitesc însemnările, nu m-am iubit niciodată. Sterilitatea mea creatoare se datorează unui singur motiv: nu mă iubesc, nu cred în cuvintele mele, în gândurile mele. Lucrurile pe care le înţeleg, mi se pare inutil să le comunic altora.

Episodul R. Eram prin facultate când mi-a picat în mână, treceam pe lângă o tarabă cu cărţi, o cărţulie despre Eliade. Era scrisă tocmai de această enigmatică R. Ce destin formidabil a avut omul asta, două din cele câteva femei pe care le-a iubit au scris cărţi de amintiri despre el. Nu am cumpărat cartea, stăteam cam prost cu banii pe vremea aia, şi nici nu mi-a mai picat de atunci în mână. Probabil că tirajul nu depăşea o sută-două de exemplare. Eram într-o perioadă înaltă atunci, citeam doar autori mari, doar monştri sacri. Literatura minoră nu mă atrăgea, o priveam suspect şi o evitam. Tare aş mai avea acum poftă să citesc acea carte. Să ascult şi varianta lui R.

Şantier: *„R.nu înţelege că şi-a făcut datoria – ca şi mine – şi că trebuie să dispară. Aşteaptă, speră. De ce? N-am iubit-o mult, n-am renunţat la ea, nu m-am desprins de ţară şi de dragoste, ca să-mi împlinesc viaţa mea? „*

Renunţarea la R. a fost văzută de Eliade ca pe un act sacrificial, iar suferinţa, corect asumată, urma să-l înalţe şi să i-o păstreze pe R. în absolut. Influenţe kierkegaardiene fără îndoială, de altfel, Eliade a fost şi primul care a scris despre Kierkegaard în ţara noastră, prin 1927 dacă nu mă înşel. În episodul R., mai precis în renunţarea la ea, găsesc mai mult teama de ratare prin femeie, care mă obsedase şi pe mine în facultate. Ulterior, m-am convins că nimic nu ratează un destin decât dacă ratarea este în el. Un om adevărat nu este diminuat nici de femei, nici de orgii, nici nenorociri, toate sunt impedimente minore, care vor să dea socoteală de germenele ce-l rodea mai demult.

Sterilitatea spirituală nu e decât abuzul prea puținei substanțe creator genezice din om... Mă gândesc uneori dacă nu cumva există o determinare etnică a actului creator, a genialității. Deprimantă ideea că m-am născut într-un popor fără genii, fără sfinți. Nici măcar excese orgiastice nu se cunosc în istoria noastră. Excesul de vitalitate, demența, nebunia au fost străine de firea noastră. Am avut doar resemnatul cioban cosmic și blânda lui oiță năzdrăvană. Dar ispita faustică de a schimba istoria sau măcar soarta personală dând de pământ cu toți dracii a fost ceva de neînțes pentru etosul românesc.

Zi stupidă, obositoare, mediocră, zi fără noimă. Poate că la ora 12 ar trebui să mă așez în pat și să aștept ziua de mâine. Poate mâine lumea va avea altă culoare. Nu e sila de idei, nu e depresie, nici acedie. E sila de mine, de timpul meu mediocru risipit, de tinerețea mea ambiguu pierdută. Uneori, poate e necesar să-ți vezi viața ca un naufragiu. Afectez... Dar când sunt în astfel de pericol, mă rup sălbatic. Ridic haltere până mi se blochează mușchii, dar asta se întâmplă repede, fără să mă exorcizez. Așa că ies și alerg, după douăzeci de minute, ud leoarcă, ținându-mă de spline și ficați, până simt că mă părăsesc demonii. Duș, mă trântesc în pat și aștept și aștept...

vineri, 31 octombrie

Vineri după amiază. Sunt la școală, am ore până la noapte, într-o cancelarie sordidă, într-un cămin transformat peste noapte în săli de clasă. Pe pereți planșe cu motoare, pistoane, vreo două ghivece de flori, biografia lui Rudolf Diesel și două planșe cu același motor Diesel. În spatele cancelariei sunt expuse tot felul de tinichele, de la bujii, pompe de injecție și până la carburatoare și pompe de benzină.

Totul pare murdar, prăfuit. Piesele auto mi se corelează în minte cu imaginea soioasă a reparatorului de roți pe lângă care trec în fiecare zi. Chiar și soarele care apune pe geam vorbește de aceeași mediocritate universală. Doar cerul e frumos privit pe geam, de un albastru intens.

Mă apăr de iremediabila mediocritate din jur cu cartea lui Hadot despre Plotin. Urmăresc cu greu rândurile. O profesoară povestește inepuizabil tentativele eșuate ale fiicei sale de a învăța gramatica. Eșuate evident din cauza unei alte profesoare, a celei de limba română care nu știe, nu face, nu drege. De o lună tot aud aceleași povestiri stupide. Glasul ei pătimaș mă indispune și enervează. Pune dracu mâna și învață-o tu că mare caca maca la clasa a șasea nu e să faci caz de-o lună pe aceleași fleacuri. Și dacă tot ești tu așa deșteaptă, te-oi pricepe mai bine ca ailaltă.

Aproape ora cinci. În patru ore o să fiu acasă. Sper că o să mă apuc de ceva și nu o să mai pierd stupid și mediocru seara. De altfel, ce-ar fi dacă ajuns acasă mi-aș fierbe un litru de vin și nu aș face nimic...

Cam asta am făcut şi ieri, dar nu am savurat momentul, mă mustra conştiinţa că nu fac ceva util, că nu traduc din greacă bunăoară. Am observat că timpul trece altfel, mai greu când nu vreau să-l folosesc la ceva. Abia atunci îi simt trecerea şi pot trăi plenar clipa. În rest, timpul mă hăituieşte. Spre ce, nu ştiu. Spre nefiinţă poate...

Am văzut-o mai devreme pe Nicoleta, ni se încrucişează programele vreo oră, dar apoi ea pleacă. În urmă cu trei săptămâni ajunsesem târziu la şcoală şi toţi erau la ore. Am luat-o în braţe şi am pupat-o. Era aşa de panicată că ar putea să intre cineva că-mi era de două ori mai dragă. O dată m-a pupat şi ea, numai o dată, timid, fugitiv, a fost cea mai castă şi inocentă atingere din viaţa mea. Apoi, a fost foarte suparată pe mine pentru ce am făcut. Şi ulterior a negat categoric că şi ea... Dar sunt sigur ca a făcut asta, sunt sigur...

marţi, 4 noiembrie

Începe o nouă lună în care am de dus o muncă grea, etcetera, dar gândurile mele nu sunt ale mele. Îmi pierd prostește vremea. Trebuie să reîncep purificarea, prea m-au ros patimile în ultima vreme. De vorbit nu vorbesc cu nimeni, stau toată ziua în casă, rareori îmi părăsesc bârlogul. Cu toate astea, lumea pătrunde până la mine, îmi tulbură visele mele mistice şi izul meu de nebunie.

Am terminat de citit *O moarte care nu dovedeşte nimic* de Anton Holban, o carte care nu dovedeşte nimic. O sută de pagini mediocre care au făcut să-mi treacă pentru o vreme cheful de orice literatură.

Nici măcar finalul acestei cărţi nu impresionează mai mult ca anunţurile mortuare aiurea de prin ziare. Interesant mi se pare însă că Anton Holban a fost profesor de franceză între 1928-1932 la liceul *Vasile Alecsandri* din Galaţi şi că a murit stupid la 35 de ani după o operaţie de apendicită. O altă lucrare a lui Holban este *Bunica se pregăteşte să moară*. Cred că e singurul autor din lume care are cuvântul **moarte** de două ori numai în titlurile cărţilor sale. Lucrul ăsta normal ar fi trebuit să-mi seducă setea mea de experienţă autentică, reală. Poate mi-am pierdut sensibilitatea pentru fenomenul morţii, poate am îmbătrânit, poate la 15 ani aş fi citit analizele lui Holban cu sufletul la gură. Propria mea familiaritate cu sentimentul morţii să-mi fi tocit oare curiozitatea şi interesul?

Nu-i asta. *Phaidonul* lui Platon încă mă impresionează, *Moartea lui Ivan Ilici* mă ţine cu sufletul la gură, iar *Faţa şi reversul* lui Camus mă tulbură ca şi-n urmă cu zece ani. Se pare că nu oricine poate vorbi despre moarte fără a părea pozeur şi fals. Dar, decât să scrii mediocru despre moarte, mai degrabă însemnezi fleacuri.

Tot marți. După amiază târzie. Am stat toată ziua în pat. Am recitit a câta oară oare *Cer de toamnă înstelat* a lui Knut Hamsun. Cartea asta îmi comunică o senzație de pace lăuntrică și fericire. Ca și cum aș iubi o femeie. Soarele la amiază îmi pătrunde în cameră. Afară e cald, în sufletul meu e cald. Deschid geamul, privesc teiul jumătate scuturat, jumate îngălbenit. Mai are și câteva frunze verzi. Musculițe înviorate de căldură îmi pătrund în odaie. Dar lumina nu ține mult, soarele coboară repede, blocul din față îmi împiedică vederea lui. Mă regăsesc deodată mohorât și trist. În ultimii ani lucrasem după-masă. Acum am ore dimineața așa că sunt silit să suport de unul singur melancolicele înserări. Îmi plac diminețile, îmi plac chiar mai mult nopțile, dar nu suport înserările. Când va fi să mor, sper să fie într-o dimineață cu un cer albastru și un soare voios. Dar oare îmi pot alege moartea, când până și viața îmi scapă printre degete. Gândul morții mă lasă rece. Singurul lucru care nu îmi place e că voi lăsa în urmă un trup îngălbenit, rigid. Cum să suport ca ceilalți să mă poată privi așa? Eu, atât de mândru de vigoarea mea, de trupul meu aspru și de mușchii mei, de frumusețea și prezența mea irepetabilă, cum să accept să joc un rol atât de stupid și de secundar. Tragicomedia morții mă dezgustă. Nu mă pot vedea decât murind singur, undeva într-o pădure, în munți. Dar soarele a apus, vremea e târzie, întunericul îmi curăță mintea iar viața mi se pare iarăși frumoasă...

Viață împuțită. Mi-e o teamă grozavă să nu cedez psihic. Pentru o femeie, drace, de data asta nu o să se mai întâmple. Deodată timpul mi se pare nesfârșit, ce mă voi face cu atâtea ore? Cum le voi suporta nemărginirea... Ce ocupație să-mi găsesc, în ce să mă îngrop. La dracu, îmi zgândăr rănile, de ce oare mă atrage să-mi transcriu jurnalul de anul trecut. Poate pentru că un episod din viață mi se încheie. Înțeleg atât de bine că s-a încheiat cu ea după șase ani, de data asta iremediabil, fără nicio putință de reconciliere. Drace, ce presimțire funebră, acum câteva zile tot analizam episodul R. a lui Mircea Eliade. Știu că nu o să o mai văd. E îndrăgostită de celălalt, s-a văzut cu ăla, și-au luat o cameră la hotel, *dar n-am făcut nimic*, m-a asigurat ea, apoi pentru asta am bătut-o sălbatic, vânătăile nu-i vor trece prea curând. Dar nu sunt în stare să povestesc acum. Sunt doar în stare să aștept să treacă zilele, nopțile și săptămânile, în care nu o s-o mai văd.

*

* *

Fragmente dintr-un jurnal pierdut

Decembrie 2000. Prima însemnare din jurnal. Scriam în jurnal mai ales în momentele de oboseală şi plictiseală, pe care le numeam depresii... Ieşeam din aceste perioade depresive zgândărându-mi în caiet orgoliul şi voinţa; îmi făceam programe şi plănuiam asceze cumplite - ceea ce se reducea la a lucra cât mai mult la matematică. Interesant e că nu mă interesa prea mult ce studiam. Importantă era doar victoria împotriva cărnii, a oboselii, a somnului. Influenţe din Eliade şi Papini... *Voinţă* – a fost cuvântul magic al adolescenţei mele. „Reuşesc să mă apuc de studiu doar printr-un exerciţiu de voinţă" scriam în jurnal doar la o zi după ce descoperisem frumuseţea matematicii. „Ieri descoperisem că chiar îmi place ceea ce fac. Rezolvasem o problemă şi am început să mă minunez de ea, de cât e de frumoasă..."

Tocmai am mâncat. Sunt peste măsură de obosit. Dar ce deliciu să-mi contemplu oboseala. Sunt stări care de obicei îmi sunt cu totul străine. Oboseala e de obicei însoţită de o halucinantă luciditate care mă predispune la meditaţii şi reflexii obscure.

Ajunsesem la spital aproape de miezul nopţii după ce mi se umflase în mod misterios piciorul. Spitalul părea pustiu. Medici buimaci, treziţi parcă din somn, mă trimiteau de la unul la altul. Noroc că îmi dăduseră un cărucior, căci altfel nu mă mai puteam deplasa. Pe un culoar mă intersectez cu-n mort. Aflu că fusese trimis cu salvarea la Bucureşti, dar n-a mai ajuns. A murit pe drum. E acoperit cu un cearşaf, doar o mână îi atârnă grea, vinepie.

Infirmiera care îmi împingea căruciorul se opreşte indiferentă, îi ia mâna şi i-o bagă sub cearşaf. Diagnosticul meu: hematom cu ruptură musculară. Trebuia să fiu operat în ziua următoare. M-am frământat toată noaptea. La fiecare ceas ceream gheaţă şi-mi analizam continuu piciorul umflat ca un pepene, îmi pusesem în cap că trebuie să-mi treacă până a doua zi. Pentru că aşa vroiam eu. M-am gândit la multe şi diverse lucruri, m-am hotărât mai ales să las matematica şi să mă apuc de filozofie. Aveam ciudata senzaţie că mi se întâmplase acest eveniment ca să mă trezească pe drumul meu. La două zile după noaptea în care destinul meu a fost atât de decisiv schimbat, am fost externat. Sângele din picior mi se absorbise. [Multe lucruri am uitat din acea zi, multe nici nu le-am văzut, dar n-ar avea niciun rost să-mi scormonesc memoria şi să înviez lucruri fără importanţă. Dar îmi amintesc încă limpede acea adolescentină, nebunească credinţă pe care o aveam în posibilităţile nelimitate ale fiinţei mele. Cât de sigur eram în noaptea aceea în care îmi pipăiam continuu piciorul că dacă vreau eu, doar dacă vreau, până dimineaţă se va vindeca. Multe lucruri mi-au mai înfrânt, mi-au mai umilit păcătoasa mea carne de atunci şi până azi.]

Niciodată n-am mai avut conştiinţa atât de adormită ca acum. Înainte era chiar duşmănoasă şi mă cârtea mereu, mă şi săturasem de hazul ei. Aşa că i-am demonstrat raţional că n-are rost să existe mereu înbufnată şi nemulţumită. Şi după ce i-am zis scurt să mai fie sănătoasă, de indignată ce-a fost să audă tocmai de la mine aşa ceva, şi-a luat tălpăşiţa şi m-a lăsat de tot în pace.

Trebuie să fiu riguros și rațional și să-mi înving toate ideile născute din faptul că am trăit printre oameni și că trebuie să mă supun aceloraşi legi.

Mă tot întreb dacă prezenta mea stare nu e doar o continuare a visului din noaptea trecută. Am ochii înroșiți din cauza răcelii și nu văd prea bine în jur, sunt înconjurat de ceață. Afară plouă torențial, nu-mi amintesc să mai fi văzut o astfel de ploaie. Privesc năuc și confuz prin geam. Farurile unei mașini difuzează o lumină galbenă, ireală. Plouă așa de tare că lumina galbenă pare materială. Sunt oare treaz sau sunt într-unul din visele mele din care mă tot trezesc. Pe birou am trei trandafiri roșii, de un roșu fascinant. De obicei parcă roșul nu e atât de real. Doar în vise am percepțiile atât de sensibile. Uneori, în timpul visului, îmi dau seama că visez tocmai pentru că totul pare mai real ca de obicei. Atunci devin lucid și rațional și privesc euforic imaginile din jurul meu. Privesc cerul și realizez că un asemenea albastru nu poate să existe. Știind că visez, cercetez mirat cât de perfect îmi este visul, cât de clare îi sunt amănuntele și detaliile. Mă mir cum de a putut mintea mea să născocească acest decor. Profit de faptul că visez și-mi fac de cap. Zbor mai ales.

Însă decorul cel mai frecvent al viselor mele e librăria sau biblioteca. Întorc înfrigurat cărțile, le frunzăresc, citesc titluri și autori dar niciunul nu-mi este cunoscut. Mă fascinează grămada aceea de autori și de cărți care nu există, dar care populează bibliotecile din visele mele. Când mă trezeam, nu reuşeam să-mi amintesc niciun nume, pur și simplu nu mai țineam minte. Uitam. Treaz fiind îmi promiteam să nu mai fiu atât de neglijent și să reţin măcar un singur nume, numai unu.

M-aş fi dus cu acest nume la fişierul bibliotecii şi, dacă acest nume ar exista cu adevărat, aş fi avut, evident, cea mai clară dovadă că avem un suflet şi că acest suflet a mai fost pe pământ. În vis, luam câte o carte, o întoarceam pe toate părțile, repetam în şir numele autorului încercând să-l reţin. Zadarnic..., la trezire tot îl uitam.

Tot ceea ce pot să fac e să stau în pat şi să visez. Aşa sunt liber să simt cum trece timpul. Ce lucru minunat, ce bucurie să stai aşa şi să pierzi pur şi simplu timpul. Ultimii doi ani nici nu ştiu când au trecut, am avut toate orele programate şi calculate. N-am fost eu, a fost altcineva, o maşină perfectă, diabolică care măcina timpul lucrând zi şi noapte la matematică.

Cred că sunt deosebit de frustrat şi nehotărât în ultima vreme. Mâzgălesc cam des în jurnal. Starea asta provine din incapacitatea de a-mi descifra destinul şi de a lua o decizie. Ca să-mi găsesc liniştea nu mă mai gândesc ce o să fac după bacalaureat, alung gândurile astea, îmi văd de obligațiile şi de programul obişnuit.

S-au afişat rezultatele la admitere. Sunt student la filozofie. Cu două luni în urmă n-aş fi putut bănui un asemenea deznodământ.

Singurul timp real este prezentul. Singurul lucru pe care îl poți face e să-1 trăieşti pentru el însuşi, ca singură certitudine într-un şir de momente care îți scapă mereu. De multe ori uit asta, îmi adoarme luciditatea şi mă trezesc purtat de evenimente care mă împiedică să fiu prezent, să fiu eu. Dar acum, când înțeleg.., tot timpul

parcă s-a concentrat în clipa actuală. Izolat de evenimente în cămăruța asta cu gratii la ferestre devin tot mai mult eu. De ce să fug când tocmai încep să mă regăsesc. Sunt pe drumul spre mine.

E trecut de unu. Mi-e somn şi sunt cam ameţit. În mod normal m-ar fi copleşit motivul asta şi m-aş fi culcat. Dar totodată ştiu că după o cană de cafea o să mi se limpezească mintea şi o să pot lucra. Cinci şi jumătate, în mod normal la ora asta aş fi fost mulţumit de mine şi m-aş fi culcat. Pentru că am în spate ideea unei nopți nedormite, şi nu neapărat că mi-ar fi fost somn. Încep să conştientizez esența somnului şi să-1 pot controla. A nu dormi rupe automatismele cotidiene şi amplifică mult luciditatea. Dar omul nu poate suporta prea multă luciditate. Am dormit cinci ore iar somnul mi-a atenuat conştiința. La amiază hrăneam păsările. *Ce stupizenie!* mi-am spus şi am regăsit luciditatea actelor esențiale.

Lucrurile astea pe care le tot scriu şi-n care constă superioritatea mea, de fapt nu au valoare decât pentru mine şi pentru nimeni altcineva. Sunt simple fotografii pe un drum care nu ştiu unde duce. Îmi conserv astfel unele experiențe psihice extrem de obscure pentru alții.

Sâmbătă, 17 noiembrie 2001

Aproape ora 2 şi mi-a trecut durerea de cap. Ce am făcut? Am studiat temeinic, concentrat, sutra nr.16 din Patanjali. Am avut tentația să trec mai repede dar am renunțat. Lucrurile astea trebuiesc înțelese temeinic. Etapele trebuiesc parcurse în propria lor durată, scrie în comentariu. Se întăresc astfel fundamentele şi se previn căderile. În următoarele două ore învăț declinarea I la elină.

Cu o săptămână în urmă, sâmbăta sau duminica, am luat în brațe un ceas vechi să-1 şterg de praf. Ceasul e închis într-o marmură greoaie reprezentând un templu roman. Deodată ceasul a pornit. Am simțit că trebuie să fie *ceva*. Am cerut detalii bunicii, am întrebat de când e stricat acel ceas. Răspunsul m-a nedumerit şi mai mult. *S-a oprit în ziua când a murit tanti Eța, în '87*. [Acum, când transcriu aceste însemnări vechi de patru ani, nu-mi mai amintesc deloc acest eveniment, parcă mi-ar fi fost şters cu buretele. Aveam probabil nişte intuiții obscure despre timp şi despre moarte.]

Luni, 19 noiembrie 2001

După câteva luni în care reuşisem să-mi alung fondurile iraționale, acestea au izbucnit din nou, proaspete, cu forțe noi, totuşi nu destul de puternice să-mi poată bulversa rațiunea. Fondurile iraționale au o tendință acaparatoare asupra rațiunii. Se manifestă prin: somnolență cumplită, explozii de imagini, vise în stare de trezie.

Oboseala lucidă e mai uşor de suportat, în această fază există mai mult ideea de oboseală decât oboseala însăşi. Mintea este cea care creează ideea şi e nevoie de o cunoaştere mai în profunzime a fenomenului pentru a-1 putea depăşi. Dacă reuşesc să mă mențin câteva zile în starea de oboseală lucidă pot dobândi starea de grație, în care îmi ajung doar 2-3 ore de somn iar mintea e mai limpede decât oricând.

Sâmbătă, l decembrie

Trebuie să fie cam două sau trei dimineața. Dar mai nou, timpul mi-e indiferent. Faptul că-1 observam cum trece mă împiedica să-1 posed în totalitate. Orele treceau, minutele alergau, iar eu mă simțeam hăituit. Așa că am făcut un lucru cât se poate de banal în fond. Am îndepărtat de mine toate ceasurile, ca să pot să fiu eu, să exist plenar, liniștit și împăcat. Am înainte o noapte întreagă în care sunt liber să fac ce vreau.

Cea mai importantă parte a zilei este pentru mine între miezul nopții și șase dimineața. Numai în timpul aceasta pot spune că trăiesc cu adevărat. Noaptea sunt singur cu mine, sunt mai lucid, căci activitățile care mă distrag ziua, noaptea contenesc. Noaptea e a spiritului și a muncii. Viața socială, diversele activități, formidabila capacitate de iluzionare a zilei prin care se pierde din vedere esențialul, noaptea dispare.

M-am visat în satul în care am copilărit. Toate detaliile, toate amănuntele, chiar și unele pe care le uitasem de mult erau perfect conturate. Culorile erau vii, prea vii; m-a izbit mai ales verdele copacilor, căci era un verde neobișnuit de pur și de imaculat. Am înțeles că visez, că această realitate e născută din imaginația mea și că sunt liber în interiorul ei. Am ridicat mâinile în sus, ca și cum m-aș fi agățat de un cârlig invizibil și am început să zbor la mică înălțime deasupra pământului. Un moment m-am gândit de ce țin oare mâinile în sus și mi-a apărut în minte cuvântul crucificare. Am avut un moment de neplăcere, deși era fără noimă răspunsul acesta. Zborul meu cu mâinile în sus se accelerase. Am încercat și am reușit să reduc viteza, îmi apăreau în față copaci sau stâlpi de curent prin care treceam.

Mă gândisem să-i ocolesc, dar am observat că nu-i niciun pericol. Priveam case, grădini, lucruri obișnuite. Un individ juca tenis de masă cu doi câini negri cu blăni luciose. Aceștia stăteau unul lângă altul și trimiteau mingea înapoi lovind-o cu botul. Rânjeau, dezvelindu-și dinții ca să poată lovi mai bine. Când mingea era lovită de dinții acestora se auzea un pocnet surd...

Joi, 20 decembrie 2001

Nu pot studia dacă mintea nu-mi e limpede. Și nu mă pot concentra dacă mintea mi-e distrasă de tot felul de imagini și pofte. Dacă mă stăpânesc, îmi apar în somn, iar pierderea e aceeași. [Exageram totuși destul de mult pe vremea aceea. De un ascet în abstinență se tem și zeii, dar tot atât de adevărat este că foarte multe lucruri frumoase și chiar sublime se mai pot face pe pământ și în pofida cărnii noastre păcătoase. De pildă Dostoievski la șaizeci de ani nu-și pierduse nimic din vigoarea și apetitul pe care-1 avea când era tânăr și cu toate acestea i-au ieșit destule...]

Vineri, 21 decembrie 2001

Am reexperimentat pericolul de a dormi ziua. Să încerc să evit pe viitor acest lucru. N-am randament pentru că vreau prea tare anumite lucruri care nu sunt posibile. Și pentru că mă frământă probleme imaginare. Cum e cea a abstinenței. O alta e cea a concentrării. Dacă îmi fug ochii de pe text la cinci minute, sau mă surprind gândind ceva străin, e o catastrofă care mă demoralizează total. E absurd însă, să cred că orice text trebuie să mă țină absorbit și concentrat. Nu orice carte merită o asemenea atenție. Singurul lucru pe care trebuie să-1 fac e să stau la masă cât mai mult, să mă simt bine și să perseverez.

Nu tot ce-i pe lumea asta merită un aşa interes încât să nu-ţi mai dezlipeşti ochii de pe el. Nu-i chiar totul interesant...

Duminică, 3 martie 2002

Ora 17,35. O aştept. Nu-mi place deloc. Abia de o jumătate de oră mi-am adus aminte că există. Dar dacă se întâmplă mai încolo să-mi placă? Trebuie să-mi analizez zilnic sentimentele. Mai ştii, poate cândva o voi iubi nebunește. Cu ce mirare aş putea citi ce-am scris acum, ce-am fost acum...

Miercuri, 13 martie 2002

Azi am dormit 10 ore, am citit jumătate din ***Huliganii***, în rest nimic, între 18 şi 19 am stat privind cum întunericul se pogoară încet. In acest ceas sunt incapabil să mai fac ceva... îmi veneau gânduri să mă plimb, să ies, să plec departe. Ştiam că o să-mi treacă. Singurul regret e că în ciuda acestor mici victorii parcă tot nu dau înainte. Tot diletant viețuiesc, tot aşa...

Marți, 19 martie 2002

Am avut un vis ciudat. Se făcea că eram în camera mea. Ajuns în fața oglinzii m-am privit cu uimire. Aveam un al treilea ochi între sprâncene. *Ochiul lui Şiva,* mi-am spus, apoi m-am trezit cam speriat.

Joi, 21 martie 2002

Ora 4,21. Mă plimb prin cameră, mă studiez în oglindă şi mă gândesc că dacă la ora asta din noapte încă mai veghez, atunci încă nu-i totul pierdut. Şi mâine va fi zi, şi va fi soare... Mă minunez şi eu de excelenta mea dispoziție. Mă simt cum nu m-am mai simțit de mult, adică viu şi disponibil la orice experiență. Timpul ăsta pe care îl trăiesc acum are un farmec aparte. E acelaşi ca-n anii trecuți când lucram nopțile la matematică. Atunci trăiam alert, plin de viață. Acum sunt crispat şi încordat de parcă mai am un pic şi explodez. Peste două ore se va lumina şi pentru că acest fapt mă va prinde la masa de lucru, îmi dă un sentiment straniu şi vitalizant. Negura se risipeşte, stelele sunt tot mai palide, muşuroiul se animează. Se întâmplă lucruri minunate în jurul meu, dar nu le văd pentru că nu ştiu să le privesc.

Marți, 2 aprilie 2002

Mi-am găsit în cele din urmă o axă în jurul căreia să-mi torc viața, ştiu ce trebuie să fac şi nu mai am nevoie de impulsuri exterioare care să mă stimuleze. Pot trăi doar din nevoi interne, aşa cum e şi firesc de altfel. A trecut vremea când pentru a studia o noapte întreagă trebuia să-mi scriu în jurnal proze vijelioase despre eroism. Dimensiunea existenței mele este exlusiv internă acum.

Sâmbătă, 6 aprilie 2002

Nu-i sănătos să mai dorm noaptea. Pe la 11 am căzut într-un fel de depresie care a durat până acum. Cunosc, adică experimentez frecvent pe pielea mea două soiuri de depresii: 1) scârbă de idei, inutilitate universală, zădărnicia oricărui efort; urmează unei perioade de studiu intens şi durează cam 24 de ore, după care mă reapuc cuminte de studiu 2) somnolenţă cumplită, semiconştienţă, explozii de gânduri şi imagini de o mare bogăţie,imposibil de controlat; durează 6-7 ore.

Duminică, 7 aprilie

Ora 14,39. Ce straniu. Iau stiloul, îl moi în cerneală şi scriu...Iar acum sunt aici, sunt viu. Dar o să treacă zile, săptămâni, luni..., o să fiu tot aici dar n-o să mai fie niciodată la fel. De ce nu pot păstra oare memoria clipelor trăite? Şi mai mult decât atât, intensitatea şi gustul unor anumite clipe. De fiecare dată altul, de fiecare dată de la început... E cumplit de lipsit de noimă. Nimic etern în viaţa asta, nici măcar o singură idee să rămână la fel. Totul trece, se descompune...Trist...

Marţi, 9 aprilie 2002

De ce exist şi cu ce scop? Asta e o întrebare proastă, care nu se pune. Ce rost are să te gândeşti atât de repede la sens. Trebuie să accepţi că trăieşti, asta în mod firesc, şi să cauţi să te limpezeşti. Sensul va apare la timpul lui. Dacă începi cu sensul, nimic nu va mai avea sens, niciun efort, nici viaţa, nimic.

Luni, 22 aprilie 2002

Mă clatină toate vânturile, dar sunt pe cale să-mi depăşesc confuziile din ultima vreme şi să mă regăsesc. Ultimele zile au fost bulversante. M-am trezit ieri, într-un sfârşit. Mergeam cu Oana spre casă, pe o stradă strâmtă şi dosnică, printre garaje. M-am oprit, mi-aminteam ceva. Priveam în gol şi îmi repetam cu o viteză tot mai vertiginoasă: *Gândeşte-te, gândeşte-te!*

- Ce-i cu tine dragă? Unde mi-ai plecat? Nu înţelegeam nici eu, nu reuşeam să dezleg misterul. Această situaţie trebuia să mă înveţe ceva, să-mi reveleze o taină. Încercam din răsputeri să înţeleg. *Lasă-mă, trebuie să mă gândesc, e ceva aproape magic, într-un moment ca ăsta poţi să spulberi toate pânzele, să priveşti dincolo.*

- Pot să vin la tine? Evident, ea nu înţelege nimic, este o lume între noi. *Nu, nu se poate, trebuie să plec, e ceva urgent, trebuie să descopăr ceva, dacă pierd ocazia cine ştie cât o să aştept.* Am plecat în grabă să-mi urmăresc ultima revelaţie metafizică...

Joi, 16 mai 2002

Mi-e imposibilă orice activitate. Nu pot să citesc nimic. Ieri, în loc să învăţ la logică descoperisem voluptatea de a citi. Doar că trebuia să-mi pregătesc restanţa. Acum nu mai pot citi o singură pagină.

Luni, l iunie 2002

Aproape 12. Mai are rost să mă explic, să mă justific de ce am pierdut o jumătate de zi aiurea? Nu, n-are niciun rost. Accept pur şi simplu că am dormit zece ore şi jumate şi văd ce mai pot face în restul zilei. A început să mă molipsească seninătatea lui Noica. Încep să intru în armonie cu mine însumi.

Şi doar când armonia o să fie perfectă, pot să-mi impun prin voinţă anumite lucruri, îmi propun în primul rând să fiu constant în jurnalul acesta. Am nevoie de ordine interioară. Să mă analizez riguros. Şi nu ca până acum, note fugare şi dezordonate, varietăţi de stări psihice confuze. Mi-am uitat şi am pierdut până şi revelaţiile pe care le-am crezut decisive. Este înspăimântătoare capacitatea asta de a uita esenţialul. E o vrajă de neînţeles. Peste o lună de zile, când voi termina examenele trebuie totuşi să mă adun, să descopăr cum am fost din foiţele adunate la sertar. Ieri am fost la Bucureşti şi mi-am completat pe Platon.

Joi, 6 iunie 2002

M-am plimbat pe seară vreo două ore; am descoperit cât de dăunătoare poate fi o plimbare. Căci strada alimentează un flux de gânduri superficiale, bogate, dar şi foarte obositoare. Dispersia conştiinţei este foarte neplăcută. Gândul când încearcă să se întoarcă asupra sa se sparge în bucăţele, se multiplică şi se împrăştie.

Sâmbătă, 2 noiembrie 2002

Gândeşte-te la ceea ce faci ca la un joc. Când eşti depăşit de situaţie o iei de la început.

Miercuri, 6 noiembrie 2002

Ce-mi tot bat capul cu ce?cât?cum? să studiez. Să stau la masă până înţepenesc şi mult bine va ieşi de aici. Conştiinţa mea suferă tot felul de agresiuni. Am început să le cunosc şi să le evit. Sunt periodice şi-mi întrerup continuitatea gândirii.

Agentul agresiunii este impersonal. Dacă le ignor şi nu mă agăţ de aceste fapte, vor trece fără efect. Periculoase sunt doar rezistenţele eului meu.

Joi, 7 noiembrie2002

Vis. Peste tot cărţi. Apoi intru într-o clasă şi asist la o lecţie de fizică. Pe tablă o formulă complicată demonstra reversibilitatea timpului.

Cătălina are o influenţă nesănătoasă asupra mea. E ceva vampiric în fiinţa ei care mă seacă şi mă oboseşte cumplit. Nu trebuie s-o mai văd prea des.

Miercuri, 15 ianuarie 2003

Ştergând cu guma un rând subliniat, mi s-a rupt puţin pagina. Păcat de carte că e nouă, frumoasă, lucioasă. Dar nu pot să nu-mi reţin un zâmbet şi apoi să nu mă întristez stupid gândindu-mă că această carte pe care o am în mână îmi va supravieţui, că ori de câte ori aş reciti-o, că oricât aş sublinia-o, ea va dura mai mult decât mine.

Joi, 16 ianuarie 2003

Azi am citit puţin din **Memorabilele** lui Xenofon. Mâine am examen la logică. Examenele, aproape fără excepţie îmi provoacă frisoane. Pentru că întotdeauna mă interesează altceva decât materiile respective şi tot amân pregătirea până în noaptea dinaintea examenului. Să redau un pasaj care mi-ar putea folosi: *Pe unul îngrozit de drumul ce urma să-1 facă la Olimpia, Socrate îl întreabă: - De ce te sperii de drumul ce ai să-1 faci? Nu te plimbi aşa toată ziulica? Vei merge doar acolo, te vei opri pe drum şi vei lua prânzul. Şi iar vei porni la drum, vei cina şi te vei odihni. Nu te gândeşti că dacă aduni*

plimbările ce le faci aici parcurgi distanța de la Atena până la Olimpia. Şi e mai bine să porneşti la drum cu o zi mai devreme, decât să tot amâni plecarea. E neplăcut să te grăbeşti pe drum, dar e o adevărată plăcere să călătoreşti o zi mai mult şi să te bucuri de călătorie. Aşa că e mai bine să te grăbeşti la plecare, decât să tot zoreşti pe drum.

Duminică, 19 ianuarie 2003

De destulă vreme nu mai am program regulat de masă. Mănânc în silă mai mult, căci senzația de foame e însoțită de greață. Pentru început să-mi stabilesc un program de masă. Sper ca astfel să obțin un echilibru al corpului care să-mi crească randamentul mental.

Somnolență la amiază: remediul e să stau în pat vreo jumătate de oră cu fața în sus ca să nu adorm sau mai bine la birou; după care mintea mi se limpezește. Dacă nu rezist acestei somnolențe pot îndura simptome psihice neplăcute. Astăzi, dormind cu fața în sus am devenit deodată conştient de mine. Probabil mi se deschiseseră ochii, căci îmi vedeam picioarele. Am avut apoi senzația că mă ridic uşor. M-am trezit privindu-mi picioarele. Dacă nu-mi depăşesc somnolența pot ajunge din nou să nu mai disting realitatea de vis şi să suport izbucnirile unor fonduri iraționale.

Bibliotecile şi librăriile pe care le visez nu mă țin *prins*, închis într-un labirint cum credeam, nu mă întârzie în drum ci au mai degrabă rol terapeutic, îmi păstrează o anumită luciditate şi normalitate în timpul somnului. Cu câteva zile în urmă un vis mi-a lămurit acest aspect. Mă aflam în fața unei librării; nu ştiu cum am ajuns acolo deşi visul dura de ceva vreme. Zăresc uşa, dau să intru, când deodată mă gândesc că n-are niciun rost să intru.

Totodată o senzație de saturație şi plictiseală. Intru totuşi, încep să întorc înfrigurat cărțile, citindu-le titlurile. Autori de care n-am mai auzit niciodată. Cu o excepție: ***Statul*** lui Aristotel.

Mă bulversează aşa de tare somnolența că îmi pierd toată încrederea în mine. Începusem să cred că nu am cum să-1 termin pe Platon în următorii trei ani.

Marți, 21 ianuarie

Azi nu m-am trezit la 4 căci era prea frig în cameră. Şi ştiam doar, că asta o să se întâmple, dar ieri mi-a fost lene să-mi aduc lemne. Trebuie să înțeleg odată că duc o existență corporală şi atât timp cât mai durează acest lucru trebuie să-mi găsesc un echilibru al corpului pentru ca acesta să nu ajungă să-mi deranjeze gândirea. Aşa că nu trebuie să ajung să-mi fie nici prea foame, nici prea frig, nici prea dezordine în jurul meu. Ambianța să-mi fie oarecum plăcută. Să evit disconforturile fizice prea mari.

Miercuri, 22 ianuarie

Azi am făcut doar Kant. Puțin din **Estetica transcedentală** şi din **Prolegomene** am citit paragraful £2. Şi n-am înțeles mai nimic... M-am plictisit, iar asta îmi ia orice randament, în cameră s-a făcut frig (11°) şi mi-e şi foame pe deasupra. E limpede că pe azi cam trebuie să pun punct. Mai colorez puțin la Kant, căci asta pot să fac iar apoi trec pentru câteva ore la ocupațiile domestice. Şi totuşi sunt, sau mai bine zis tind să fiu, în spirit socratic. Mai am o zi şi jumătate până la examenul de la modernă şi m-am pregătit puțintel.

Sâmbătă, 25 ianuarie

Iar m-am visat murind. Mergeam cu maşina pe nişte serpentine la munte şi la o curbă am zburat în hău. Senzaţie foarte limpede cât a durat planarea. Parcă timpul se dilatase sau mai bine zis nici nu mai era timp. Aveam senzaţia că m-aş fi strâns în mine, ca şi cum m-aş fi concentrat tot într-un punct. Eram foarte liniştit, nu-mi era teamă de moarte; mă simţeam, nu ştiu de ce invulnerabil. Mai bine zis, acel ceva din mine care se concentrase şi se liniştise, ştia că nu poate păţi nimic. În momentul impactului mi s-a şters conştiinţa. Somnul fără vise, neantul... Nu ştiu cât a durat. După un timp cât o veşnicie de lung, m-am auzit: *Am murit, oare*? *Cum?..A cui a fost vocea asta? înseamnă că n-am murit.* Şi era un întuneric ca o mare fără o rază. Dar imediat întunericul şi neantul din jur s-au ridicat şi a reapărut lumea.

Duminică, 2 februarie

Nu ştiu de ce nu obţin o continuitate în ceea ce fac. Ca azi să-1 continui pe cel de ieri, şi mâine pe cel de azi. De câtva vreme iar îmi este timpul fragmentat în ore, minute şi secunde. Lucru care mă împiedică să fiu. Fiind obsedat de a face îl uit pe a fi. Dar acum mi 1-am amintit. Şi câtă plenitudine s-a pogorât asupra mea. Privitul unui obiect, scrisul, îmi sunt toate motive de bucurie.Trebuie să meditez asupra *privirii,* ca o cale de acces la fiinţă. Pentru a avea continuitate în ceea ce sunt, trebuie să meditez mai mult asupra etapelor pe care le parcurg şi le consemnez în jurnal.

Marţi, 4februarie

Lucruri pe care trebuie să le fac:
-să stau mai mult timp la birou
-să rămân mai mult timp singur
-să privesc corect
-să respir corect
-să scriu foarte încet

vineri, 7februarie

Trebuie să rămân mai mult timp singur. Să gândesc mai mult, să privesc mai mult. Pierd prea mult timp cu Cătălina, iar superficialitatea timpului petrecut cu ea mă diminuează. O să trebuiască să o văd mai rar. Doar aşa, vorbind mai puţin, fiind mai senin mă pot limpezi.

Sâmbătă, 8 februarie

Ora 22:52 Nu pot să dorm.La zece mi se închideau ochii de somn, însă când m-am aşezat în pat n-am putut să adorm. Voi persevera până când voi ajunge să am şi eu un program de somn. Mi-am cumpărat o veioză cu neon. Dă o lumină albă odihnitoare pentru ochi. Am terminat cu sesiunea asta. Trei săptămâni sunt liber să fac ce-mi place. Mă reapuc de greacă...

Sâmbătă, 15 februarie

De mai bine de un an trăiesc o viaţă domoală şi liniştită. Mi-am înăbuşit elanurile de sălbatică originalitate şi mi-am impus să citesc nişte cărţi cu migală, cu dăruire. Mi-a fost foarte greu la început. Păcătoasa mea fire românească şi dulcea ei inconştienţă credeau că poţi să vii în filozofie şi cultură doar cu o minte limpede şi făcând abstracţie de cele câteva mii de ani de gândire.

Veneam în cultură cu mâna goală şi nici măcar nu eram conştient de acest lucru. Aveam nişte şabloane de gândire foarte sărăcuţe prin care treceam totul, şi nu-mi rămânea mare lucru. Chiar citind şi studiind îmi regăseam doar propria mea mediocritate. Fiind conştient că aşa nu fac mare lucru mi-am impus munca, sfânta muncă de salahor, de făcător de fişe şi note, multe note, mii de note. Culmea e că pe vremea aceea credeam că înţeleg *viaţa* şi scopul ei. Aveam atunci nişte idei despre *scopul vieţii* destul de pesimiste. Viaţa mi se părea destul de fără rost şi de oarecare, de fapt înţelegerea mea era cam oarecare. Mi-a fost destul de greu la început. Deseori mă opream, mă întrebam scârbit *La ce bun totul?*, aruncam cărţile şi plecam să cutreier străzile. Nu mai scriam jurnal. După socotelile mele îmi trebuiau câţiva ani de consum cultural până să aibă rost să deschid gura. În vara trecută, consumul începuse să mă obosească. Nu mă mai pasiona ca la început, nu mai aveam patima lecturii. Viaţa îmi părea ca un lung şir de ani de studiu. Activitatea aceasta îmi făcea oarecare plăcere, altceva nici n-aş fi avut ce face, dar parcă îmi lipsea un grăunte de mister şi de aventură. Îmi găsisem totuşi o oarecare linişte sufletească, aveam un echilibru. Priveam ore în şir un tei sălbatic cu o coroană imensă şi asta mă liniştea şi mă bucura nespus, în toamna anului trecut mă mai văd făcând puţină greacă iar în rest o vizibilă deconcentrare. Iar anul ăsta am fost ocupat mai mult cu examenele.

Mântuirea prin studiu, îmi amintesc comentariul unui paragraf din Yoga-Sutra, citită prin liceu. Nu înţelegeam mare lucru, dar atunci credeam în posibilităţile faustice ale omului. Iar cartea asta care vorbea aşa de firesc despre sidhhi nu putea să nu mă fascineze. Yoga preliminară, krya-yoga are trei membre: tapasul sau asceza, isvara-pranidahana şi svadyhaya. Aceasta din urmă cerea citirea şi recitirea marilor cărţi ale omenirii, căci prin recitiri se generează întipăriturii (samkara) care mai târziu vor genera faptă (karman). Chiar dacă nu întotdeauna înţelegem ce citim, seminţele sunt aruncate.

Marţi, 18 februarie 2003

Dacă mai analizez discursiv noţiunile etice pot ajunge la rezultate care să dezechilibreze biata mea fiinţă atât de sensibilă la argumente raţionale. Aşa cum se va vedea în continuare.

De câteva zile m-a frământat întrebarea *Cine este cu adevărat virtuos?* Poate fi virtuos cel care nu cunoaşte ispita şi nici nu o urmează sau cel care nu s-a ferit să o cunoască, dar s-a abţinut în ultimul moment. Prima vedere îmi părea o virtute palidă şi slabă. Ce justificări şi ce tari argumente îşi găsea acea parte animalică din mine pe care vreau să o domolesc. Mă gândeam, dacă nu aş fi mai merituos dacă aş cunoaşte toate viciile, dacă aş ajunge pe cel mai de jos nivel de decădere şi apoi m-aş înălţa deasupra tuturor slăbiciunilor. Destul de greşit. În primul rând sunt în afara oricărei etici. N-are rost în etică să iau totul de la început. În filozofie dacă nu ţii cont de ce s-a făcut până la tine ajungi doar un prost, în etică dacă vrei să o iei pe cont propriu poţi ajunge la animalitate.

Miercuri, 26 februarie 2003

Nu am continuitate în ceea ce fac. Uitându-mă în urmă văd că însemnările mele sunt prea rare. Există totuşi un drum sigur pe care merg neabătut. Problema pe care o am este că întârzii nepermis de mult şi s-ar putea să nu mai ajung la capăt. Pierd zile aiurea după care umilit mă întorc şi-mi promit să nu mă mai las purtat de evenimente, să nu mai uit esenţialul, să nu-mi mai pierd limpezimea pe care o dobândesc cu atâta trudă. Am nevoie din nou de asceză, mă umileşte prea mult stăpânirea cărnii. Trebuie să rămân mai mult timp în cameră, să fug de lume. Am devenit prea uman, prea politicos, prea bun, prea atent să nu deranjez larvele din jurul meu. Am nevoie din nou de egoismul şi cinismul meu natural, dacă vreau să supravieţuiesc. Trebuie să fug şi de Cătălina care mă oboseşte prea mult.

Prima înfrângere: am renunţat la ideea de a-mi face un program normal de somn. Acum când scriu e 5 dimineaţa. Se pare că eu nu pot trăi cu adevărat decât noaptea. Am observat ades diferenţa calitativă dintre noapte şi zi. Orice lucru lucid şi adevărat poate fi făcut doar în limpezimea nopţii.

Am ajuns la concluzia că trebuie să-mi dau dreptul şi la unele meditaţii. Am nevoie şi să mă opresc şi să privesc în jur, să văd unde mă aflu şi să-mi consolidez poziţia.

Vineri, 28 februarie 2003

3:25 A.M. Pe la ora 1 m-a lovit cunoscuta mea somnolenţă. În acele momente sunt incapabil de orice activitate intelectuală. Cafeaua n-are niciun efect. Trebuie să mă întind în pat şi să închid ochii. Apoi intru într-un somn greoi, e ca şi cum aş avea creierul îmbâcsit. Când dormeam normal această somnolenţă apărea după masa de prânz. Somnul provocat de această stare nu este câtuşi de puţin odihnitor. Dimpotrivă, am certa senzaţie că somnul acesta consumă din mine. Sunt foarte conştient că e un somn nociv. Atât de conştient încât încerc să mă smulg din el. De exemplu, acum, după două ore, m-am trezit. M-am ridicat la marginea patului iar după câteva minute am început să mă limpezesc. Mă gândesc foarte serios să-mi fac un program regulat de somn. Imi va fi mai uşor să-mi ţin corpul sub control.

Drumul către fiinţă trece prin etică, înţeleasă ca perfecţionare morală şi intelectuală. Adică, trebuie să îmbunătăţesc cât pot subiectul cunoscător care sunt.

Marţi, 4 martie 2003

Ziua de ieri a fost prea plină ca să nu lase o urmă în jurnal. Deşi am stabilit că trebuie să-mi notez evenimentele mai importante şi să meditez asupra datelor existenţei mele, nu prea fac acest lucru. Iar astfel îmi pierd continuitatea conştiinţei şi imi încetinesc drumul.

Ieri m-am trezit pe la 2 şi am lucrat până dimineaţă la greacă. În cele 3-4 ore de greacă mi s-au lămurit unele intuiţii şi limpeziri mai vechi. În primul rând a început să-mi placă teribil ceea ce fac. Lucram cu o încetineală extremă, stăteam câte 10-15 minute la fiecare propoziţie, iar această încetineală, departe de a mă plictisi, mă pasiona grozav. Citeam câte o propoziţie apoi trebuia să o scriu din cap fără greşeală, fără să greşesc nici măcar un accent. Apoi citeam cu glas tare câte 10 minute propoziţia, încercând să o rostesc cât mai corect, cât mai firesc, să-mi obişnuiesc auzul cu această limbă moartă de atâta vreme, încercând să-i dau măcar un pic de viaţă. Am început să simt textul, să-l înţeleg fără să-l mai transpun în limba mea, lipsindu-l astfel de unele nuanţe. Participiul, nici nu poate fi tradus corespunzător, el trebuie gândit pe greceşte. Sper să ajung cândva să pot gândi pe greceşte şi nu doar să pot traduce orice text.

Metoda mea are însă şi o altă dimensiune. Prin această încetineală şi concentrare asupra unor lucruri ridicol de mărunte obţin o deosebită linişte sufletească, apoi o limpezime neobişnuită a minţii şi o capacitate de concentrare uimitoare. Lanţurile cărnii slăbesc şi sper să-mi deschid astfel un drum spre Fiinţă. Şi nu un drum spre filologie, căci vocaţia mea de gânditor nu se va împăca niciodată cu o onestă dar ridicolă specializare. Ceea ce fac eu acum reprezintă o asceză a minţii şi-mi asigur totodată şi instrumentul de acces la textele lui Platon şi Plotin. Îmi limpezesc şi-mi antrenez mintea şi câştig şi elina.

Restul zilei nu a fost prea plăcută pentru mine. A stat sub semnul oboselii şi a unei încordări cumplite. La şcoală observând-o pe domnişoara Dobre cât e de senină şi de relaxată am devenit şi mai întunecat. Eram conştient de anormalitatea mea, de încordarea mea în mijlocul acelor mormoloci inconştienţi şi binedispuşi, iar asta mă crispa şi mai rău. Totuşi, ce era în capul meu nu se traducea într-o mimică acră aşa cum credeam. Când m-am uitat în oglindă ajuns acasă, am văzut că aveam o expresie destul de plăcută şi nu una înfricoşător de rigidă cum credeam.

Totodată devenisem hipersensibil, şi pentru nişte lucruri care acum îmi par ridicol de nesemnificative ajunsesem de vorbeam singur pe stradă, incapabil să mă mai controlez. Din fericire pentru mine, am citit din întâmplare câteva zeci de pagini care au căzut tocmai pe problema mea. La sfârşitul unor pagini despre singurătate, era prezentat un mic neajuns al acesteia, şi anume ascuţirea sensibilităţii în relaţiile sociale şi susceptibilitatea faţă de gesturi absolut nesemnificative.

Miercuri, 12 martie 2003

Să te aşezi dimineaţa la masa de lucru şi să nu te mai ridici deloc sau foarte rar. Ce poate fi mai simplu.

Marţi, 18 martie 2003

Trebuie să mă concentrez doar la ceea ce fac. Restul va fi gândit la timpul lui. Să-mi elimin odată parazitismele astea mentale, aceste iluzorii gânduri care mă atacă când mintea îşi slăbeşte vigilenţa sau oboseşte.

Joi, 27 martie 2003

Azi a luat sfârşit visul unei lungi nopți de iarnă. Mi-am dat jos păturile din geam şi după mai bine de 4 luni, am din nou lumină naturală în cameră. Pisica e şi ea dezorientată, stă la geam şi priveşte, după vrabii mai ales.

Miercuri, 2 aprilie 2003

Mi-am pus din nou păturile în geam. Îmi obosesc ochii cumplit când oscilează lumina. Ochii mei nu suportă lumina naturală.

Să notez două vise interesante. Primul avut la Slatina: dormeam şi m-am trezit deodată, îmi roiau pe tot corpul scorpioni. Apoi am avut un moment de concentrare a minții, parcă m-am strâns tot într-un punct şi le-am ordonat: *Plecați*! Au plecat. M-am ridicat confuz. Mi-am scuturat apoi capul, aveam prins în păr un scorpion mort. Când am privit în jurul meu, pe jos erau împrăştiați scorpioni morți, stâlciți.

Alt vis. Eram la țară. Deodată a izbucnit un trăsnet care a aprins copacul din fața bucătăriei. Când am privit mai bine, copacul era acoperit de un foc straniu, albăstrui ce nu-l ardea.

Joi, 1 mai 2003

Nu ştiu ce-i cu mine; nu mai sunt eu. Dorm tot mai mult iar când mă trezesc un fel de pâclă groasă îmi acoperă creierii. Sunt mai leneş, tot mai supus simțurilor. Plăcerile care mi se oferă, le primesc pe toate.

Mai demult, când studiam zilnic din Patanjali eram mai limpede, lucram mai mult, citeam mai mult. Corpul mi-l țineam în frâu, pasiunile le înăbuşeam iar gândurile nu mă tulburau. Apoi, am descoperit că nu pot merge singur pe acest drum. Şi am renunțat. Au apărut apoi alte ispite, alte amăgiri. Mai ales femeia, ea mi-a intrat în viață, mi s-a lipit pe viața mea. A urmat oboseala, inerția, lenea. Observam cum voința îmi paralizează, cum devin incapabil să mă mişc dintr-o poziție confortabilă. Ceasurile deveneau tot mai puțin ale mele. Uneori aveam momente de trezire când încercam să rup totul, să fug departe, să mă eliberez. Inevitabila ei criză de plâns, incapacitatea mea de a-i rezista. Şi totul reîncepea, şi iar, şi iar...

Mintea mea e tulburată, nu pot să contez prea mult pe ea. Ar trebui să mă limpezesc mai întâi, să scap din vârtejul unor întâmplări care nu ştiu unde mă poartă. Ce trebuie să fac? Trebuie să rămân mai mult timp singur. Întrebarea dacă trebuie să renunț la Cătălina nu duce nicăieri. Mă trezesc în plin blocaj psihic, în plină aporie. Vrând să mă eliberez, mă împiedic şi cad. Căci neputința mea de a mă însingura acuză pe toți ceilalți, numai pe mine nu. Desigur că viața pe care o duc cu întâlniri şi desfătări zilnice nu mai poate continua.

Marți, 6 mai 2003

Sunt prea încordat. De asta am și deschis jurnalul, ca să spun că-s încordat, să mă plâng, să mă analizez, să treacă...Mi se pare că nici măcar nu gândesc prea limpede. Afară explozia vegetală e impresionantă; într-o săptămână a înverzit totul, a înflorit totul. Și acest verde, această prospețime, aceste mirosuri nu mă liniștesc. Simt febra de a lucra și totuși nu pot face nimic. Poate pentru că vreau prea mult acest lucru. Voința în ordinea corpului limpezește, în ordinea sufletului poate prăbuși. Am terminat jurnalul lui Sebastian. Nu mi-a plăcut de la bun început; mediocru, foarte mediocru. Am mai citit cu destulă greutate și din **Estetica** lui Croce. Câteva săptămâni în urmă, când am descoperit-o am citit pe nerăsuflate cam un sfert din ea. Erau probleme care mă interesau, unele la care meditasem și le regăseam. Subliniam paragrafe întregi, coloram cu voluptate ideile mai importante. Mă lăsam cucerit de coerența logică a discursului, de frumusețea exprimării, de ritmul frazelor. Iar astăzi, mi-a fost peste putință să urmăresc. Întrebarea plutea în aer. *La ce bun Croce, la ce bun totul? Cărți, cărți și iar cărți; mii de cărți, în librării, anticariate, peste tot. Mă ajută ele oare să înțeleg ceva, să rezolv ceva?* De trei mii de ani această sinistră comedie, acest bâlci, această dementă. *Să citesc, să scriu, ce lucruri fără rost. Doar o evaziune, o fugă de esențial, o dulce inconștiență.* Toate au mai fost, s-au mai întâmplat, și se reia mereu, mereu, aceași biată melodie.

Miercuri, 7 mai 2003

Azi am ieșit afară din casă. Trebuie să observ că la cam două zile de stat în cameră apare un motiv absolut urgent de a ieși. Așa că o sun pe Cătălina și plec la plimbare. Azi de exemplu, trebuia neapărat să mă tund. Și să-mi vizitez o colegă în legătură cu niște cursuri.

Joi, 8 mai 2003

Extrase din ***Ascetica și mistica bisericii ortodoxe***: în toate scrierile duhovnicești ortodoxe se repetă, ca mod al stârnirii patimilor, schema următoare: Satana aruncă în mintea noastră un gând de păcat, așa-zisul atac (prosbole) care se poate traduce și prin momeală. El e gândul simplu al unei eventuale fapte păcătoase, nezugrăvindu-se însă nicio imagine concretă a acelei fapte. Momentul decisiv e acela în care ia atitudine cugetarea noastră. Dacă am alungat gândul din prima clipă am scăpat. Dacă însă începem să medităm asupra lui, să ne îndulcim în gând cu perspectivele păcatului, se produce *„însoțirea, amestecarea gândurilor noastre cu gândurile dracilor vicleni”*. Astfel, intrăm în zona păcatului și anevoie mai putem opri desfășurarea până la capăt a acestui proces odată declanșat.

Sâmbătă, 10 mai 2003

Am reușit să rămân singur. Am citit din „Mistica și ascetica” lui Stăniloae. Există în ea analize foarte profunde; descrierea minuțioasă a drumului ascetic arată o foarte bună cunoaștere a omului. Însă, pe acest drum nu pot merge. Îmi lipsește credința.

Şi apoi, toate speculaţiile metafizice mă lasă rece. Ce rost are toată această încrâncenare, toate aceste speculaţii despre capătul drumului, dacă acest capăt nu a fost atins. Sau de ce să admit că ortodoxia este mai bună decât toate celelalte practici similare, pentru că scopul ei este îndumnezeirea omului şi nu doar un extaz suficient sieşi ca în religiile orientale, ca la neoplatonicieni sau ca la misticii nemţi.

Visez să scriu o Prolegomenă la orice ascetică şi mistică viitoare ce se va înfăţişa drept ştiinţă. Să umblu prin doctrinele morale din lume, prin mistici şi prin asceze şi să iau de acolo tot ce găsesc bun, tot ce mi-ar folosi pentru creşterea mea spirituală şi să experimentez pe pielea mea. Însă un asemenea proiect ar avea valoare pentru mine şi atât. Oamenii se nasc cu calităţi diferite, cu virtualităţi diferite, cu păcate şi ispite diferite. O ştiinţă care să ridice orice om la Spirit nu se poate.

Trebuie să-mi continui drumul. În plus, m-am simţit tulbure şi incoerent toată ziua. E un mare pericol să încerci să accepţi aşa deodată nişte simboluri, nişte reprezentări, pentru care nu am avut niciodată vreo atracţie cât de mică. Să mă continui pe cel ce sunt mai degrabă.

Duminică, 11 mai 2003

Am sunat-o pe Cătălina. Cum voia să iasă în oraş, am chemat-o la mine să-i explic de ce nu mai putea să stea în casă. I-am dat să citească din Pascal despre om şi despre fuga lui de sine, de singurătatea sa. Inutil de altfel tot efortul meu.

Ar trebui să înţeleg eu filozoful, că există şi alte ispite prin care omul fuge de el însuşi. Una dintre cele mai subtile, dintre cele mai drăceşti, este ispita binelui individual, adică de a face cuiva un bine. Fiecare e dator, însă numai faţă de el însuşi. Fiecare e dator să realizeze virtualităţile pentru care a venit pe lume. O, ce frumos! Ce înălţător! Să faci bine unei persoane. Dar acesta nu valorează nimic faţă de binele pe care ţi-l poţi face mai întâi ţie, ajungând om adevărat, urcând pe tărâmul numinos al nemuritorilor.

Miercuri, 14 mai 2003

Încă o zi pierdută aiurea. Dintr-un motiv ridicol, aproape incredibil. Stiloul meu a refuzat pur şi simplu să mai scrie. L-am bruscat, l-am spălat, niciun rezultat. Furia îmi creştea, nu puteam să înţeleg de ce nu vrea afurisitul să scrie. M-am dus şi mi-am cumpărat trei stilouri. Acasă aceeaşi poveste, nici unul nu voia să scrie. Eram exasperat, mi se părea că duhurile rele complotează împotriva vocaţiei mele, împotriva singurătăţii mele. Mă simţeam ca ascetul ispitit să-şi părăsească scorbura. Turbam evident de evidenţa cauzei paranormale care mi se servea pe tavă fără nicio deghizare. Adică, chiar aşa am ajuns, să joc cu iluzia lumii cu cărţile pe faţă.

Până la urmă am găsit un motiv mai digerabil din punct de vedere raţional. Şi anume, se stricase cerneala în călimară şi nu mai circula în stilou. Stilourile nu aveau săracele nici o vină, dar când am realizat asta erau deja călcate în picioare şi făcute ţăndări pe jos. Aşa că am mai făcut o plimbare după cerneală şi alte stilouri.

Vineri, 16 mai 2003

Am avut o zi foarte încărcată. Până la 4 am răsfoit la estetică. Am dormit 3 ore, apoi am fost la examenul de estetică mai mult de formă. Mi-a căzut singurul curs pe care-l citisem pe jumătate: „Hermeneutică şi estetică". Aşa că am brodit-o, cred că am scăpat de examenul ăsta. Simt o mare uşurare. Când încercam să învăt la estetică am avut revelaţia neputinţei mele de a mai învăţa. E o incapacitate aproape organică. Mintea refuză să se plieze asupra foilor, nu pot citi două propoziţii una după alta. Şi apoi propoziţiile acelea bâlbâite mă chinuie, mă schingiuiesc. Nu pot să le citesc fără să mă revolt până la măduvă. Haosul din mintea celui care le-a scris mă umileşte şi mă deprimă. Şi cât de bine îi înţeleg cum lucrează. Bietele lor gânduri insuficiente şi sărace nasc propoziţii vagi. Nici ei nu-s mulţumiţi, îi vezi cum încearcă să se explice mai bine. Adaugă precizări între virgule, propoziţii care să explice alte propoziţii. Frazele se lăţesc, umplu rândurile, ajung şi mai incoerente, ajung hăţişuri de cuvinte pe care nu le poţi citi fără să te pierzi iremediabil. Dacă vrei să înţelegi ceva, trebuie să faci drumul invers, să tai fără milă, să rescrii fraza. Altfel nu poţi să eliberezi şi să înţelegi bietul lor gând, biata lor sărăcie.

Sâmbătă, 17 mai 2003

Aproape 10 seara. Azi am lucrat doar la greacă, o lecţie întreagă. De mult nu a mai mers atât de uşor. De fapt, după ce am scăpat de participiu e şi normal să merg mai repede. Şi am stat toată ziua singur. Mi-a revenit vechea mea problemă: somnolenţa de după masă.

Trebuie să stau la masă drept, rigid, respirând încet. Mintea trebuie lipită pe textul pe care îl studiez. La început e incomod, dar după un timp, poziţia devine comodă şi uşor de menţinut. Trebuie totodată să ignor ceaţa ce mi se coboară pe creieri, să mă împac cu ea. După un timp mintea mi se va limpezi.

Marţi, 20 mai 2003

Am avut nevoie de Cătălina să-mi traducă un text la franceză. Aşa că am pierdut aiurea toată ziua. Acum ştiu că cel mai mare rău pentru un om este femeia. Va trebui să mă dezintoxic treptat.

Joi, 22 mai 2003

Azi am făcut un pic de greacă. Studiez *Etica* lui Aristot. Au fost suficiente doar două zile, ieri şi azi ca să încep să mă limpezesc. Fac la greacă, citesc şi răsfoiesc mai multe cărţi deodată. Mai devreme stăteam pe treptele casei şi priveam spre blocuri, spre stradă. N-am nici cea mai mică tentaţie de a ieşi în oraş. Doar camera mea este locul unde se mai poate descoperi ceva nou, unde sufletul, bietul suflet, poate să se frământe, să se pasioneze, să dureze...

Aş vrea să nu uit niciodată momentul acesta şi să nu mai pierd limpezimea la care am ajuns. Dacă privesc în urmă la ultimul meu an, mă îngrozesc de sterilitatea lui, de cât de puţine am făcut. Dar oare chiar am înţeles de data asta? N-am să mai recad iarăşi, încet-încet, în mediocritatea care apare în orice viaţă domestică alături de o femeie. Mi-am propus pentru început să o văd doar de două ori pe săptămână.

Dar parcă nu mă ştiu... O să vină un moment de oboseală, de lene, de plictiseală sau lehamite şi o să o chem pe la mine să ne vedem. Sau poate o să trebuiască sub vreun pretext idiot să-mi părăsesc camera. Şi iarăşi o să ieşim, o să mi se învolbureze mintea, iar o să uit esențialul. Există atât de puține lucruri esențiale care trebuiesc păstrate în minte, şi culmea, tocmai pe acelea le uităm. E inexplicabil cum uit esențialul, acele momente magice, în care spiritul străpunge iluzia cotidiană, sunt aşa de uşor uitate...

Uneori mi-am însemnat aceste momente, le-am descris pentru ca în momentele mele sterile să-mi pot aduce aminte esențialul. Însă în momentele mele sterile acele rânduri nu foloseau la nimic. Înțelegeam vag, simțeam un pic despre ce vorbisem în momentele de har, dar nu puteam să retrăiesc experiențele avute. Rămâneam amorf, steril, înceţoşat. De exemplu, momentul de față e unul magic. Scriind, chiar fără să meditez prea mult, îl descriu întrucâtva. Aş vrea desigur să-l pot descrie clar, să-l închid în categorii, să-i dezvălui toate resorturile lăuntrice ce-l creează. Ca apoi să mă pot reîntoarce din nou la această stare, să o pot retrăi din nou. Însă când acel ingredient necunoscut care-mi provoacă această stare va dispare, existența mea va recade la modul ei obişnuit şi mediocru. Să fie oare motivul faptul că-s singur, că-i noapte şi că e linişte? Sau poate din cauză ca de două zile am tăcut? Ar fi nişte puncte de plecare. Lucrurile simple sunt cele care aduc pacea şi liniştea sufletului.

Luni, 26 mai 2003

Apare un moment în timpul oricărui antrenament cultural, când vertiginosul ritm inițial scade şi simți că te afli într-un punct de unde nu mai avansezi deloc sau prea puțin. E riscant să stai prea mult în acest loc. Dacă nu îți încordezi toate puterile să faci pasul eliberator te vei afunda şi vei eşua acolo. Vei rămâne toată viața cu acele biete scheme mentale şi superstiții care te-au dus până acolo. Ce trebuie să fac? Nimic altceva decât să consolidez ce am câştigat şi să adaug multă greacă, Platon şi Aristotel. Trebuie să înțeleg că numai aşa îmi pot îmbunătăți calitativ spiritul. Desigur că nu e uşor. Vor apărea dese momente de oboseală, de plictis, de descurajare. Voi fi tentat de cărți uşoare şi plăcute care să-mi dea iluzia că gândesc. Unde sunt lucrurile, unde trebuie să stărui? Tocmai acolo unde pare mai greu. Un creier rămâne mediocru pentru că ocoleşte problemele noi şi grele. El ar vrea să facă tot din cele cu care s-a obişnuit, are rezistență la noutate, la a învăța ceva nou. Ca să mă simt bine, mă gândesc că în locurile unde eu pot să întârzii ore în şir, creierele profesoraşilor mei nu reuşesc nici măcar să se apropie.

Marți, 27 mai 2003

Am căpătat aşa o aversiune pentru ieşirile în lume încât o plimbare până la şcoală şi înapoi, e în stare să-mi strice o jumătate de zi. Sunt stupide încrâncenările mele, îmi dăunează prea mult. Ar trebui să accept că anumite lucruri trebuie să se întâmple şi să folosesc optim timpul care-mi rămâne. Trebuie să fiu agresiv, să mă reîntorc la vechiul meu temperament. Trebuie să fiu mereu în atac.

Dacă nu ataci, dacă nu gândeşti mereu, te năpădesc amintirile zilelor scurse, regrete, porți discuții imaginare, ți se formulează indignări. Dacă eşti mereu în ofensivă toate acestea nu mai au timpul necesar să se nască. Îți vei mări astfel randamentul cu care lucrezi, nu vei mai tot amâna să începi o problemă. Cu această agresivitate pe care mi-o redescopăr, am reuşit de pildă să mănânc în 10 minute, altfel mi-ar fi luat cel puțin o jumătate de oră. Şi mai ales, fiind în activitate îmi păzesc gândurile şi SUNT. Nu mă mai las păcălit de acea stare de letargie în care să-mi ordonez şi să-mi planific acțiunile viitoare. E doar o iluzie că dacă faci planificări mentale ale activităților eşti mai eficient, lucrurile trebuiesc gândite fiecare la timpul lor. Dacă te hazardezi să le gândeşti în perspectivă, să le planifici îți va scădea capacitatea de a acționa, vei ajunge pasiv şi indiferent. Şi nu vei mai realiza nimic.

Am fost la şcoală la seminarul domnlui Androne să aflu ce trebuie să citesc pentru examen. Mi-a explicat că nu mă poate primi în examen întrucât nu am prezență la seminarii. Domnul Androne e un om foarte bun şi corect. Era aşa de îndurerat de incident că m-am simțit şi eu vinovat de durerea lui. Am îngăimat un *Nu face nimic, vin atunci în sesiunea următoare*. Şi nici nu mai ştiu cum m-am strecurat afară, să scutesc bietul om de mustrări de conştiință. Păcat doar că morala lui se sprijină pe reguli de acestea stupide. N-ai fost la seminarii, nu poți să intri la examen. Să-mi fie mie ruşine că n-am înțeles acest lucru şi l-am pus într-o astfel de situație neplăcută.

Să dea examen atunci ăia care i-au dormit tot anul şi care o să-l copieze fără nici o jenă. Că de, au copiat ei pe Nistor care se învârtea prin sală cu trei supraveghetori pe lângă el, între care şi domnul Androne.

Miercuri, 4 iunie 2003

Mâine o să fac 21 de ani. Ce cadou să-mi fac decât libertatea, dulcea libertate. Cu cinci luni în urmă eram în acelaşi punct ca zi. Pe 4 februarie e scris îngroşat *Trebuie să rămân singur*. Şi după 5 luni sunt exact în acelaşi punct, n-am mai făcut niciun pas. Peste 3 ani voi fi tot aici. [A mai durat 5 ani de fapt, apoi totul s-a sfârşit. Incredibil, au trecut 5 ani de când eu am scris rândurile astea în jurnal, incredibil cât de repede mai trece timpul...] Stăruie o atmosferă ireală în jurul meu. Se pare că am reuşit, numai Dumnezeu ştie cum, să rămân singur. În cele din urmă ea m-a înțeles. Trebuie doar să o mai sun din când în când.

Joi, 5 iunie 2003

Azi am împlinit 21 de ani. Am făcut greacă şi m-am uitat prin Hegel. Spre seară am adormit agitat şi tulbure. M-am abținut cu greu să nu-mi părăsesc camera. Următoarele 3 zile greacă şi Hegel.

Vineri, 6 iunie 2003

M-am trezit târziu. Am făcut destulă greacă şi am citit puțin din Hegel după care am hotărât să mă las păgubaş de Hegel că nu merge.

Însă am început din nou pe Kant. Aproape mă mir că nu l-am descoperit până acum. Dacă voi rămâne unde sunt, multe mi se vor lămuri. Important este să nu ies din casă şi să nu o primesc pe Cătălina. Până mă culc mai citesc din Augustin.

Sâmbătă, 7 iunie 2003

M-am trezit la 8,30, am lucrat 4 ore la greacă, foarte puţin Kant, am citit **Dayan** de Eliade, iar acum e ora 18 şi mă reîntorc la greacă.

Duminică, 8 iunie 2003

M-am trezit la 8,15. Am citit *Viaţa lui Isus* a lui Renan. În rest activităţi domestice: spălat covoare, spălat haine, spălat aragaz, oale, farfurii. Cu puţin efort am reuşit să fac o curăţenie generală doar într-o jumătate de zi. Şi, ca să dureze mai puţin, am sărit mesele...

Luni, 9 iunie 2003

A cincea zi de când am rămas singur. Şi e minunat. Sunt mai senin, gândesc mai limpede şi mai viu şi lucrez mai mult ca oricând. Am făcut în ultimele patru zile mai multă greacă decât în toată luna mai. Limitele exterioare ce-mi sunt impuse, examenele de pildă, nu mă mai irită aproape deloc. Mă iritau destul de mult anumite neajunsuri exterioare doar pentru că nu se afla în mine un principiu de ordine şi echilibru suficient de puternic. Acum, când încep să mă liniştesc şi să mă limpezesc, agresările exterioare pălesc de la sine.

Atenţie! Să am grijă să nu mă mulţumesc prea repede cu ceea ce am dobândit căci pot cădea foarte uşor în starea din care am scăpat cu atâta zbatere. Ieri chiar mă ispitea ideea să o chem pe Cătălina să facem franceză. Şi parcă înţelesesem deja că franceza n-am nicio şansă să o învăţ cu Cătălina. Căci prezenţa ei mă oboseşte psihic, are o oboseală care se molipseşte foarte uşor, o pasivitate şi o lipsă de viaţă care sleieşte chiar şi pe cel mai energic om. Am avut dese momente, acele magice momente, în care străpungând vălul cotidian simţeam că ea întruchipează însăşi moartea, moartea mea spirituală. Îi cercetam atunci chipul, îi priveam ochii ei mari...

Mă aşteaptă o grea încercare azi. Ea vine să-mi aducă cursurile. Trebuie să rămân lucid şi să scap cât mai repede. Mi-ar fi greu să descriu ce s-a întâmplat. Oricum, întâlnirea nu a decurs conform planului. A avut loc o ceartă, o tentativă de despărţire, eu am luat-o pe o stradă, ea pe alta. Apoi, ea care mă aştepta plângând în faţa casei. Eram conştient că am decăzut iarăşi în planurile inferioare, în degringoladă psihică. Plângeam, imploram cerul, că am căzut din nou şi iar voi cădea, şi tot aşa până la combustia finală. Însă se pare că cineva s-a îndurat şi am obţinut o amânare. Sunt iarăşi liber şi senin.

Marți, 10 iunie 2003

M-am trezit destul de târziu. Am citit din Pascal, am lucrat vreo 2 ore la greacă, apoi am recitit Epictet. Randamentul zilei destul de scăzut. Mai citesc vreo 2 ore din Augustin şi apoi mă culc. Trebuie să mă gândesc la unele strategii prin care aş putea să mă smulg dimineața din somnul cel greu. Cel mai bine ar fi să dorm doar vreo 6 ore.

Miercuri, 11 iunie 2003

Să descriu dezgustul ce m-a cuprins după ce am citit trei cursuri din epistemologia domnului Voicu. Sentiment de pustiu, de zădărnicie universală. Simțeam cum mă sufoc de indignare, cum toată voința mi se năruie. Stăteam pe fotoliu cu capul strâns între mâini neputincios să mai gândesc sau să mai sper. Toate rezistențele mele etico-metafizice se năruiau. De ce mă umilește așa de mult să văd un creier șchiop? Ar trebui să-mi fie doar milă...Cred că nu a mai suferit nimeni cât am suferit eu citind câteva biete şi neghioabe cursuri. Suferința mea e nocivă, simt atât de viu intoxicația psihică. Ar trebui să mă controlez, să nu mai gândesc la asta, dar nu pot. Simt de indignare cum îmi pulsează sângele în tâmple iar cutia craniană devine neîncăpătoare. Nu mai sunt eu, capul îmi vâjâie, îmi pierd coerența. Şi asta doar din cauza unor fraze scrise încâlcit şi fără nicio logică, doar din cauză că trebuie să învăț nişte aiureli.

Sâmbătă, 14 iunie 2003

Primul rău care împiedica evoluția mea spirituală a fost femeia. Însă acest rău a fost înlăturat. Cu toate acestea lumea stăruie în mintea mea. Sub diferite pretexte ea mă distrage, mă împiedică să mă liniştesc. Dispoziția mea în fața vieții este una crispată, nu am linişte şi pace în mine. Sunt cumplit de încordat şi doar rareori mă liniştesc. Iar dispoziția asta a mea păcătoasă face să-mi găsesc enorm de multe motive ca să fiu tulburat. Trebuie să alung lumea din gândurile mele. Răul este de fapt rezistența şi îndârjirea cu care mă agăt de nişte lucruri iluzorii şi inexistente. Ignoră acestă lume iluzorie şi te vei linişti, şi toată suferința va dispărea ca prin vis. Vei câştiga timp, te vei linişti, vei fi împăcat şi fericit.

Vineri, 20 iunie 2003

Azi am examen la filosofie modernă. Ar trebui să citesc nişte rezumate neroade, să-mi umplu capul cu mai multe aiureli de cursuri. Dar eu cum gândesc matur şi responsabil, voi citi şi migăli pe Kant, fără să-mi pese câtuşi de puțin de examen. Examenul mi-l voi lua în toamnă. În plus, am restanță la epistemologie. Şi eu care credeam că am scăpat de aiureala asta. Conferențiar doctor Victor Voicu m-a lăsat pe toamnă. Să mă supăr dar n-am pe cine. Victor Voicu a absolvit în 68 facultatea de Istorie-Filosofie din Iaşi, doctorat în filosofie în 80. Prima carte publicată ***Relațiile interpersonale în procesul muncii*** (1986), titlu care nu are nevoie de alte precizări.

După 8 ani mai reuşeşte să-şi publice încă o carte ***Prelegeri de istorie a filosofiei*** (1994), carte care a fost tipărită la dorința studenților și nu conține părerile originale ale sale. Anul trecut am făcut cu domnul Voicu ontognoseologie, la care conferențiarul nostru citea nişte foi copiate din Alexandru Posescu - **Introducere în filosofie**.

Azi am citit puțin din *Prolegomenele* lui Kant şi puțin din *Categoriile* lui Aristotel. Mâine toată ziua voi rumega cartea Lambda din **Metafizica**.

Sâmbătă, 21 iunie 2003

Randament foarte slab. Am rumegat vreo 15 pagini din cartea A. M-am convins că dacă nu-l studiez pe Aristotel de la un capăt la altul, nu am nici o şansă să-l pricep.

Duminică, 22 iunie 2003

În ultima vreme am reuşit să rămân mai mult timp singur. Departe de a-mi găsi liniştea, am intrat într-o stare teribil de neplăcută. Mai ales datoriile şcolare mă irită foarte tare. Mi-am pierdut orice capacitate de efort intelectual. Îmi dau seama că numai reintegrând o conştiință senină şi necrispată pot progresa. Ajunsesem de nu mai puteam să urmăresc un sfert de pagină, de nu mai rezistam 30 de minute la masa de studiu. Corpul mi se părea îmbătrânit şi greoi, iar dacă citeam în fotoliu mă mustra ideea că nu sunt în stare să stau rigid la masă.

Marți, 24 iunie 2003

Am stat toată ziua singur. Am recitit ***Nuntă în cer*** şi am învățat pentru examen. Încep să reintegrez seninătatea conştiinței. Totul devine posibil astfel.

Miercuri, 25 iunie 2003

Zilele-mi curg nesemnificative. Nu prea înțeleg ce este cu mine. Conştiință clară, conştiință tulbure... Nimic nu se reflectă în abisul conştiinței mele. Mă tulbură misterul încarnat în femeie. De asta am chemat-o astăzi, voiam să văd cum lucrează asupra mea magia ei. Când o privesc, simt abisul, absența, golul. Poate din acest motiv mă oboseşte aşa de mult. Căci neantul din ființa ei trebuie umplut cu ceva, şi acest ceva este stors din mine. De aceea mă simt mereu golit şi fără vlagă când sunt cu ea.

Miercuri, 9 iulie 2003

Nu înțeleg de ce nu pot să fiu mereu acelaşi. Ieri eram un gânditor sever şi studiam plin de patimă. Eram cuprins de o stranie febrilitate, iar ceea ce făceam mă poseda întru totul. Iar ziua de azi m-am agitat, m-am iritat, n-am avut stare, n-am făcut nimic. Şi totuşi, acele ceasuri de febră sunt atât de minunate încât trebuie să fac totul ca să le redobândesc.

Duminică, 24 august 2003

Dacă vrei să-ți găsești liniștea și să fii fericit, obișnuiește-te să rămâi cât mai mult timp singur. Restrânge-ți activitatea la cât mai puține lucruri și îndeplinește-le în mod desăvârșit. Când vei fi nevoit să-ți părăsești camera, nu cârti și nu te învenina pe oameni. În vremurile în care trăiești singura libertate la care poți spera este cea interioară. Pregătește-ți din timp examenele și nu mai amâna să începi. Evenimente, obligații viitoare se năpustesc asupra ta. Alungă-le, nu te lăsa tulburat! Cele ce nu te privesc în momentul de față își vor găsi rezolvare la timpul lor. Nu-ți face griji zadarnice, nu-ți pierde seninătatea. Îndeplinește în mod desăvârșit ce ai de făcut acum și nu lăsa restul să-ți pătrundă în minte. Dacă vei trăi în mod desăvârșit prezentul , viitorul tot desăvârșit îți va fi. La fel și viața ta.

Marți, 26 august 2003

Ora 10. M-am trezit, am făcut gimnastică, mi-am băut cafeaua, am mâncat. De azi reîncep experimentele mele spirituale. Mă voi supraveghea în continuu în acest jurnal. Citesc din *Prolegomenele* lui Kant.

Duminică, 31 august 2003

Azi am reușit să rămân singur toată ziua. Poate de aceea acum revin la munca mea. Faptul de a rămâne tăcut și singur îmi potențează forțele mai mult decât orice odihnă sau discuție. Dorm cam mult, cam 9 ore, dar nu asta e problema. Când o să muncesc mai responsabil, o să fiu mai odihnit și o să dorm mai puțin.

Ce odihnitor este să stai la o masă și să nu te preocupe altceva decât propriile gânduri. Agitația și forfota zilnică, măruntele probleme,inutilele conversații, consumă mai multă energie psihică decât ceasurile de muncă febrilă.

Ce-am făcut azi? M-am trezit la 8,30 (9 ore de somn), primul lucru am făcut abdomene și flotări, mi-am fiert cafeaua, am mâncat, apoi mi-am băut cafeaua pe bancă, citind din conferințele lui Eliade și la 9,30 m-am apucat de Kant pe care l-am rumegat vreo două ore...am mâncat, mi s-a făcut somn, am luat o carte ușoară și reconfortantă care să-mi dea iluzia că gândesc (*Romanul adolescentului miop*) și am recitit prima sută de pagini. Apoi am dormit 30 minute și m-am reîntors la masă încercând să recuperez ceva din ziua de azi.

De ce privesc nostalgic imensul tei din fața geamului și suport așa de greu înnegurarea...de ce-mi plec urechea la șoaptele ispititoare ale străzii și vreau mai degrabă să ies și să mă plimb decât să-l citesc pe Kant...iar mâine încep examenele din toamnă, iar eu nu mi-am învățat nimic... Înainte, când mă analizam zilnic, mă cunoșteam mai bine. Cunoșteam și ceasurile și stările astea când mă copleșește tristețea. Le suportam cu răbdare, iar când noaptea începea să-și intre în drepturi, mă regăseam înviorat și cu poftă de studiu. Ceea ce mi se întâmplă și acum când scriu aceste rânduri.

Luni, 1 septembrie 2003

Ieri, când tocmai sfârşeam rândurile de mai sus şi deschisesem cursul de filosofie modernă, am auzit o uşoară bătăie în poartă. Nu mi-a fost greu să ghicesc cine era. Mi-a făcut cadou pe **Ulise** de James Joyce şi mi-a înmânat două epistole, pe care când le-am citit m-au mişcat. Am condus-o acasă încercând să o mai liniştesc, fiind cam tulburată de cearta pe care o avuseserăm cu o zi înainte. Cam regretam că trebuie să-mi părăsesc camera, dar ce era să fac...femeie, fiinţă slabă, e păcat s-o fac să sufere...

Când m-am întors eram fără chef, îmi pierdusem febrilitatea şi îmi era şi somn. Am mai citit vreo oră poezii de Eminescu şi m-am culcat.

Azi, 16,15. Nici ziua de azi nu e mai strălucită. Am rumegat puţin *Dialectica transcedentală*, apoi am citit vreo oră poezii şi proză de Eminescu şi din *Romanul adolescentului miop*. Mă întorc la Kant căci mai am două zile şi jumătate până la examen. Sper ca astăzi să rămân singur. Singurătea e tristă pe înserat, dar în rest e plină de voluptăţi. Voluptatea de a fi trist...

M-am întors la Kant, dar nu am rezistat prea mult. M-am plictisit, m-am aşezat în fotoliu. Aveam un chef nebun să ies pe străzi, să fug de mine, să uit ceea ce ştiu. Prea multă luciditate, prea multă...Să ies, să mă pierd în tumult, în gloată, în forfota fără sens, să mă indobitocesc ca să pot trăi. Deschid la nimereală Pascal: tocmai la distracţie, adică cea mai mare mârşăvie a omului. Distracţie probabil de la distragere, tragere îndărăt, oprire a celui care vrea să depăşească spectacolul iluzoriu al lumii.

Şi totuşi ştiu că lumea nu are ce să-mi ofere, că nu există acolo, în sânul ei, nimic pentru setea mea. Ce deznădejde să ştii că nu te poţi amăgi cu nimic. Şi atunci, de ce mă atrage aşa mult strada, opiumul acesta ieftin când ştiu că nu-i nimic de găsit acolo. Atunci am izbucnit: Fac praf toţi dracii, vă fac praf pe toţi. Mă agitam prin cameră, şi ah, cât aş fi dat să prind vreun cornorilă şi să-l iau de coadă şi să-l fac zob de pereţi. Aha, ăsta-s eu, aşa cum am fost mai demult, acum mă recunosc. Când nu mă putea opri nimic. Sufletul meu vechi se trezea, simţeam viaţa pulsându-mi în sânge. Aha, deci încă mai am nişte sevă virilă, sufletul meu încă mai ascunde o sfântă sălbăticie. Cum de am uitat asta atâta vreme.

Avansez în pregărirea pentru examen destul de repede. Mi s-a făcut somn şi mi s-au împăienjenit ochii. Spiritul e însă mai puternic, aşa că tot corpul greoi, ameţit şi transpirat va sta mai departe pe scaun. Neplăcută această slăbire a ochilor, însă mintea mi-e trează. Ieri, pe la aceeaşi oră mă simţeam cam la fel, dar am depus armele. Credeam că e de vină femeia, că prezenţa ei demonică mă lasă cu minţile stoarse şi aiurite. De fapt era doar propria mea lene, rezistenţa cărnii mele de a se spiritualiza. Neplăcut adevăr. Credeam că e suficient să rămân singur ca toate aceste simptome să dispară. Am o ciudată satisfacţie să-mi supun corpul, să-i poruncesc...

Marți, 2 septembrie 2003

9,00 Minunat lucru mai e să fii puțin mai atent cu timpul tău. M-am trezit la 8 (7 ore de somn) și mi-a luat o singură oră să mănânc, să-mi beau cafeaua. Așa că acum mă apuc de studiu. Mi-e puțin somn, dar mintea mi-e limpede, ochii mi-s limpezi și ei și dacă mă hotărăsc să-mi folosesc puțin mintea mă trezesc de-a binelea. Așa că trei ore nu mă mai gândesc la nimic altceva. [Până la urmă am studiat 3 ore pe Kant, și am recitit din *Jurnalul de la Păltiniș* și din *Ușa interzisă*.]

11,25 Îți vezi viața ca pe un lung șir de ani de muncă și faptul că ai o oarecare constanță în ceea ce faci te face să crezi că e suficient și te mulțumește. Nu uita că dispui de forțe mult mai mari. Dar ca să ajungi să le descoperi trebuie să te grăbești pe drumul pe care ai pornit. Trebuie să te călești prin muncă aspră, săvârșită zi de zi în singurătate. Cât de multe prilejuri ți se oferă să-ți faci datoria, să-ți exerciți virtutea. Înfrânge-ți lenea, înfrânge-ți somnul. Te poți modela cum vrei tu. Ți-e somn? Fii fericit, ți se oferă prilejul să înfrângi somnul.

Miercuri, 3 septembrie 2003

9,25 Mă apuc imediat de învățat. Mă simt așa cum mă simțeam când eram școlar și mă duceam dimineața la școală. Simt că întineresc, sunt odihnit, liniștit, iar gândurile nu-mi umblă brambura.

20,05 Am studiat între 9,30-12,30 , apoi m-am plimbat cu Cătălina prin anticariate. Mi-am cumpărat Kazantzakis- *Hristos răstignit*, Knut Hamsun-*Foamea* și *Elogiul nebuniei* de Erasm. Numai că mâine am examen și trebuie să-l pregătesc pe Hegel.

Joi, 4 septembrie 2003

M-am culcat la 12,45 și m-am trezit la 6,45. Am fost și am dat examen la Filosofie modernă, la 11 eram acasă, până la 12 am mâncat, apoi am citit în 6 ore primul volum din *Hristos răstignit*, am ieșit la o plimbare, m-am întors la 9 și am mai citit până la 1.

Vineri, 5 septembrie 2003

Am dormit pare-mi-se mai mult azi, am terminat până la 13 pe *Hristos răstignit*, apoi am fost cu Cătălina la examen, multe ore pierdute aiurea, am trecut prin anticariat unde am cumpărat Laurence Sterne- *Tristam Shandy* și *Martin Eden* de J.London

Sâmbătă, 6 septembrie 2003

Am dormit 7 ore, am citit, am mâncat. Adică n-am făcut nimic azi. E atât de reconfortant să te simți obosit și să nu cedezi somnului. Numai că nu am ce să fac, de citit literatură nu mai am chef, să trec la ceva serios nu mă simt în stare după o zi atât de goală...

Literatura trebuie citită rar, dacă vrei să o citești cu tot sufletul, să i te dărui total. Doar după o muncă responsabilă, după elină, filosofie clasică sau Kant poate avea gust.

Marți, 9 septembrie 2003

Am avut examen la antropologie. Am scris vreo două ore despre Pascal. Adică mai precis din Pascal căci am parafrazat și am citat cât de bine m-a ajutat memoria. Rezultatul a fost destul de oarecare și de șters și nu din cauza conținutului ci a formei acestuia.

Frazele mi-au ieşit greoaie şi căznite, am pierdut trei sferturi din perfecțiunea exprimării pascaliene. Şi probabil că geniul lui Pascal ține mai ales de stil, de perfecțiunea formală a ceea ce spune.

În ultima vreme mi-a crescut prea mult grija pentru lucrurile exterioare. Începusem chiar să cred că fericirea mea depinde de ambianța în care lucrez. Numai că această ordine exterioară nu are limită, aşa că decât să păstrez ordinea exterioară, lucru care mă coboară din înălțimea spiritului, mai bine să fie dezordine şi debandadă în jurul meu, dar să-mi văd de ale mele. Nu uita că nu ai altă viață decât asta, şi nu face să ți-o pierzi spălând şosete sau farfurii. Toate astea pot să aştepte mult şi bine.

Miercuri, 10 septembrie 2003

8,30 Am început iarăşi să dorm mult. Cum nu reuşesc să mă însingurez, nu mai am chef de nimic...

Vineri, 12 septembrie 2003

Mi-am făcut un progrămel pentru următoarele 9 zile. Ce lucru energizant să-ți faci program. Fiind riguros prevăzut, un fragment de timp este smuls din durata obişnuită, este smuls din neant, din neființă. Desigur că trei sferturi din timp îmi este rezervat pentru trei examene neroade şi doar un sfert pentru greacă. Însă voi sta la masă cu spatele drept, voi respira încet, ritmat, voi privi toamna şi voi învăța lucruri neplăcute, dar toate acestea sunt de preferat zilelor de trândăveală din care nu mai scap odată...Pentru început voi sta 13 ore la masa de studiu.

Duminică, 14 septembrie 2003

Zilele bolnave mă copleşesc. Sper că după ce voi scăpa de examenele astea stupide, mă voi regăsi. Dar asta e doar un pretext de a trăi viu, autentic, tocmai în timpul acestora. Cine nu-şi găseşte liniştea în orice momente, chiar şi pe furtună, nu şi-o va găsi niciodată.

Vineri, 19 septembrie 2003

Mâine am examen la economie politică. N-am chef să învăț, nu am chef de nimic. Singura viață decentă mi-o întrezăresc la o mănăstire.

Miercuri, 1 octombrie 2003

Azi e prima zi din al treilea an de facultate. Reîncep greaca, mă reîntorc la Platon. În rest, mai văd eu ce mai fac...[Bilanț: am repetat primele 5 lecții la greacă, am recitit *Jurnalul de la Păltiniş* şi puțin din *Uşa interzisă*]

Joi, 2 octombrie 2003

Ziua de azi are un început mai bun. Sunt deja la masa de studiu. Pentru azi: la greacă lecțiile 6,7,8 , recuperez apoi câteva dialoguri de Platon iar pe seară, când voi fi sătul mă reîntorc la Liiceanu...

Sâmbătă, 11 octombrie 2003

Părinții mei au plecat înapoi la Slatina, mă pot reîntoarce la studiile mele. Pătrunderea socialului în viața mea mi-a cam dat peste cap planurile.

Duminică, 19 octombrie 2003

Citesc *Jurnalul* lui Mircea Eliade. Urmăresc mai ales cele ce privesc *Noaptea de Sânziene*. Mă nedumereşte insuccesul acestui roman, care pe mine m-a fascinat. Îmi amintesc că l-am citit pe nerăsuflate în ultima clasă de liceu, când lucram la matematică zi şi noapte şi mă pregăteam să devin inginer. O amintire demult uitată şi destul de ciudată mi-a ieşit azi la iveală citind despre această carte. E ciudat cum ne amintim uneori anumite lucruri...O amintire din ziua aceea când am citit această carte. Era după-amiază, mi se făcuse somn, şi cum citeam în pat am închis ochii şi am aţipit. Cartea rămăsese deschisă lângă mine. Am început să-mi continui lectura în vis. Mi-am dat seama că visez, parcurgeam fermecat rândurile cărţii. Am privit apoi pagina la care citeam şi am încercat să reţin de la începutul ei ceva, să văd dacă chiar e posibil aşa ceva. Apoi, m-am trezit şi am deschis la pagina din vis... Ciudată, destul de ciudată întâmplarea...

Sâmbătă, 25 octombrie 2003

De vreo şapte sau opt zile nu am mai făcut nimic care să merite să fie povestit. Am alunecat într-o existenţă banală, stupidă. Vechile rezistenţe mă ajută să nu mă las copleşit. Încă mai învăt cuvinte elineşti pe stradă. Câteva zile în urmă încercasem să-mi mai simplific puţin viaţa mult prea complicată de la o vreme. Mâţa şi puii ei îmi tot făceau prin casă, aşa că i-am pus într-o cutie şi i-am dus la ţară la 120 de km de Galaţi.

Însă pe seară când m-am întors, camera îmi părea pustie, până şi Cătălina plângea după ea, aveam de altfel amândoi lacrimi în ochi şi ne era ruşine să ne privim. M-am dus a doua zi la ţară şi mi-am luat mâţa înapoi.

Încerc să-mi revin în fire. În perioada asta agitată prin care trec ar trebui să mă îngrijesc puţin şi pe mine. Să mănânc, să-mi fac foc în cameră. Azi a nins cu fulgi mari. Frig...

Ianuarie 2004

Sunt atât de copleşit de cele la care mă obligă această lume, încât pentru prima oară în viaţa mea încep să mă percep ca un ratat. Ăsta să-mi fie oare destinul: câteva bătăi firave la poarta spiritului apoi oboseala, inerţia, uitarea. Aş vrea poate, să mă înspăimânte acest lucru. Mă înspăimântă, sunt obosit şi nu ştiu ce să fac. Când merg pe stradă şi privesc blocurile, oamenii aceştia ce umblă fără rost, muncesc, plătesc impozite, târguiesc la piaţă şi visează să-şi cumpere, să-şi facă, mă cuprinde o deznădejde amară. Îmi vine să fug, să urlu. Unde să fug...peste tot blocuri, oameni, blocuri. Nimic de făcut în lumea asta. Deodată am o tresărire de bucurie şi privesc mai atent în jurul meu. Nimic nu mă poate obliga să trăiesc aici dacă nu vreau. Încep să înţeleg...undeva trebuie să existe o ieşire, o uşă invizibilă care duce în altă lume...trebuie doar să o caut şi să o recunosc. N-am găsit-o încă, dar o voi găsi...acum ştiu. Iar oamenii ăştia care nu o vor vedea în veci. Şi jocul ăsta fantastic, cu fragmente de timp, cu stări de spirit obscure şi cu cuvinte...

Sunt obosit, zdrențuit de evenimente, de lumea aceasta. Simt cum sunt redus, diminuat, cum mă pierd și nu pot face nimic, nimic. Mă obsedează libertatea spiritului meu. Până de curând credeam că ceea ce este mai profund în mine, spiritul meu, nu poate fi alterat de evenimente, de viață socială, domestică. Și dureroasa mea descoperire este că acel spirit, nu numai că poate fi alterat, ci diminuat, redus până la sfera neființei, a unei vieți în impersonalul colectiv, al speciei, al biologiei. Ce fac acum, retragere în eul meu cel mai adânc mă liniștește și mă purifică. Ce trebuie să fac ca să rămân viu, autentic, în această viață mecanică, dementă. Cum aș putea să scap când totul mă copleșește și mă sufocă. Cum pot fi liber? Credeam că ceea ce sunt în adâncul meu, cu morala și metafizica mea, nu-mi poate lua nimeni. Apoi am descoperit ce dar fragil e această libertate interioară și cât de ușor se pierde ea. Aceste note trebuie să fie soluția unei crize. Acum sunt singur, am liniște, am pace. Dar această stare este foarte precară și fragilă. Un singur lucru neplăcut și liniștea mea s-a dus. Și apoi, trebuie să treacă iarăși săptămâni până să mă regăsesc din nou. Cum să rezist timpului mort, și să nu mă pierd în acest fragment arid și monstruos. Surprinzător este că mă simt bine acum, am o poftă nebună de a fi viu, de a trăi. Și vor fi suficiente doar câteva pagini din pedagogia domnului Barna ca să mă arunce în cel mai negru dezgust și disperare. Cum aș putea oare să trăiesc într-o lume haotică, dementă, iar evenimentele ei să nu mă piardă. Inutil să-mi spun: voi scăpa de examenul de la pedagogie și voi fi liber să fac ce-mi place.

Dacă nu găsesc un mod de a trăi mulțumit chiar acum în prezent, nu-mi voi mulțumi niciodată sufletul. Cine nu găsește în sine prilej de fericire, va fi mereu împiedicat de câte ceva de pe lumea asta...

Încep acum, destul de târziu, jurnalul acestui an, poate și de teama că dacă mai întârzii puțin, o să fiu iarăși prins în iureșul acestei vieți și n-o să mai am timp de mine. Anul acesta promitea să înceapă bine, dar nu a mai început. Întotdeuna în preajma unui nou an m-am simțit revigorat și plin de energie. Urmează apoi câteva evenimente care mă poartă cu ele și câteva slăbiciuni din partea mea și deodată totul se precipită, viața mă poartă cu ea și mă trezesc aruncat departe și peste mult timp. Interesant este că reușesc să-mi amintesc destul de bine de ultima dată când m-am analizat pe îndelete. Mă văd acum așa cum eram atunci și mă înțeleg și mă adun, deși de două săptămâni nu mai știu de mine unde am fost.

Acum câteva minute eram în pat. Mi-am privit puțin ultimele zile și m-am văzut așa de umilit în vâltoarea acestei vieți că m-a apucat disperarea. M-am așezat cu greutate pe scaun să scot ceva din împrăștierea vieții mele, să mă adun, să redevin senin și liber. Sunt conștient mai tot timpul de ritmul superficial al vieții mele. Îmi amintesc că în urmă cu două săptămâni, într-o stare similară, ajunsesem la concluzia că pentru a scăpa de această risipire a minții cauzată de evenimente sunt suficiente două ceasuri de meditație.

Să detaliez această tehnică, acest sistem defensiv pe care încep să mi-l construiesc pentru a-mi păstra libertatea spirituală: trebuie să-mi rezerv două ceasuri, preferabil noaptea, să mă aşez la birou, să-mi întind câteva foi goale în faţă şi să-mi pierd liniştit timpul; gândurile parazite şi iluzorii se blochează, se liniştesc. Obţin astfel o stare de liniştire a minţii, după care mă limpezesc şi apar gânduri corecte asupra existenţei mele, asupra zonei numinoase, tărâmul nemuritorilor. Este foarte important să-mi reduc respiraţia până ajunge imperceptibilă. Devine astfel plăcut să stau pe scaun chiar dacă sunt obosit sau plictisit. Mai plăcut decât a mă întinde în pat.

Mi-am adus aminte de bucuria cu care m-am mutat de acasă luându-mi cu mine gramatica elină, câteva cărţi şi jurnalele. Sperasem că această simplificare autoimpusă a vieţii mă va sili să mă analizez mai mult, să gândesc mai mult. M-am eliberat de mult de iluzia că având o carte în mână gândesc sau mă îmbogăţesc cu ceva. Câte sute de ştiinţe nu se cultivă astăzi pe glob, câte mii de cărţi aduc sufletului puţin sau niciun folos. Când stai într-o bibliotecă eşti ispitit să vrei să ştii tot, să citeşti tot. Devii neliniştit şi agitat, sari din carte în carte, din cunoştiinţă în cunoştiinţă fără să-ţi găseşti undeva liniştea. Pare de neînţeles în această lume accelerată să te retragi doar cu câteva cărţi mari şi cu tine însuţi şi să le citeşti cu smerenie ani de zile, şi să-ţi astupi urechile la ambiţiile lumii de a acumula pentru a scrie, pentru a multiplica inutil nişte cunoştiinţe.

Numai că şi singur fiind am reuşit să fac în aşa fel încât să nu mă regăsesc prea des pe mine însumi. Ce gânduri bizare îmi trec prin cap; dacă aş reuşi ca măcar câteva ore pe zi să fiu eu însumi senin şi liber de teroarea timpului ăsta ce roade tot, să fiu aşa cum sunt acum, aş fi un om universal, aşa cum au visat veacurile, cum s-a mai întâlnit în Antichitate, în Renaştere şi sporadic în unele părţi de pe glob. Dar aşa cum trăiesc acum, înălţându-mă la câteva săptămâni şi amintindu-mi vag că eu am un Destin, pâlpâind puţin şi recăzând în a nefiinţei noapte...aşa cum sunt, nu sunt nimic.

Vineri, 9 ianuarie 2004

Zi pierdută destul de oarecare, am dormit aproape toată ziua. Sănătatea mea psihică destul de şubredă mi-o pot întări prin orice fel de muncă intelectuală, prin meditaţii riguroase şi prin anumite lecturi. Ieri eram atât de agitat şi hărţuit de nu mai vedeam nicio ieşire, nicio scăpare. [Când tristeţea se transformă în lumină] Gândurile îmi zburau în toate părţile, se amestecau, mă amăgeau cu soluţii care se contraziceau unele cu altele. Eram din ce în ce mai descumpănit, îmi pierdusem orice speranţă să-mi mai pot reveni, să-mi stăpânesc haosul ce-mi cuprinse mintea. Încercam să mă liniştesc, să-mi opresc gândurile să gândească; reuşeam o vreme după care se întorceau din nou, mai proaspete şi mai viguroase.

Ar fi trebuit să mă ridic de la masă, să-mi ritmez respiraţia şi să lucrez. Eram însă prea slăbit pentru aşa ceva, stăteam în pat într-o stare de toropeală şi explozii de imagini mă asaltau. Mă vedeam obosit, steril, copleşit de o existenţă neautentică.

M-am zbătut toată noaptea, dimineața am mâncat puțin și m-am întors în pat. Aveam o somnolență maladivă din care nu mă puteam smulge. Deschideam ochii, mă vedeam în cameră, apoi îi închideam și filmul mental, haoticele imagni reveneau. Visam cu ochii deschiși. Mi s-a părut că mă trezesc și mă ridic din pat. O femeie foarte bătrână îmi intră în cameră, se împiedică și căzu sub masă. Dau să o ridic, mă aplec spre ea dar în locul babei, o femeie tânără și frumoasă mă privește surâzătoare. Nu are nimic pe ea și mă trage spre ea. Am un moment de limpezire, îi zâmbesc și eu. Senin și liniștit privesc femeia cea frumoasă și mă aud gândind: *O, lume tu, spectacol magic, cu ce iluzii tu mă încerci!*

Am înțeles atunci un lucru minunat [pe care l-am uitat mai apoi], anume că timpul nu există, că femeia frumoasă și hârca coexistă simultan și că doar clocotul sângelui poate provoca iluzia temporalității. Atunci femeia m-a privit dușmănoasă, două capete i-au apărut în loc de unul, după care a revenit imaginea bătrânei uscate și scofâlcite, care s-a ridicat cu greutate și a plecat șchiopătând.

Sunt senin și binedispus așa cum nu am mai fost de multă vreme. Poate și din cauză că încep să-mi depășesc păcătoasa lene. Un glas mă ispitește: *Ce folos că ai acum această senină dispoziție, dacă în câteva ore îți va trece și toate ți se vor părea goale, plicticoase și neinteresante.* Dar acele ceasuri triste și goale vor apărea pe fondul slăbiciunii mele. Depinde doar de mine să-mi alung negurile cât mai departe.

Luni, 10 mai 2004

Au trecut, mi se pare, șaptesprezece zile de la accident. Chiar dacă nu m-am restabilit complet, micile disfuncții pe care le mai am sunt neînsemnate față de ceea ce am pătimit. În jurul meu lucrurile încep să intre în ordine, sau mai bine zis, eu sunt cel care are o mare nevoie să-mi ordonez puțin viața. Voi începe să-mi ordonez până și lucrurile care mă frustrau cel mai mult și anume pacostea de școală. Sunt mulțumit de faptul că trăiesc, că sunt viu și faptul acesta banal de a sta la masă, de a scrie și de a privi coroana unui tei uriaș îmi dă o senzație de fericire blândă. Nu mă mai irită ideea că vin examenele și trebuie să învăț niște aiureli. Le voi învăța și gata, fără îndârjiri prostești și-mi va rămâne destul timp și pentru mine. Mâine de pildă am examen la axiologie, dar ziua e lungă, până diseară isprăvesc.

Miercuri, 12 mai 2004

Nu-mi place cum funcționez. Dorm prea mult, sunt confuz, văd mai greu și parcă am praf în ochi în permanență. Oricum, vineri scap de părinți și voi avea liniște. Îmi voi impune noi reguli și voi trăi după ceas. Aveam înainte o serie de gânduri optimiste cu care mă scuturam de existența mediocră, atunci când oboseala și plictiseala mă copleșeau. Acum, după accident, pot scrie în capul listei: *„Trăiesc!”* O, și ce miraculos sună cuvântul acesta... Sunt sănătos (relativ) și am doar 21 de ani. Aș putea să fac orice, orice...

Luni, 17 mai 2004

Coincidențe stranii și anumite impresii lăuntrice îmi sugerează că viața mea s-ar putea sfârși în următoarele șase luni. Mă simt bine, sunt perfect sănătos în momentul de față. Dar am mai de demult certitudinea că dacă voi aluneca într-o existență banală și mediocră, din care nu mă voi mai putea ridica, atunci zilele mele îmi vor fi luate. Accidentul prin care am trecut cât și alte potriviri ciudate mi-au întărit această convingere. Voi reveni când voi avea mai mult timp...

Am dormit vreo două ore la prânz. Se făcea că eram într-o cameră, pe un scaun. Un individ scoate o armă și-mi trage în piept. Îmi țineam mâinile presate și nu îndrăzneam să le dau la o parte. Eram de altfel foarte liniștit.

Un alt vis, mai demult, dar aceeași temă, a morții. Zburam cu un balon pe deasupra unei câmpii. Zborul era haotic, eram purtat de vânt de colo-colo. În drum apare un lac în care mă prăbușesc. Eram pare-mi-se conștient că visez căci m-am întrebat cam speriat: *Trebuie acum să-mi suport și înecul?* Atunci m-am trezit și apoi am adormit la loc, dar visul mi s-a schimbat.

Visam destul de des că mor. Apoi aceste vise au încetat după un vis destul de interesant, dar ale cărui detalii mi s-au șters. Îmi aduc aminte niște liane, și niște scări suspendate, niște lumânări uriașe care ardeau.

Urc și ajung într-o grădină. *Paradisul*, mi-am spus. Însă nu puteam să intru fără să înfrunt o fiară, un tigru mi se pare. Aveam un cuțit într-o teacă. L-am scos ușor să-l privesc, să mă conving că sunt înarmat. Visul s-a terminat aici. Apoi o destul de lungă perioadă nu m-am mai visat murind.

Miercuri, 19 mai 2004

Miezul nopții. Mai am de învățat pentru examenul de la sociologie. Am deschis puțin jurnalul să consemnez câte ceva. Am două zile de când am liniște. Mă simt minunat. Sunt de două zile singur, deci abstinent, însă ispitele mă chinuie grozav. Acum m-au lăsat puțin în pace. Greu să rezist totuși. Ascetica creştină mă sfătuiește să alung gândul păcătos înainte ca el să nască reprezentări, să-mi sleiesc și să-mi vlăguiesc trupul prin post. Yoga-sutra spune același lucru. E acolo o comparație foarte sugestivă cu un râu: râul e mai ușor de zăgăzuit la origine. Altfel spus, înainte să se producă reprezentările păcătoase. Și în Epictet am găsit un fragmențel care trata chestiunea similar: un gând vag, reprezentări, fapta reprobabilă. Dar lucrurile astea nu-mi sunt de folos, prea îmi clocotește sângele. Cu metodele astea nu am reușit să mă abțin niciodată. Miraculos este că am reușit altfel. Eram hărțuit de dulci ispite, dar mi-a apărut deodată certitudinea că ceva cu mult mai interesant, cu mult mai fascinant mă așteaptă dacă le depășesc. Am avut certitudinea că mi se ascunde ceva, un mister fascinant, care mă așteaptă pe mine să-l descopăr. Intuiam concret în acele clipe pe acel ceva necunoscut.

Apoi aveam o senzație de forță și credeam că pot chiar să ating cu mâna acel ceva necunoscut ce mi se întindea și să trec de camuflajul acestei existențe. Poate nu am nevoie de ani de străduințe. N-am simțit întotdeauna că sunt ales, că sunt predestinat? Că printr-un salt eu aș putea să ajung dincolo...Sper să-mi rămână, să păstrez acest sentiment ce mă situează în proximitatea fantasticului, a posibilităților fantastice deschise aici și acum...

Trebuie să regândesc problema abstinenței. Mi-am petrecut ziua în desfrâu. După care, zdrobit și umilit, m-am târât în pat. Mă simțeam zdrobit, tinerețea irosită zadarnic. Am dormit apoi șase ore, m-am trezit cu o minte sclipitor de limpede și am fost la un examen la care am fost inspirat.

În ultimii doi ani am fost prins, prins de vrăjitoarea Circe, care m-a transformat cu atingerile ei magice în altceva decât ce trebuia să fiu. Așa a fost. Dar asta nu constituie nicio rușine. Făcea parte din destinul meu acest episod și nu mă puteam sustrage. Dar nu știu ce învățătură să trag din asta. Poate că importante au fost doar impresiile pe care le-am adunat, scârba și oboseala mai ales. Trebuia să experimentez această viață pentru ca la douăzeci și doi de ani să fiu liber. Liber pentru marile virtuți sau marile vicii. Fericirea casnică, domoală, călduță, pe mine mă ucide, mă sleiește și îmi ia toată vlaga. Căsnicia poate fi pentru cei slabi un element de echilibru și siguranță. Drumul în doi e mai ușor și mai plăcut, dar nu duce mai departe de unde poate cel mai slab să ajungă.

Femeia e un fel de frână metafizică, nu te lasă să-ți iei avânt. Scopul ei e conservarea în categoriile speciei, ale biologiei și nu depășirea, mai ales perpetuarea în sânge și nu în spirit. Conștientizez demult sclavia familiei, a prietenilor, a ambițiilor de orice fel. Sunt de aproape trei ani în orașul ăsta și nu cunosc pe nimeni, nu am socializat deloc. Lucru de care sunt cam mândru, căci e formă de noblețe să nu ai nevoie decât de tine însuți. N-am avut orgoliul numelui tipărit, n-am cântat în struna unor profesori mediocri ca să fiu bine văzut (iar la Galați toți sunt mediocri) și nici n-am fost bine văzut. M-am chinuit cu restanțe, cu note mici...Sunt un om liber. Sunt un om singur. Singurele mele limite sunt cele interioare: instinctele, ceața ce mi se lasă uneori pe creieri, afurisita de somnolență, plictiseala sau oboseala. Dar cu un antrenament riguros, toate acestea vor fi depășite. De aceea îmi voi depăși epoca, pentru că mă lasă rece gălăgia care o face. Nu mă tem de hărniciile sterpe ale altora, și am răbdarea să tac și să aștept până voi rodi. Căci nu am decât limite interioare...

Vineri, 21 mai 2004

Mi s-a umflat iarăși fața. Așa că nu pot ieși afară din casă. Sunt condamnat la însingurare. Oricum, tot ceea ce mi se întâmplă are un sens, urmărește un scop. Am descoperit o carte extraordinară: *Foamea* de Knut Hamsun, din care am citit jumătate. Singura mea faptă care îmi justifică ziua.

Sunt deosebit de conştiincios de la o vreme. Mă pregătesc să-mi scriu caietul de practică pe care trebuie să-l predau luni. De fapt, trebuie să copiez doar nişte chestii imbecile din caietul unei colege. O să stau până dimineaţă. Singura mea fericire: muzica. Când mizeriile acestei luni mă copleşesc îmi pun căştile în urechi şi parcă încep să trăiesc. Cu câteva din simfoniile lui Beethoven şi câteva din sonatele lui, viaţa devine suportabilă. Sentimenetul ăsta l-am descoperit iarna trecută. Haosul furnicarului în care trăiesc, blocurile astea sinistre, oamenii şi maşinile lor, toată gălăgia inutilă a acestei lumi mă aduceau într-o stare de disperare. Aveam senzaţia că mă otrăvesc în propriul meu sânge, că mă asfixiez în aerul acestei lumi. Eram bolnav. Propriu-zis nu ştiu ce aveam. Singurul lucru care mă ţinea în viaţă era muzica, ea îmi reda demnitatea umană. Uneori mă gândesc dacă toată disperarea de atunci nu a avut ca scop să descopăr pe Beethoven şi pe Grieg. Îmi amintesc foarte limpede zilele acelea geroase şi neobişnuit de senine când mă plimbam ascultând întruna, până la obsesie, Concertul Nr.1 pentru Pian al lui Grieg. Impresiile mi s-au întipărit neobişnuit de clar. Un tramvai trece ţipând, aud paşii mei călcând zapada geruită. O aştept la Service, un câine tremură pe o canalizare, oamenii se grăbesc ca de obicei. Şi ea apare, în hăinuţa ei cu glugă de blană, care o prinde atât de bine. O privesc cum vine spre mine zâmbindu-mi, cu obrăjorii înroşiti de frigul de afară. O strâng în braţe şi o iau repede de mână, plecând să ne plimbăm prin oraşul îngheţat.

Zilele acelei ierni au fost destul de triste, dar dacă mă gândesc bine nu mi-aş da acele zile nici pentru cele mai fericite zile ale mele. Singurătatea aceea aspră în care îmi mistuiam suferinţa, fără să mă plâng şi faptul că îmi suportam în tăcere soarta, îmi înnobila timpul pe care îl pierdeam fără rost.

Acelaşi sentiment de forţă l-am mai avut de curând. Îmi venisem în fire abia pe masa de operaţie de la urgenţe. Nu ştiam ce mi s-a întâmplat, cum ajunsesem acolo, nu pricepeam nimic. *Am căzut!* aud o voce din dreapta mea. Rostise „*am*" iar apoi vocea începuse să-i tremure stingându-i-se în plâns. *Trebuie să-ţi cos bărbia,* aud alt glas. Nu-mi simţeam corpul, dar mintea începuse să mi se trezească. Nu-mi păsa că o să fiu cusut, oricum nu simţeam nimic. Făceam eforturi să-mi aduc aminte ce mi s-a întâmplat. Ideile mi se învârteau în cap. *În ce lună suntem?* Primul lucru concret pe care am vrut să-l aflu. *Cum, nici asta nu ştii?* Simţeam furnicături în barbă, probabil eram cusut. *Nu, nu ştiu,* am răspund deznădăjduit. Nu ştiu ce a urmat mai apoi. Mi-am revenit spre seară. Aveam gâtul prins într-un corset, faţa îmi era bandajată pe jumătate şi mustea de sânge. O fată stătea lângă mine şi plângea. Gura îmi era înţepenită, plimbându-mi limba prin gură am simţit măsele sparte şi colţi clătinându-se. Înţelegând cât eram de grav accidentat m-a cuprins disperarea. Apoi, am adormit din nou. M-am trezit noaptea. Mintea mi se limpezise. Stăteam pe spate şi nu îndrăzneam să mă mişc. Mi-am luat inima în dinţi şi am început să mă examinez. Mâinile păreau în ordine, picioarele la fel.

Mă durea însă îngrozitor gâtul. Trebuia să mă duc la baie, dar nu mă puteam ridica. La cea mai mică mişcare ace mă fulgerau prin gât. Am reuşit până la urmă imobilizându-mi gâtul cu mâinile, să mă ridic. Ajuns în faţa unei oglinzi şi privindu-mi faţa am simţit că mi se taie picioarele. Jumătate din faţă îmi era mutilată, din ochiul stâng îmi curgea sânge. Camera începuse să se învârtă cu mine, ideile mi se învălmăşeau, mă întrebam în câte zile o să treacă şi începeam să număr, nu ştiu de ce de la unu la douăzeci şi înapoi cu o viteză tot mai mare.

Sâmbătă, 5 iunie 2004

Am 22 de ani şi trebuie să-mi iau destinul în serios. Nu mai pot continua aşa. Cu un an în urmă mă confruntam cu aceeaşi problemă. Dar eram mai lucid mi se pare şi mai hotărât. Aceeaşi dorinţă de singurătate mă obseda. Ultimul an nu mi-a adus nimic. M-a purtat un străin, un impersonal Se în ultimul an. N-am trăit nimic în ultimul an, zilele mi-au fost toate la fel. A trăit corpul meu, cu instinctele şi lenea lui, m-au trăit mici evenimente neimportante... Acum, de pildă, sunt relativ liber. Aş putea să citesc ce-mi place, să fac greacă. Să citesc filozofie, să-mi învăţ puţintel pentru examene. Şi totuşi, nu fac nimic. Aştept vremurile paradisiace *când o să fiu liber* şi o să fac doar ceea ce-mi place mie. Dar liber poţi fi *acum* şi orice proiectare a libertăţii în viitor duce de fapt la anularea vieţii. Trebuie să termin cu sensibilitatea mea pentru toate mărunţişurile care nu mă lasă să fiu liber.

Marţi, 20 iulie 2004

Două sentimente contradictorii despre a scrie jurnal. Primul sentiment, e inutil să scriu întrucât ceea ce este esenţial îmi rămâne înscris în mine, în sânge şi oricum nu se poate pierde. Ceea ce este esenţial nu se poate pierde pentru că mai târziu acest esenţial, pentru mine, pentru specie sau cultură, trebuie să se manifeste.

De fiecare dată când apărea ceva, un gând care să merite scris, o trăire mai aparte aveam senzaţia că nu are rost să notez, să-mi însemnez pentru că oricum nu o să-mi pierd acele gânduri. Ba mai mult aveam senzaţia că acele gânduri, alungate din atenţia mea suferă o gestaţie nevăzută după care le regăsesc maturizate, purificate de balasturi inutile.

Al doilea sentiment e contradictoriu. E regretul că datorită lenii de a limpezi şi a nota, sclipirile şi momentele cele mai înălţătoare s-au pierdut iremediabil.

Orice aş face nu mă pot descotorosi de sentimentul că pierd timpul. O, sentimentul ăsta e coşmarul vieţii mele. Şi asta durează de vreo opt ani. Mă gândesc că toate chinurile şi sentimentele mele de culpabilitate nu or să se sfârşească până nu o să-mi scriu etica. Că toate lucrurile mărunte şi mizerabile care mi se întâmplă au ca scop să le depăşesc printr-o etică. Căci noi, ca popor, nu avem o etică românească. Ce e interesant e că toate încep să se înşire ca mărgele pe aţă. Ating o altă problemă care m-a preocupat îndelung: *evenimentele ce mi se întâmplă ca să mi se reveleze ceva*.

Regulă pentru o bună igienă a spiritului: fă un singur lucru, nu te risipi în mai multe deodată. În loc să înțepenesc la masă mă bătea gândul să citesc ceva. Totuşi, trebuie să mă mai şi analizez, lectura are o funcție precisă, însă după anumite lecturi mai trebuie şi să faci un efort şi să scoți ceva din acele lecturi.

Lecturile numeroase nu te învață să gândeşti, lectura e o petrecere a timpului, o fugă de tine însuți. Se poate evita asta încercând să scrii ceva despre ce ai citit. Numai aşa poți să rămâi cu ceva. Altfel ai doar confortabila senzație că gândeşti, dar e doar o iluzie.

Aşează-te pe scaun, îndreaptă-ți spatele, respiră încet. După un timp corpul începe să se supună, nu i se mai pare neconfortabil scaunul. Spiritul se linişteşte şi el. Trebuie să-mi alung din minte grijile, frustrările, nemulțumirile. După un timp, simplul fapt de a sta pe scaun devine un lucru plăcut. Apoi apare şi nevoia de a lucra ceva.

Trebuie să meditez odată la misterul creativității.

Scop unic şi conştiința limitelor care mă împresoară.

Te aşezi la masă cu gând de studiu şi deodată îți apare gândul: *Ce te face să crezi că o să te ție mult cheful?* Şi asta ți se întâmplă chiar când vrei cu toată sinceritatea să lucrezi. Apoi te cuprinde un sentiment al iremediabilului şi o silă cumplită de această viață care e atât de puțin a ta, în care te abați mereu la stânga sau la dreapta de la drumul drept. Şi această conştiință că orice ai face eşti mereu în pericolul de a cădea îți taie tot cheful.

Limitele exterioare (lenea mea, păcătoasa mea carne, obligațiile la care mă obligă această lume) sunt desigur multe şi cât se poate de reale. Dar la fel de adevărat este faptul că acestea nu-mi pot lua tot timpul. Revolta împotriva limitelor e un lucru la fel de inutil ca revolta că am un trup sau împotriva legii gravitației. Revolta duce la o înveninare a vieții şi la o nemulțumire perpetuă. Limitele trebuiesc conştientizate, trebuiesc căutate, vreau să ştiu ce limitează ființa mea. Dar dincolo de limitele ce mi se impun se întinde domeniul libertății. Dacă conştientizezi faptul că în afara timpului în care trăieşti înlănțuit există şi o zonă, un fragment liber, atunci poți ajunge la rezultate interesante. Faptul de a vrea să fii liber te va face liber. Să luăm de pildă o zi obişnuită (somn, mese, dragoste şi alte ingrediente). Cum ar mai putea bietul om, terorizat de aceste limite, să mai facă ceva? Se aşează la masă dezgustat de viața mediocră pe care o duce, şi constată că şi mâine va fi la fel...Doar tehnica de meditație anterior descrisă mă poate salva...

Sâmbătă, 24 iulie 2004

Aseară, văzând că nu am nici o şansă să ies din ritmul mediocru al zilei, m-am culcat, măcar să mă odihnesc, să pot începe bine ziua următoare. Ah, anii adolescenței mele, când spuneam în fiecare zi, cu cea mai mare siguranță şi încredere: *„De mâine, voi face şi ...”* Şi ce sentiment vitalizant aveam când spuneam *„De mâine...”* Am mai îmbătrânit de atunci, am început să înțeleg că şi ziua de mâine poate aduce doar un timp pierdut...

Ziua de azi, zi banală, fără vicii şi fără virtuţi. Fug de mine, de ceea ce trebuie să îndeplinesc. Mi-am impus două lucruri: limba elină şi meditaţie asupra propriei mele persoane. Trebuie să fiu atent doar la mine. Nu prin cărţi mă pot salva. Am mai meditat deseori la aceste cărţi care se scriu cu miile şi atât de fără rost. Cărţi bune fără îndoială, admirabil scrise de oameni serioşi, bine înfipţi în cultură. Ce le lipseşte? Tocmai esenţialul, grăuntele de nemurire. Comentariile altora nu folosesc nimănui, sunt doar exerciţii şcolăreşti şi inutile. Nici un om viu nicăieri în cărţile astea...

Azi-noapte. Mă trezesc, deschid ochii şi privesc în jurul meu. Auzeam muzică. Am uitat CD-playerul deschis îmi spun. Auzeam o muzică simfonică divină şi o auzeam neobişnuit de clar. Încerc să mă ridic din pat, dar observ că nu mă pot mişca. Fac câteva smucituri violente şi mă ridic pe marginea patului. Să ştii că şi acum visez, îmi spun. Acum o să mă duc să aprind lumina şi o să mă trezesc iarăşi pe spate în pat şi asta de câteva ori până chiar o să reuşesc să mă trezesc. Auzeam muzica în continuare. Mă ridic, aprind lumina....A, deci nu am visat, dar nici muzica nu se mai aude...

Vis dimineaţa. Eram la ţară, vântul bătea aşa de tare că mă ridica în sus. Din fericire eram legat cu o funie de mijloc. Furtuna nu se dezlănţuise, dar aveam senzaţia că o să fie catastrofală. Erau şi părinţii mei cu mine. Mă adăpostesc într-o casă. Oamenii speriaţi se adunau, se îngrămădeau unii în alţii. Presimţeam cu toţii că ne vine sfârşitul. Nori negri, grei, acopereau cerul, se întunecase afară ca noaptea. Dintr-un moment în altul trebuia să înceapă. Ridic mâinile spre cer, simţeam furtuna în vârful degetelor. Deodată mă concentrez, îmi doresc foarte puternic, ţinându-mi răsuflarea de efort, iar norii se împrăştie ieşind soarele. *Aţi văzut?* mă întorc spre oameni. *Ce să vedem?* Mă întorc să le arăt cerul, dar vai, soarele dispăruse. Ridic mâinile, încerc din nou să alung norii, dar nu mai reuşesc.

Vineri, 6 august 2004

A scrie e o problemă de inspiraţie. Ideile ce mi se îngrămădesc, când încerc să le prind pe foi, dispar. De fapt nu e vorba de inspiraţie, ci de o atitudine a spiritului. Această atitudine, o fericire neverosimilă şi o bogăţie înspăimântătoare a fiinţei mele, dispare când încerc să o dezvolt discursiv. Trebuie să las stiloul şi să mă plimb iar prin cameră, fără să vreau să prind această experienţă a spiritului meu. Mi se cere oare ca această inexprimabilă fericire să rămână înmormântată odată cu mine?

Mi-am construit o adevărată tehnică de a evada din cenușiul și platitudinea acestei lumi. Trebuie să mă așez pe scaun, să-mi alung gândurile, să înțeleg că nu pot vieți decât spiritual, că singura libertate este cea spirituală. Biată libertate, cât e de ușor de tulburat, o nimica toată și s-a dus. Și mă apasă uneori complet mediocritatea faptelor mele, lipsa lor de noimă.

Timp mort, timp viu. Îmi spun uneori că toată problema e în rezistența firii mele, în faptul că uneori există și un timp mort. Dar acum e altceva, trăiesc ceva cu totul diferit. Momentele de acum, când parcă s-au deschis cerurile, vor trece. Dar nu vreau să treacă, înțelege că nu vreau. Sunt pătruns de fericire, lumea e frumoasă, frumusețea mă sufocă, îmi dau lacrimile, mă clatin ca beat prin cameră. Viața e minunată, sunt atâtea lucruri care trebuie să le fac... Dar gândul că starea asta va trece, nu-mi dă pace, că starea asta e un doar un accident, după care iar urmează cenușiul... Uneori am impresia că ceea ce mi se întâmplă mi-e trimis de ceruri ca să fiu trezit, accelerat pe drumul meu.

Marți, 10 august 2004

De ce am deschis jurnalul? Nu am gândit nimic, nu am meditat nimic nou. Sunt doar puțin obosit și mai întârzii puțin să mă apuc de elină. Am lucrat până la cinci dimineața, când m-a cuprins dezgustul, oboseala, acea lehamite a spiritului pentru lucrurile mărunte și plicticoase. Știam că după un somn bun o să-mi treacă și apoi iarăși, cu răbdare, o să încep să migălesc și mai ales, o să-mi placă ceea ce fac.

Duminică, 22 august 2004

Au trecut două săptămâni de când nu am mai scris nimic serios în jurnal. În astfel de situații sunt nevoit să-mi recapitulez puțin viața, adică mai ales ultimele două-trei luni din viață.

Duminică, 29 august 2004

Mă plimbam prin cameră și mă bântuiau unele din visele mele etico-metafizice. Totuși nu atinsesem la acea altitudine la care ideile învinge penibilul de a fi scrise și izbucnesc libere, nezăgăzuite. O să mă învârt prin cameră până o să mă limpezesc și o să înțeleg. Nu pot scrie că nu mă pot aduna. Nu mă pot aduna pentru că viața asta mă umilește. Sunt umilit în toate datele fundamentale ale existenței mele. Somnul meu prea mult, dragostea de fiecare zi, lenea, mai ales dulcea lene, examenele stupide pe care trebuie să le pregătesc, toate acestea mă risipesc atât de mult că nu-mi mai rămâne nimic. Tehnica aceea de meditație pe care mi-am construit-o și prin care m-aș recăpăta pe mine nu prea îmi folosește. Acea tehnică mi-ar putea folosi dacă aș avea un oarecare echilibru. Altădată aveam o altă exprimare, a aceluiași lucru. Sentimentul ăsta m-a muncit destul de mult. Altădată îi spuneam demnitate. Găseam că pentru a trăi cumsecade trebuie să ating un anumit prag al demnității. Asta însemna să știu în permanență câteva lucruri simple: să știu că omul e muritor, că are un timp limitat la dispoziție, că este un loc unde se poate întâlni cu cei nemuritori. Prin demnitate înțelegeam a trăi în preajma marilor adevăruri, a-mi suporta viața așa cum e, dar trăind-o cât mai simplu.

Aici ating o parte esențială a sistemului meu etic. M-am gândit adesea cum supraviețuiește spiritul în lume, cum se impune el mai ales. Evident că nu se impune numai cultural. Au existat poate oameni mari care nu au lăsat nicio urmă în istorie. Și aceste existențe neștiute, obscure mă fascinează. Dacă mă gândesc bine, demnitatea omului o găsesc în etică. Nu trebuie să considerăm că important este doar ce a supraviețuit cultural. Creația culturală ascunde de prea multe ori în spatele ei a anumită voință, acest element impur pentru spirit. Aș prefera doar ceea ce s-a impus dintr-un preaplin interior. Acum, când scriu aceste rânduri, ascult un lied de Schubert și mă gândesc la viața sa obscură, neluată în serios, și la creațiile lui descoperite la douăzeci de ani după moartea lui. Există cumva un sens în lumea asta, ca faptele mari ale spiritului să nu se piardă. Numai că toate aceste manifestări ale spiritului sunt impregnate într-o materie concretă. Și cei care le-au creat nu pot fi învinuiți. Dar omul etic nu lasă urme. Desăvârșirea sa e însăși viața sa. Nu-mi pot imagina un om moral, făcând caz de morala sa, dorind să o arate lumii. Ce lucru caraghios să scrii o etică. De aceea cele mai autentice existențe trebuie că rămân neștiute.

Uneori viața mi se pare neasemuit de frumoasă. Atunci gânduri mă bântuie și mă țin treaz până la ziuă, umblu ca beat prin cameră și am o poftă, ah, câtă poftă am atunci să trăiesc, să fac atât de multe lucruri, să mă îmbăt de viață. După care urmează bineînțeles umilința acestei vieți, iar eu mă retrag în carapace, îmi înfund urechile și inima și nu mai primesc nimic din jur, intru în defensivă.

Și cât de săracă e această defensivă, ce amorțeală a sufletului cuprinde. Ca și cum m-aș culca, crezând că atunci când o să mă trezesc viața o să fie iarăși luminoasă. Nu mai pot continua așa, am un chef nebun să-mi iau soarta de beregată, să ies din amorțeala în care trăiesc. Biata mea carne, mai poate sau nu mai poate...

Vineri, 3 septembrie 2004

Un lucru surprinzător pentru mine că revin așa de repede la jurnal. Trec printr-o perioadă mai febrilă, mai agitată. Viața pe care o duc mă umilește mai puțin. Citesc mai mult, dorm mai puțin, dimineața mă prinde la masă sau plimbându-mă prin cameră, clocotind de viziuni și de idei. Nu-mi dau seama precis ce factori mi-au modificat percepția realității. Cert este că nu mă mai plimb ca înainte prin lume, vârât adânc în carapacea mea, nevăzând, neauzind nimic, neîndrăznind să spun ceva, prea umilit în datele fundamentale ale existenței.

Ieri am citit Baghavad-Gita, apoi pe seară am dormit puțin. Când m-am trezit vedeam lumea cu ochii schimbați. Fusesem iar chinuit de acele vise fantastic de reale, ce mi se succedau unul după altul. Și mai ales, știam că visez. Există desigur o anumită constanță și consistență în lumea noastră, anumite legi, dar această lume față de vise nu e decât un miraj de o calitate mai precisă. Desigur aceasta e doar o explicație... Important e că, pentru puțin timp am văzut lumea altfel.

Duminică, 10 octombrie 2004

Erudiția adevărată nu trebuie să se vadă. Sunt inutile trimiterile bibliografice şi apoi modul de a scrie cărți-comentariu al altor cărți e cel mai facil şi mai inutil din lume, e o hărnicie inutilă şi ineficace. Cred numai în cărți scrise la mult timp după documentarea pe marginea unui subiect. La câțiva ani de pildă. Pentru că doar aşa se verifică ceea ce a rămas cu adevărat.

Trebuie să mă apuc de teza de licență. De asta am început acest caiet, ca să notez diverse lucruri ce ar putea avea legătură cu ea. De fapt, teza nu mă preocupă prea mult. Învăț mai departe elina şi ca să îndulcesc această asceză seacă şi precisă, ca să nu mă plictisesc de altfel, mă voi mai destinde notând diverse gânduri ce-mi vin în minte. Ca să nu mă plictisesc trebuie să şi visez, să-mi las mintea să vagabondeze.

Gândurile sublime apar atunci când nu le cauți, când nu-ți propui să scoți ceva. După o oră, două, trei, te surprinzi gândind...Când însă încerci să prinzi acele gânduri, ele dispar. Scrisul te coboară pe pământ.

Melancolia scrisului, hermeneutica, Legile, Phaidros (Potopul). Citind scrisorile lui Platon, inocența filosofiei, grecii erau nişte copii iar lumea le părea interesantă şi misterioasă, aşa că aveau interes şi pasiune pentru cercetare. Un grec citeşte amintirile lui Xenofon despre Socrate, îşi lasă de izbelişte corabia şi mărfurile şi se dedică filosofiei. Omul grec era mai liber, existau şi atunci limitări (avere, nume, gura lumii) dar acestea nu erau aşa de puternice ca cele care îl copleşesc pe omul modern.

Vineri, 10 decembrie

Aştept să mi se hotărască soarta ca să văd cum o să-mi organizez viața mai departe. A fi sau a nu fi librar. Ciudat că mi-este absolut indiferentă soarta mea viitoare. Simt totuşi că am nevoie de o schimbare. Dacă lucrurile rămân pe vechiul făgaş mai am un an şi 3 săptămâni de libertate.

Mă simt nițel stânjenit de hotărârea pe care am luat-o. Ce s-a întâmplat oare cu discursurile alea avântate pe care mi le țineam, când îmi spuneam că sunt cel mai liber om din țara asta, că nimic şi nimeni nu mă va putea lega vreodată, că eu ştiu că totul e iluzie, şi nimic nu-mi va lega spiritul. Mă lăudam că o să prefer o viață umilă, săracă, numai să-mi păstrez libertatea de a gândi şi de a studia. Şi-n loc de asta, mi-am găsit şi eu un loc călduț, cu zece ore de muncă cinstită care or să mă obosească şi-or să mă tâmpească în aşa hal că într-un an de zile o să uit tot ce mai am de făcut pe lumea asta.

P.S. [Aici se încheie însemnările din timpul facultății mele, urmează apoi trei ani în care am pierdut obiceiul de a-mi nota viața, obicei pe care l-am reluat la jumătatea anului 2007, dar asta e altă poveste....]

Filename: Jurnal de idei - Dan Gutu.doc
Directory: C:\Documents and Settings\Administrator\My Documents
Template: C:\Documents and Settings\Administrator\Application Data\Microsoft\Templates\Normal.dotm
Title: Marți, 18 februarie 2003
Subject:
Author: Dan
Keywords:
Comments:
Creation Date: 05-07-2007 3:25:00 PM
Change Number: 648
Last Saved On: 27-11-2010 2:46:00 AM
Last Saved By: User
Total Editing Time: 6,532 Minutes
Last Printed On: 27-11-2010 2:50:00 AM
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 174
Number of Words: 36,925 (approx.)
Number of Characters: 210,473 (approx.)